

Ivo Sasek

Audzini ar redzējumu!

izdevniecība: Elaion
CH-9428 Valcenhauzena

Lai saglabātu vāciski teiktā jēgu, daudzi vārdi un izteicieni
ir iztulkoti burtiski. Pateicamies par sapratni!

Elaion izdevniecība
CH-9428 Valzenhauzena

Origināla „Erziehe mit vision” pasūtījums:
Gemeinde – Lehrdienst
Pasūtījuma Nr. 8 LV
ISBN 978-3-905533-54-5
1. izdots 2001. gads
2. latviešu izdevums, 2015. gads

Saturs

Priekšvārds.....	4
Kā audzina bērnus?.....	5
Audzinašana pēc būtības.....	28
Audzinašana pēc aicinājuma.....	54
Ģimenes altāris.....	85
„Miers visapkārt”.....	103
Dieva atziņas zinātne.....	133
Partnera izvēle.....	156
Pielikums.....	184

Priekšvārds

Deviņus gadus es sildīju skolas klašu solus un četrus gadus auto darbnīcu dēļus, uz kuriem guļot remontē motorus. Visā šīs nodarbes laikā es ilgojos tikai pēc vienas vienīgas stundas – kad es visus šos bezjēdzīgos krāmus beidzot varēšu aizvest prom! Kad es, pēc ilgiem trīspadsmit gadiem, beidzot rokās turēju savu izglītības dokumentu, es pirmo reizi sapratu, kādēļ tam visam vajadzēja būt tā: tagad man bija amats! Viss man tika dots, tikai ne viena lieta - redzējums, kam tas viss ir vajadzīgs!

Kopš tās stundas es vairs nekad neko nedarīju bez redzējuma. Nav vārdos izsakāms, kādi neizmērāmi spēka avoti man caur to atvērās. „**Kur nav nekāda pravietiska priekš pasacījuma par nākotni, tur tauta kļūst mežonīga un garīgi tukša; bet labi tam, kas rīkojas pēc bauslības (ievēro uzdoto mērķi)!**” (Salam. pamāc. 29:18). Šis vārds ir sevišķi noderīgs bērnu audzināšanā. Lielākā daļa zina, ka bērni ir jāaudzina, bet tikai nedaudzi zina- kādēļ un kurp.

Dzīves partnera izvēle, ģimenes nodibināšana, bērnu audzināšana – tie ir darbi visai dzīvei, kas ir saistīti ar neapjausti lielām grūtībām un vajadzībām. Bet neviena piepūle mums nebūs par grūtu, neviens augstums par stāvu un neviens bezdibenis par dziļu, ja mēs pa šo, prasībām pilno taku, soļosim ar to, kā man ir trūcis tik daudzus gadus – ar redzējumu! Šī grāmata ir paredzēta šī iztrūkuma aizpildīšanai, tādēļ: „Audzini ar redzējumu!”

Februāris, 2001

Ivo Saseks

Kā audzina bērnus?

Visapkārt ir pieaugoša jaunatnes kriminalitāte, morāla izviršana un haoss. Pamazām atkal skaļš kļūst jautājums: „Kā patiesībā ir jāaudzina bērni?” Bet mums labāk vajadzētu jautāt: „Uz kurieni jeb pareizāk- „iekš kā iekšā” viņi ir jāaudzina?” Viens pats „kā” ved tikai uz nāvi nesošu tehniku, bet „kurp iekšā”, turpretim, ved uz dzīvību dodošu redzējumu. **„Bez redzējuma (iepriekšējs ieskats, pravietisks skatījums, atklāsme) tauta kļūst mežonīga (nevaldāma)” (Salam. pamāc. 29:18).** Tādēļ mums dzīvē nekas nebūtu jādara bez redzējuma, un vismazāk jau jāaudzina bērni! Tādēļ pirmajam jautājumam ir jābūt: „Kurp iekšā, iekš kā” ir jāieaudzina mūsu bērni? Tad jau pats no sevis rodas otrs jautājums- „No kā prom” mums tie ir jāaudzina? Jo bērni ir jāvada no zemāka uz augstāku stāvokli. Tad, beidzot, mūsu mērķa augstums nosaka konkrēto audzināšanas „kā”. Šis pats princips nosaka arī visus pārējos mūsu eksistences līmeņus, sākot ar amata izvēli sportā, politikā, saimnieciskajā darbībā, reliģijā utt. Vienmēr mūsu nospraustā mērķa augstums nosaka mūsu ieguldījumu pakāpi un darbības veidu. Ja, piemēram, kāds savam sunim grib tikai iemācīt „nenokārtoties” dzīvoklī, tam būs jāiegulda daudz mazākas pūles nekā tam, kas to trenē par lavīnu glābēj suni. Par sporta fanu bez sāpēm var kļūt vienas nakts laikā, bet par sportistu – nē. Un tas pats attiecas uz mūsu ticības cīņu. **1.Korint. 9:24:** „Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū godalgu...es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos, ne kā gaisu sizdams, bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu

atmetams.” Kas savu bērnu grib izaudzināt tikai par Bībeles apbrīnotāju, tam būs jāpieliek būtiski mazāk pūļu nekā tam, kas gribēs redzēt, ka viņa *bērns pats* tiks apbrīnots kā dzīva Kristus vēstule. **2. Korint.3:2:** „**Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem.**”

1. Kas patiesībā nosaka mūsu redzējumu?

Labi tam, kas ļauj sevi vadīt- nevis zemajiem, cilvēciskajiem, bet gan dievišķajiem, augstajiem Radītāja redzes punktiem! Nekad dzīvē mēs nedrīkstam tiekties izaudzināt mūsu mazos mīluļus tikai par sabiedrībai iespējami derīgiem locekļiem. Man nav nekas pret labiem pilsoņiem ar sociāli slavējamu uzvedību, kas ievēro pilsoniskās formas un dažādus *cilvēciskās dzīves* (grieķ. „*bios*”) likumus, taču cilvēks ir radīts daudz augstākai valdīšanai. Dievs ir viņu aicinājis iekšā sava Dēla organismā, lai tas no Viņa *valdītu „dievišķajā dzīvē”* (grieķ. „*zoe*”): **Kol. 1:16 – 18:** „**Viņā radītas visas lietas uz Zemes – redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš ir pirms visa un viss pastāv Viņā. Viņš ir savas miesas, proti, draudzes galva...**”

Rom. 5:17: „**Jo, ja jau viena cilvēka pārkāpuma dēļ nāve caur šo vienu ir kļuvusi par valdnieci, cik daudz vairāk tie, kas saņēmuši žēlastības un taisnības dāvanas pārpilnību, kļūs dzīvības („zoe”) valdnieki (valdīs dzīvē) caur šo vienu Jēzu Kristu!**”

Citiem vārdiem runājot, cilvēciskā audzināšana ir izsmelta līdz ar ārējo formu pārvaldīšanu cilvēciskajā dzīvē („bios”), bet Radībai atbilstošā audzināšana neapmierinās ne ar cilvēcisko līmeni, ne ar šīs bioloģiskās dzīvības ārēji perfektām formām. Tā mērķē uz dzīvības būtību un, proti, uz dievišķās dzīvības („zoe”) būtību. Tās mērķis ir dievišķās dzīvības būtības pārvaldīšana šīs, nāvei lemtās, paaudzes vidū. **Filip.2:15:** „Lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepelāmi Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā Debesu spīdekļi pasaulē.” Cilvēciskā audzināšana ved tikai uz cilvēku likumu pārvaldīšanu: no mājas kārtības līdz skolas kārtībai ... līdz uzņēmuma kārtībai ... līdz satiksmes kārtībai ... līdz baznīcas kārtībai utt., un, beidzot, līdz mantošanas un apbedīšanas kārtībai. Turpretim, Radībai atbilstošās kārtības mērķis ir vērsts uz visu dievišķās dzīvības pretvaru pārvaldīšanu: uz miesas pārvaldīšanu, grēka un dvēseles pārvaldīšanu, uz cilvēku filozofiju pārvaldīšanu un uz pasaules kārtību- kopā ar visām ļaunajām varām, pārvaldīšanu. Tās ir Bībeles perspektīvas, kas nosaka atbildi uz jautājumu „kur iekšā?”, resp., „No kā prom audzina bērnus?” **Kol.1:16-18:** „...viss ir radīts uz Viņu. Viņš ir savas miesas, proti, draudzes galva.” Tātad, viņiem ir jātiek ieaudzinātiem Kristus Organisma orgān sistēmā iekšā! Un *no kā prom* ir jāaudzina bērni? Prom no grēka aprites, kā saka **Rom. 5:12:** „...kā viena cilvēka (Ādama) vainas dēļ grēks ir ienācis pasaulē un ar grēku nāve, un tādā kārtā visu cilvēku dzīvē ir ienākusi nāve...”

2. Kad sākas mūsu audzināšanas cīņa pret grēku?

Jebkurš bērns, lai vai cik paklausīgs viņš būtu, ir jāaudzina tā, lai viņš *savlaicīgi* spētu izmukt no grēka un nāves varas ietekmes sfēras. Ko nozīmē savlaicīgi? **Psalmā 57:1** ir teikts: **„Redzi, vainas apziņā es esmu dzemdināts un grēkos māte mani ir ieņēmusi.”** Pēc **Rom. 6**, ikviens cilvēks ir pat piedzimis kā grēka vergs. Un tieši šajā vietā kristīgajā bērnu audzināšanā tiek izdarītas visfundamentālākās nolaidības. Kā kristīgās tradīcijas sekas, mēs grēku vienmēr redzam tikai kā juridisku problēmu un tādēļ savlaicīgi neatpazīstam savu audzināšanas pienākumu. No paša sākuma mēs rēķināmies ar to, ka ar grēka jautājumiem varēs sākt nodarboties tikai tad, kad bērns būs sasniedzis vecumu, kurā viņš šo tematiku spēs aptvert ar prātu. Taču tādēļ, ka viņš tomēr ir piedzimis kā grēka vergs, pie šīs verdzības jautājumiem ir obligāti jāķeras jau kopš pirmajām dzīvības dienām. Bērna audzināšanā nevar būt maldu ar smagākām sekām. Ja mēs grēka lietās, rokas salikuši, sagaidīsim tā acīmredzamu ļaunu izaugšanu vai mūsu mīluļu nožēlošanu, tad tie vairs nebūs nekādi mīlulīši! Lielākā daļa no viņiem būs visu dzīvi mocīti „miesas vergi”, kas, neskatoties uz „atgriešanos no grēkiem” un šķietamu „jaunatdzimšanu”, nespēj atraisīties no sava miesas diktāta! Kad beidzot mēs, kristieši, sapratīsim, ka grēka lietās runa ir par varenu varu un nevis tikai par juridisku jautājumu? Grēks nevienam cilvēkam nejautā viņa ticības konfesiju! Tas sagandē jaunatdzimušo tieši tāpat kā bezdievīgo, ja tas nododas grēkam. Atšķirība ir tikai tā, ka jaunatdzimušo tas sagandē ļoti daudzas reizes vairāk, kad vien viņš tam nododas – **2.Pēt.2:20**: **„Jo ja tie, kas pasaules gānekļiem mūsu**

Pestītāja Jēzus Kristus atziņā izbēguši, bet tanīs atkal iepīti, zaudē cīņu, tad viņu gals ir kļuvis ļaunāks nekā viņu sākums.” Katru grēku, kuru mēs saviem bērniem nemācām pārvarēt jau kopš dzimšanas, tie vēlāk, ja viņi vispār spēs izglābties gara sfērās, tiem atkal vajadzēs ar pūlēm izsvīst. Tu esi pareizi izlasījis, es esmu teicis, ka mums ir jā māca bērniem, kā viņiem pašiem praktiski pārvarēt grēku. Tu esi arī pareizi izlasījis, ka es šo pārvarēšanu ne tikai lēti saistu ar Asiņu piedodošo žēlastību vien, bet gan ar bērna Žēlastības dāvātajām spējām- varēt rast patvērumu Gara sfērās.

Neeksistē kaut kāda no praktiskās atraisīšanās, no grēka atbrīvota „teorētiskā atbrīvošana”. Kamēr mēs vēl pavisam praktiski dzīvojam, grēka paverdzināti, mēs neesam atrisinājuši grēka verdzības problēmu. Te mums nepalīdz ne visdārgākā ticības atziņa. Kad mēs beidzot aptversim, ka ar savām ticības atziņām mēs tikai verbāli izpaužam to, ko mēs, Jēzus Asiņu un Gara spēkā, esam pavisam reāli piedzīvojuši no Viņa spēju varas? Tie ir velnišķīgi salti meli un māņi, kad miesas un grēka paverdzinātie kristieši priecīgi sludina atpestīšanu no grēkiem, kamēr tie nemaz neuztraucas par to, ka šī pestīšana viņu pašu miesā un asinīs nemaz nekļūst redzama! Mums taču juridiskā „atpirkšana no grēkiem” (grieķ. „apolytrosis”) ir jāpropagandē tikai tādēļ, ka caur to mums pienākas arī pavisam praktiskā atlaišana („aphesis”). Tādēļ **Efes. 1:7** tulkojumā no grieķu valodas, ir burtiski teikts tā: „**Kurā mums ir (jurid.) izpirkšana („apolytrosis”) ar Viņa asinīm, un (pavisam praktiski, reāli) atbrīvošana („aphesis”) no sakāvēm (grieķu „paraptoma” – nokrist no kaut kā garām, tikt atmestam visā augumā, cits tulkojums – pārkāpumi) pēc Viņa žēlastības bagātības.**” Kā mums, tā arī

mūsu bērniem, teorētiskas zināšanas par pestīšanu nedod nekādu labumu tikmēr, kamēr mēs neesam reāli uzvarējuši, pakļāvuši grēka varas pretenzijas ar ticības un ar Sv. Gara spēka palīdzību. Juridisks atbrīvošanas spriedums, bez reālas atbrīvošanas, cietumniekam ir tikpat neapmierinošs kā izsalkušam uzfotografēts ēdiens.

3. Grēks = elle un nāve.

Vissliktākais ir, ja mēs saviem bērniem ļaujam krist ļaunas pašgribas grēkā- miesas, acu, ausu kārībās un gardēdībā, līdz galu galā – ļaujam krist netiklībā. Šie kārdinājumi ir visstiprākie un ir visvieglāk pieejami. Viņiem no mazām dienām ir jāmacās izvairīties no ļauniem, netīriem un grēcīgiem darbiem kā no mēra, bet ne tādēļ, ka cilvēkam, kā kristietim, nepieklājas darīt tādas lietas, bet tādēļ, ka paša dvēselē tās attīstās par elles pātagām un ievēd to ieslodzījumā. Katrs ļaunums un jebkura kārību apmierināšana nošķir mūs no dzīvības straumes, un nocietina mūs grēka un kārību apsēstībā. Bet, tos praktizējot, tie nemūžam netiek apklusināti, bet tikai aug augumā- cilvēks kļūst arvien kārīgāks un degošāks – degošs līdz ellišķai uguns tiesai, tālu no Dieva godības vaiga un no debešķīgas brīvības, un Dieva bērnu miera. Tā ellišķā uguns sastāv ne no kā cita, kā no galīgi aizzīmogota apcietinājuma grēka un kārību maldos, un, pie tam, mūžīgi neapmierinātās alkās. Pilnībā apzinoties to, ka tā ir kritusi sātāniskās krāpšanas varā, katra neatpestītā dvēsele bezizejā locīsies ellišķās mokās. Tāda, no prakses atrauta, teorētiska pestīšana nepastāv. Vai nu mēs, uz Jēzus asiņu pamata, jau šeit un tagad pavisam praktiski

tiekam atpestīti no miesas, grēka un velna varas pretenzijām uz mums, vai mēs esam neatpestīti! Cik grūti mums tas „pielec”! Kam ir labums no kaušļa apžēlošanas, ja tas nebeidz kauties?! Kad vien apustuļi liecināja par atpestīšanu un grēku piedošānu, viņu acu priekšā vienmēr bija pavisam praktiska atlaišana („aphesis”) no grēku varas un nevis tikai kaut kāda teorētiska. „(Tēvs)...jūs ir darījis cienīgus dabūt savu tiesu pie svēto mantojuma gaismā. Viņš mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis sava mīlā (savas mīlestības) Dēla valstībā, kurā (Viņā) mums dota pestīšana („apolytrosis”) un grēku piedošana (Ivo: grieķ. – atlaišana = „aphesis”).” (Kol. 1:12-14). Ugunīgās mokas pieaugs atbilstoši tam, kā mēs apzināsimies, ka sātans ir mūs uz mūžību apkrāpis! Neatgriezeniskais apcietinājums neapmierināmās kārtībās, nemierā, naidā un atšķirtībā no Dieva – tas arī ir neapraķstāmās tiesas uguns. Tādēļ īsā formula ir šāda: grēks = nāve. Pārāk vēla nožēla ir uguns mokas; grēks jebkurā tā formā ir visaugstākā nodevība, krāpšana un laupīšana līdz pašam pēdējam.

Tādēļ māciet bērniem sargāties no katra lejup velkoša gara un bēgt no jaunības iegribām! Valdiet paši pār visām tumsas un ļaunuma formām. Bēdziet paši no kārdināšanām, izvairieties no kaislībām un alkām kā no mēra, vingrinieties ar visu savu ģimeni Dieva godbijībā un mūžīgajā dzīvē. Paliksim VIŅĀ un viņš paliks mūsos. Katrā kārdināšanā ticiet elles uguns neatgriezeniskumam, *katra* grēka absolūtajai krāpšanai. Un, lai arī kārdināšana būtu vai cik salda – jo tā izskatās saldāka, jo vairāk ienīsti to! Lai tev grēks riebjas, izspļauj to, nolādi to, nicini to ar pilnu naidu, novērsies no tā kā no strutainas čūlas, kā no smirdīgas, sapuvušas maitas, kā novēršas no indīgas čūskas vai no skorpiona. Galu galā tas tev noteikti

iedzels kā skorpions, dedzinās kā uguns un bez žēlastības atdalīs tevi no mūžīgās Godības – jo grēks ir elles vārti un nepārraujamā elles ķēde katram neatpestītam grēciniekam. Jo biežāk tu dari grēku, jo neatgriezeniskāk, tas tevi sagatavos un iekonservēs uz kārdināšanas dienu. Jo labāk tu tagad vari dzīvot ar dalītu sirdi, jo noteiktāk tu kritīsi grēkam par upuri. „Kungs Jēzu, paturi šo patiesību vienmēr, katru brīdi atbrīvojošu, mūsu apziņā, lai mēs vairs nekalpotu grēkam – mēs, kopā ar mūsu bērniem.” Bet kā tagad mācīt bērniem *savlaicīgi* cīnīties ar grēku? Kas te ir vissvarīgākais?

4. Katrs augs ražo tikai atbilstoši savai sugai.

Vissvarīgākais ir tas, lai mēs, kā vecāki, precīzi redzētu dievišķās dzīves („zoe”) būtību, kā arī grēka būtību, un spētu tās atšķirt. Patiesībā tie viens bez otra nemaz nav iespējami. Tāpat kā nekad viens aklais nespēs vadīt otru aklo. Tāpat arī neviens cilvēks nekad nevarēs ielikt savos bērnos kaut ko citu, kā vien to, kas viņš faktiski ir pats. Ir bezmērķīgi bērniem dot vienīgi saprātīgus norādījumus, kamēr pats nestāvi dievišķās dzīves straumē. Grēka pārvarēšana ir nepārtraukta trenēšanās. Tikai tas, kas nepārtraukti uzturas dievišķās dzīves straumē vai tajā atgriežas uzreiz, kad ir no tās izkritis, ir spējīgs mācīt saviem bērniem grēka varas pārvarēšanu. Tikai šad un tad atrasties dzīvības straumē nozīmē tajā *neatrasties*. Vēlākais, pārbaudījuma stundā, tam ir jāklūst skaidram, arī katram liberālam teologam – tikai tad jau būs par vēlu. Mēs vienmēr nodosim tālāk tikai to, kas mēs faktiski esam, un nevis to, ko mēs sakām vai kā mēs jūtamies. Kad nēģeris stājas sakaros ar balto sievieti, viņš var tūkstoš

reizes būt runājis, juties un rīkojies kā baltais, bet bērni tomēr būs jaukteņi. Tādēļ, ja mēs paši konsekventi nestāvēsim nepārtrauktajā dzīvības straumē, tad mēs viņus atstāsim grēka varas verdzībā.

5. Redzējums „uz kuriēni”

Šim augstākajam aicinājumam, ka cilvēkam ir pilnīgi jāsavienojas ar Dievu ir sava otra puse, tas ir – ļaunā pārvarēšana jebkurā veidolā, kā ir rakstīts **Atkl. 12: 10-11:** „**Tagad ir atnākusi pestīšana un mūsu Dieva spēks un valstība un Viņa Kristus vara (autoritāte, tās nesēju vara), jo ir gāzts mūsu brāļu apsūdzētājs, kas dienām un naktīm viņus apsūdzēja mūsu Dieva priekšā. Un viņi to ir uzvarējuši...**” Kas ir domāti ar to „viņi”? Tie ir Viņa Kristus autoritātes nesēji. Konteksts mums to parāda. Es to vēlreiz izceļu iekavās. *Viņi* ir tie, kas 5. un 6. pantā tika pacelti pie Dieva un Viņa troņa pēc tam, kad ugunsarkanais pūķis tos nespēja uzvarēt. Par *viņiem* ir teikts: „**Tagad ir atnākusi... (iekšā Debesīs) Viņa Kristus vara (autoritāte)**” (10. pants) un: „**Tādēļ (tas ir kā sekas viņiem, viņu dēļ) priecājieties, debesis, un kas tur mājō!**” (12. pants). „**Liēlais pūķis, vecā čūska to sauc par velnu un sātanu, kas pieviļ visu pasauli (universu), tapa gāzts (viņu dēļ); viņš tika nogāzts zemē un līdz ar viņu tā eņģeļi**” (9. pants). Izlasi mierā visu šo tekstu!

Bērnu audzināšanā sākas šī velna nogāšana zemē vismazākajā mērogā. Turi pastāvīgi acu priekšā šo redzējumu, citādi tu nezini, no kā ārā un kur iekšā tev ir jāaudzina savi bērni un jāvada tava ģimene. Šis ir

neapgāžamais Dieva augstais ideāls katrai Dievam patīkamai bērnu audzināšanai. Kas seko citiem augstajiem ideāliem, tas dzīvo vēl pats sev, tāds vēl atrodas ārpus apustuliski pravietiskā redzējuma. Nekad nevarēs nonākt līdz velna uzvarēšanai plašā mērogā, ja tas vispirms nebūs uzvarēts mūsu ģimenēs, tātad vismazākajās dzīvības šūniņās. Jo ļaunā pārvarēšana, jebkurā formā, ir mūsu aicinājuma un savienošanās mēģinājumu ar Dievu otrā puse. Dieva Gars mūsos neatlaidīgi strādā pie šīs pakāpeniskās ļaunuma lejā gāšanas. Pie tam, ļauno sev personīgi dabūt zem kājām ir tikai pirmā pakāpe. Daudz augstāka pakāpe ir tā lejā nogāšana no viņa debesīgajām pozīcijām. Pastāvīgi progresējoša uzvarēšana un ļaunuma nogāšana ir loģiski soļi ceļā uz mūsu savienošanos ar Dievu. Nav iespējama nekāda ielēkšana Dieva klātbūtnē bez vienlaicīgas izlēkšanas no velna klātbūtnes! Tāpat kā, nav iespējama iekāpšana ūdenī bez vienlaicīgas izkāpšanas no gaisa telpas- tā nevar būt nekāda iekāpšana Dievā bez vienlaicīgas tumsas varas sfēru atstāšanas. Atkal savienošanās ar Dievu iet vienmēr tikai roku rokā ar progresējošu velna uzvarēšanu. Velna nogāšanai no debesīm seko nākamā pakāpe, un tas ir – tā nogāšana no šīs Zemes, bezdibenī iekšā. Tādēļ mēs vispirms lasām **Atkl.12:12: „Tādēļ priecājieties, debesis, un kas tur mājo! Vai zemei un jūrai! jo velns nonācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis.”** Un tad mēs lasām **Atkl.20:2-3: „Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem, iemeta to bezdibenī, aizslēdza to...”** Pēdējā pakāpe būs viņa galīgā izmešana no šī kosmosa, kad velns tiek iemests uguns un sēra jūrā – **Atkl. 20:10: „Velnu, kas viņus pievīla, iemeta uguns un sēra jūrā, tur bija arī zvērs un viltus pravietis; tie tiks**

mocīti dienām un naktīm, mūžīgi mūžam.” Dieva Gars strādā mūsos mērķtiecīgi, lai šāda nomešana notiktu pakāpeniski. Tādēļ vispirms ļaunumam ir jātiek uzvarētam personīgā līmenī: **1. Jņ. 2:13-14:** „**Es rakstu jums, tēvi, jo jūs esat atzinuši to, kas ir no sākuma. Es rakstu jums, jaunekļi, jo jūs esat uzvarējuši ļauno... Es esmu jums rakstījis, jaunekļi, jo jūs esat stipri un Dieva vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši.**” Pēc tam ļaunumam jātiek uzvarētam sabiedriskajā līmenī, sākot ar mūsu ģimenēm un tiem, ar ko mēs kopā dzīvojam, kā ar vismazākajām organisma dzīvības šūniņām; bet pēc tam arī paplašinātā sabiedriskā līme, ar vietējām baznīcām, kas darbojas kā organisms. Jo vairāk cilvēku sanāk kopā, jo lielākas kļūst prasības velna uzvarēšanai.

Tādēļ, kamēr ģimeņu, tas ir, vismazākās pamat šūnas vēl ir sapuvušas, kā vietējais organisms (baznīca) varētu izveseļoties? Kā ģimene, kā vismazākā dzīvības šūniņa, varētu uzvarēt ļauno sabiedriskā līmenī, kamēr tas vēl var paturēt savas pozīcijas atsevišķajos? Vai pajautāsim citādi: kā velns var tikt nomests no sava debesīgā stāvokļa, kamēr šeit, uz Zemes, viņš vēl nav izmests no Kristus autoritātes nesēju vides? Bet *tā* vide sastāv no starptautiska organisma – pirmdzimtā. To es saskatu kā **Atkl.12** nosaukto vīrišķās kārtas dēlu. Vēl runa nav par pilnīgumu sasniegušo Kristus noslēpumu kā veselumu, kā ir apsolīts **Efes. 1:9-10:** „**Atklādams mums savas gribas noslēpumu pēc sava labā nodoma, kuru tas, laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, ir to, kas debesīs, ir to, kas virs zemes.**” Bet runa ir par viena pirmdzimtā organisma piedzimšanu starptautiskā līmenī. Tikai tad, kad arī starptautiskajā līmenī ļaunais tiks

kopīgi uzvarēts, viņš var tikt nomests no sava debesīgā stāvokļa. Bet šī uzvara, tāpat kā vismazākajos līmeņos, ir pavisam reāla nevis tīri teorētiska un juridiska. Tā satur pavisam praktisku un kopīgu staigāšanu patiesībā un Svētā Gara spēkā. *Šai vīrišķās kārtas dēla piedzimšanai, starptautiskā pirmsimtā organisma piedzimšanai, ir jābūt mūsu audzināšanas redzējuma cietajai sastāvdaļai.*

Ja mēs paši ļauno neuzvaram, tad arī mūsu mazie to nevarēs iemācīties no mums. Ja mēs to neuzvaram mūsu vismazākajā dzīvības šūnā, savā ģimenē, tad tas arī nevar tikt uzvarēts vietējā organismā kā veselumā. Un atkal, ja mēs ļauno neuzvaram vispirms vietējā līmenī, tad nekādi nevarēs nonākt līdz ļaunuma uzvarēšanai pirmsimtā organismā, starptautiskā līmenī. Neizmetot to starptautiskā līmenī no pirmsimtā organisma, nevar notikt velna izmešana no debesīm. Vai tu atpazīsti Dievam labpatīkamas, uz dzīvību orientētas un stingras bērnu audzināšanas svarīgumu? Bez velna nomešanas uz šīs Zemes nevar notikt nekāda kopējās draudzes pilnveidošanās: **Atkl. 12:13,17: „Pūķis redzēdams, ka tas nomests zemes virsū, sāka vajāt sievu, kas bija dzemdējusi puisēnu... Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.”** – un nekāda pārējās cilvēces galīgā šķīstīšana, jo velns kalpo Dievam kā šķīstītājs – kausētājs. Bez iepriekšējas pasaulplašas „pārkausēšanas” caur sātanskajām tiesām nevar nākt tūkstošgadu miera valstība utt. Labi tam, kas šos redzējumus nepārtraukti tur savu acu priekšā, kad viņš audzina savus bērnus. Bet tagad pievērsīsimies visas audzināšanas pamat atslēgai.

6. Bērna griba.

Es atkārtoju: visaugstākais Radītājam tīkamās bērnu audzināšanas mērķis ir, lai mēs bērnus vestu ārā no grēka varas sfērām un vestu tos iekšā Kristus organisma dzīvē. Cilvēka visaugstākais aicinājums ir kļūt par Dieva orgānu. Par to runā Raksti ārkārtīgi daudzās vietās. Lasītājiem, kam šīs perspektīvas vēl nav pazīstamas, te būs dažas apliecinošas Rakstu vietas: **Jņ. 6:56/ 15:1-6/ 17:22,26; 1.Kor. 12; 2.Kor.13:5; Rom.8:10/12:4-5; Gal.2:20; Ef.3:17** utt.

Kamēr bērns pats tikai ar gadiem var apzināti satvert konkrēto veidošanos par orgānu, grēka varas pārvarēšana sākas jau tieši pēc dzimšanas. Jau no paša sākuma bērns ir instinktīvi pie tās jāpieradina, jo tā ir vissvarīgākais priekšnoteikums vēlākai kļūšanai par orgānu. Mēs trenējam bērnus būt par Dieva orgāniem! Un atslēga šiem treniņiem ir bērna griba. Cik daudz pašgribas ir kādam orgānam? Padomā par kādu no tava ķermeņa locekļiem: kuram no tiem, atdalītiem no *tavas* gribas, ir paša griba? Kā mēs saucam cilvēkus, kuru locekļi pašgribīgi izdara nekontrolējamus kustības, vai tikai šād un tad dara to, ko grib galva? Vai mēs viņus nesaucam par invalīdiem, garīgi traucētiem, kropliem vai kā citādi? Redziet, tieši tāpat ir arī ar Dieva organismu. Ja īsi gribētu satvert ar kādu citu vārdu to, kas pēc būtības un pamatā ir „grēks”, tad to īsi varētu nosaukt arī par „pašgribu”. Grēks nav tikai šāda vai tāda rīcība, kā mums bieži māca mūsu dievbijīgā domāšana un uzskati. Grēks ir viss, kas nav Dieva izdarīts, nav izdarīts caur Dievu vai uz Dievu. **1. Kor.6:19** tiek jautāts: „**Jeb vai jūs nezināt,... ka jūs nepiederat sev pašiem?**” Tulkojumā no ebreju valodas „grēks” nozīmē „netrāpīt mērķī”. Tā kā pats Dievs ir *visu*

lietu cēlonis un mērķis, tad viss, kas „netrāpa Viņā”, ir grēks. Tādēļ grēks piedzima tieši tajā stundā, kad spožā zvaigzne, ausekļa dēls, savā sirdī teica: „Es gribu...” **Jes.14:13 „Es (gribu)...uzkāpšu debesīs, un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm...”** Tādā pašā veidā grēks atrada ieeju arī mūsu pasaulē. Ieva ieraudzīja un paņēma pēc pašas gribas. Pašgriba bija patiesais grēks. Tādēļ, galu galā, arī ir nesvarīgi, vai tas izpaužas kā rupja vai kā maza kļūdīšanās. Daudzi saka: Ieva paņēma „tikai” vienu augli. Taču viņas vainas lielums nekad nav atradies viņas patvaļīgās rīcības objektā, bet gan pašā patvaļā jeb paša gribā. Kā visas sagandēšanas, tā arī visas atkal atjaunošanas atslēga, līdz ar to, atrodas cilvēka patvaļā.

Katram cilvēkam gan ir paša griba, bet nevienam cilvēkam, pēc grēkā krišanas, nav brīvas gribas. Atzīsti to no **Rom. 7:15,19,23: „...jo nevis to, ko es gribu (paša griba), es daru, bet ko ienīstu (nebrīvā griba), to es daru... jo labo, ko es gribu (paša griba), es nedaru, bet ļauno, ko negribu (nebrīvā griba), to es daru. Bet savos locekļos es manu citu likumu, kas karo ar manu prāta likumu (paša griba) un padara mani par grēka likuma (nebrīvā griba) gūstekni...”** **Gal. 5:17: „Jo miesas tieksmes ir pret garu, bet gara tieksmes ir pret miesu, jo šie divi viens otram stāv pretī, (lai) ka jūs nedarāt to, ko gribat.”**

Tātad Dieva griba kopumā ir tāda, lai mēs *nedarītu* to, ko mēs *gribam*. Citiem vārdiem, viņš pastāvīgi lauž mūsu pašgribu. Viņa mērķis ir mūsu, kā Viņa orgānu, pilnīga pakļaušanās Viņam. Mums ir jāmacās, kā ļaut Dievam nepārtraukti dzīvot caur mums, kā mums ļaut Kristum pastāvīgi būt pie mūsu esības vadības svirām, lai piepildītos vārds no **Galat 2:20: „Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet**

nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā (un tas ir, Dieva Dēla ticībā) uz Dieva Dēlu...”

Bērna gribas laušana tādēļ ir Dieva gribai atbilstošas bērnu audzināšanas un grēka ietekmes uzveikšanas visfundamentālākais pamats, un reizē arī vissvarīgākais uzdevums. Ne nejauši tieši ap šo tematiku trako tik lielas cīņas. Visa modernā bērnu audzināšanas filozofija klauvē pie bērna gribas brīvas izveidošanās. Ja kāds atļaujas aizskart sava bērna brīvo gribu, tad tas tiek sistis pie kauna staba kā tieša bērna personības izpostīšana. Bet notiek tieši pretējais. Šādi sabiedriskās domas manipulatori beidzot būtu jāsauc pie atbildības par savu viltus pravietisko mācību izpostošajiem augļiem! Ja kāds spēj saskaitīt vienu un atkal vienu, tam taču ir jāspēj atzīt, ka pasaulplašā jaunatnes kriminalitātes un rupjās vardarbības savairošanās ir ar pastu atpakaļ atgriezies rēķins par anti autoritāru bērnu audzināšanu.

Kristieši, kā Bībeles mācības augli, radiet atkal godināšanas vērtus un majestātiskus bērnus un ģimenes, un *ar savu paraugu* apzīmējiet visus viltus skolotājus, praviešus un tautas pārstāvjus! Jo viņi, pie tam vēl neciešot iebildumus, apgalvo, ka ar gribas laušanu tiek izpostīta bērna personība. Taču realitāte ir tieši pretēja. Kā jēlkad varētu tikt izpostīta kāda personība, kura tiek savienota ar debesu un zemes Radītāju? Vai mūsu Kungs Jēzus, pēc īsiem savas darbības trijiem gadiem, kā visu laiku vislielākā Personība neiegāja vēsturē? Vai Viņa, ārkārtīgi izcilās Personības dēļ, mēs neesam ieviesuši jaunu laika skaitīšanu? Bet paklausieties, ko liecināja šis pats Jēzus par savu paša gribu: **Jņ.5:30: „Es nemeklēju savu gribu, bet tā gribu, kas mani ir sūtījis”**, **Lūk.22:42: „Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo kausu no manis,**

tomēr ne mans, bet Tavs prāts lai notiek”, Ebr.10:5,9. „...miesu Tu man esi radījis (sagatavojis)...Raugi, es nāku Tavu prātu darīt”, Jāņa 6:38: „...es esmu no debesīm nācis, lai darītu nevis, ko es gribu, bet ko grib tas, kas mani ir sūtījis”, Jņ. 4:34: „Mans ēdiens ir darīt tā gribu, kas mani ir sūtījis.” Šeit varētu pievest vēl daudz vairāk par duci šādu Jēzus paša liecību par sevi. To, ka bērnu pašgribas laušana dara viņus par patiesi īpašām personībām, mēs varam jau šodien pieredzēt arī pie mūsu desmit bērniem. Kur viņi vien ir, viņi redzami izceļas starp saviem vienaudžiem. Kamēr lielākā daļa šajā vecumā jau pilnībā iet uz krišanu, mūsu pieci vecākie bērni patstāvīgi apmāca simtiem bērnus un ir uzrakstījuši grāmatu par audzināšanu: „Mammu, lūdzu, sodi mani!”. Viņi komponē brīnišķīgas dziesmas, vada daudzus pie Kristus un apgaroti māca citiem, kā kalpot vecākiem kā Kungam, kā priecīgi pakļauties visam un kā pakļāvīgi ļaut lauzt savu pašgribu un daudz kā vēl cita. Pie tam mūsu pieci vecākie bērni pašlaik ir tikai 15, 13, 11, 10 un 9 gadus veci. Vai mēs patiesi uzskatām par iespējamu, ka bērna personību varētu samaitāt ar viņa, jau tā visos līmeņos maldīgās, pašgribas salaušanu? Vai mēs uzskatām par iespējamu, ka Jēzus mums ar lūgšanu „Mūsu Tēvs” ir mācījis personības izpostīšanas lūgšanu? Jo Viņš ir mācījis mums lūgt: „Svētīts lai top Tavs Vārds, lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes”. Cik nevainojami Viņa griba tiek izpildīta debesīs? Vai varētu būt, ka šī lūgšana ir derīga tikai izglītotiem pieaugušajiem, bet ne arī bezpalīdzīgajiem bērniem?

Tie ir dēmonu vārdi un mācības, kas bērna gribas laušanu pasludina par diskriminēšanu! Velns ar to grib mums tikai atņemt iespēju būt Dieva rīcībā kā Viņa orgāniem. Kas runā

pret pašgribas laušanu, tas nemaz nezina, par ko mēs šeit runājam. Viņam pašam vēl pietrūkst šīs pieredzes un ar to viņš ir potenciāli bīstams visu cilvēku dzīvībai.

Tie ir dēmonu vārdi un mācības, kas iedvesmo uz anti autoritāru audzināšanu un ikkatru bērna gribas laušanu izsludina par vecāku kāri pēc valdīšanas, un varas. Velns ar to tikai grib izjaukt jebkuru ieaugšanu tajā, kas ir Galva, un traucēt jebkuru orgānu koordinēšanu Kristū! **Ef.4:16: „Viņā (no Viņa, tas ir – no Kristus gribas) visa miesa (organisms) kopā saturēta un ... vienota, pastāvīgi aug (vāc: tā Viņš rada miesas augšanu, uzbūvēdams pats sevi mīlestībā) latv: pēc tām spējām, kas katrai viņa daļai dotas, kļūdama arvien pilnīgāka mīlestībā.”**

Tie ir dēmonu vārdi un mācības, kas katru ģimenes hierarhiju un saistības ģimenē nozaimo kā bauslību, un katru saliedētību - kā atkarību no cilvēkiem. Ar to velns tikai grib traucēt jebkādas kopīgas asinsrites un nervu sistēmas izveidošanos, un, tāpat - jebkādu savienošanos caur locītavām, saitēm un cīpslām Kristus organismā. Cilvēkiem visnaidīgākie un, faktiski, visdiskriminējošākie mūsdienu darbi ir tie, ka mēs *nesalaužam* savu bērnu ļauno patvaļu jeb pašgribu; mēs gaidām uz audzināšanu tad, kad viņi sāks varēt visu saprast; ka mēs lietojam „paradoksās intervences” (ar to ir domāts tas, ka ietiepīgam bērnam vienkārši vienmēr tiek doti pretēji norādījumi, ja to grib novest pie kāda noteikta mērķa – un tādēļ, ka viņš pastāvīgi runā pretī, beigās viņš izdarīs tieši to, kas bija paredzēts) un tas, ka mēs lietojam dažādus citādus psiholoģiskos trikus. Taču šāda „iztrikošana” nav nekas cits kā meli un krāpšana! Tādas lietas manā klātbūtnē tika mācītas kādā kristīgās rehabilitācijas vadītāju seminārā un tās, bez atklātas iebilšanas, tika pieņemtas. Kāds dēmonisms! Un tieši

tāds ir cilvēku slepkavas un Dieva ienaidnieka nolūks, jo viņš zina, ka katra nesalauztā griba, jau grēcīgās dabas dēļ vien, pieder viņam. Par katru cenu viņš grib atstāt bērna gribu nesalauztu, lai no tās nekādā gadījumā neizveidotos Dievam pakļāvīgs un, caur to, viņam bīstams Kristus orgāns. Viņš grib, lai mēs savus bērnus audzinātu tikai ar maigiem vārdiem. Bet Bībele saka: **Salam.pam.29:19:** „**Kalps (vergs) nav pārmācāms tikai ar vārdiem vien: ja viņš tos arī tūliņ saprot, tad viņš tos tomēr neievēro.**” Cik daudz vairāk tas attiecas uz grēka vergiem! Katra anti autoritāra audzināšana ir no ļaunā, jo **Salam.pam.29:15:** „...zēns, ja tas atstāts pats savā valā, sagādā savai mātei kaunu.”

Izlasi savā Bībelē, kādus izpostošus augļus vienmēr ir nesusi šāda audzināšana (**1.ķēn.1:5-6:** „...Adonja bija liels savā uzpūtībā un sacīja: „Es kļušu par ķēniņu”... Bet viņa tēvs viņam kopš dzimšanas nebija viņam izteicis nekādus pārmetumus (aizvainojumus), kaut vai jautādams: „Kādēļ tu tā rīkoies?”; **1.Sam.2:22-24:** „Ēlis bija gan jau ļoti vecs, bet viņš visu dzirdēja, ko viņa dēli darīja pāri visam Izraēlam, un kā tie gulēja ar tām sievām, kas kalpoja saiešanas telts durvju priekšā. Un viņš tiem sacīja: „Kādēļ jūs darāt tādas lietas, šīs ļaunās lietas, par kurām es dzirdu no visas tautas? *Nē, mani dēli!* Tā nav laba slava, kādu jūs esat – kā es dzirdu – iemantojuši tā **KUNGA** tautā!”;

1.Sam.3:13: „Jo Es tam (Ēlim) esmu darījis zināmu, ka Es būšu soģis uz laiku laikiem viņa namam to pārkāpumu dēļ, par kuriem tas zināja, proti – ka viņa dēli bija tie, kas paši lika pār sevi nākt lāstam, bet viņš pats neko nav darījis, lai viņus šai lietā aizkavētu.”

7. Pārvarēšanas divas fāzes.

Nepilngadības fāzes laikā bērniem ir jāmacās *pēc mūsu iniciatīvas neielaist sevī grēku* un fāzē, kad bērns kļūst pieaudzis, viņam, *pēc Svētā Gara iniciatīvas*, ir jāmacās *laist no sevis ārā Jēzus dzīvi*.

Pirmajai mūsu bērnu grēka pārvarēšanas un vienlaicīgas sagatavošanās organiskai kalpošanai pakāpei ir jāsākas jau pirmajās viņu dzīves nedēļās. Tāpat kā Dievs cilvēkus neaicināja uzvarēt grēku, tikai sākot ar Jēzus vai Svētā Gara atnākšanas brīdi, bet Viņš jau Kainam teica **1.Moz.4:7: „...grēks ir tavu durvju priekšā un tīko pēc tevis. Bet tev būs valdīt pār viņu!”** Tāpat arī mums, vecākiem, jau mūsu vismazākajiem ir jāmaca stāvēt pretī. Un to mēs darām, pastāvīgi viņiem liekot sajūst atšķirību starp labo un ļauno, atļauto un neatļauto, un visā novelkot viņiem skaidras robežas. To mēs darām kopš pirmajām dzīvības dienām, pielāgojot viņu gribu mūsējai un nevis mūsu gribu viņējai.

Praktiski piemēri

Konkrēti tas sākas uzreiz pēc piedzimšanas, kad runa ir par maziņā likšanu pie krūts. Dažiem viss ir kārtībā jau no pirmā piegājiena, bet ar citiem sākas jau pirmās cīņas par varu. Kamēr Ruta-Elpīda, mūsu desmitais bērns, jau pēc 10 minūtēm omulīgi sūca krūti, Simonam, mūsu pirmdzimtajam, šajā lietā sākās pirmās problēmas. Vispirms viņš nevarēja sūkt, jo viņam vieglāk gāja ar pūšanu, vēlāk viņš vairs negribēja sūkt, jo neko nedabūja uzreiz, ar pirmo sūcienu. Cik pateicīgi mēs toreiz bijām mūsu vecās vecmātes, kas pati bija

septiņu bērnu māte un bija pieņēmusi jau vairāk kā 3000 bērniņus, padomam. Viņa pastāvēja uz to, ka bērnam ir jāiemācās sūkt, jo citādi nesāksies piena tecēšana vai pat pēc īsa laika var izsīkt. Tā viņa mūs noturēja pie tā, ka, neskatoties uz visiem mūsu pirmdzimtā gribas izpaudumiem, mēs neatlaidīgi turpinājām sūkšanas mēģinājumus. Daudzas mātes atsakās jau šajās pirmajās minūtēs, ļaudamās mazā nepatikai. Es teicu „nepatikai”, nevis bērna „ļaunajai gribai”. Mums ir pareizi jāsaprotas. Mūsu bēbīši ir tik jauki un mīļi. Tādēļ grēka verdzība šajā vecumā vēl neparādās „ļaunās gribas” veidā, bet gan pašgribas un nepatikas veidā. Ja šī pašgriba jeb neapmierinātība netiek salāgota ar vecāku gribu, tad tā, agrāk vai vēlāk, izvirtīs par ļauno gribu. Visvēlākais tad, laikam, mēs atzīsim, ka grēka būtība vienkārši nozīmē atšķirtību no dievišķā pilnīguma, un tās auglis vienmēr būs ļaunums un izpostīšana. Tā sekas ir daudzas problēmas. Ja mātei piena veidošanās uzreiz neizsīkst, tad viņām tā ir jāuztur ar nogurdinošo atslaukšanu. Tā viņām, jau ar pirmo jaundzimušā gribas uzvaru, barošana aizņem dubulti ilgu laiku. Vispirms atslaukšana, tad sildīšana un, beidzot, mātes piena izbarošana no pudelītes.

Tādā nozīmē mēs varam izdarīt vispārinošu secinājumu, ka katra padošanās bērna gribas priekšā atgriežas pie mums kā rēķins ar kaut kādām grūtībām un mokām. Jo cīņa par gribu turpinās reizi no reizes tālāk. Jau pēc dažām dienām būs skaidrs, kurš nosaka barošanas ritmu. Viens no modernajiem uzskatiem saka, ka barošanas ritmu noteikti vajag ļaut noteikt bērnam pašam. Mīļajai māmiņai tas nozīmē pilnu gatavību cauru diennakti. Ja tu gribi noskaidrot, cik vērtā ir šī mācība, tad aizej un papraktizē tādu barošanas filozofiju reiz sava

darba devēja priekšā. Vai viņš būs labi pret tevi noskaņots, ja tu jebkurā iedomājamā mirklī graužīsi savu proviantu (pārtiku)? Tad kādēļ mūsu mazajos ir jāizstrādā tādi ēšanas paradumi no kuriem vēlāk visas dzīves garumā ar pūlēm atkal būs jāatbrīvojas? Mēs, visiem saviem bērniem, no pirmās stundas sākot, esam ieaudzinājuši regulāru barošanas ritmu un tā mums ir bijusi tikai vislabākā pieredze. Pirmajās nedēļās tas, piemēram, nozīmē ēdienreizi ik četras stundas. Lai būtu praktisks piemērs: 6.00, tad 10.00, tad 14.00, vakarā atkal 18.00, 22.00 un 02.00. Vēlākais pēc 1 mēneša mēs izlaižam nakts ēdienreizi un pieradinām bērnu piecām ēdienreizēm dienā. Vēlākais pēc trīs mēnešiem mēs iesākam garo nakts fāzi. Tas nozīmē, ka mana sieva baro ar krūti vairs tikai četras reizes dienā, piem., 7.00, 11.00, 15.00 un tad atkal 19.00. Dabiski, es šos laikus nosaucu tikai kā iespējamu variantu. Arī mēs nepieturamies pie minūtēm kā pie stingra likuma. Taču, ir pilnīgi vienalga, kādi spontāni izņēmumi ir nepieciešami, ir svarīgi, lai viss pamatotos uz to, ka bērna gribai ir jābūt pakārtotai vecāku gribai un nevis otrādi. Tas ir svarīgi gan mātei, gan bērnam: mātei, lai viņa spētu izgulēt sev nepieciešamo laiku, un bērnam, lai viņš mācītos pielāgoties pie kopējām kārtībām. Un viņam pie tam netrūks nekā. Arī, ja pirmajā naktī, varbūt, viņš paraudās mazliet ilgāk, viņš tādēļ vēl nemirs. Tieši šī tēma - ļaut vai neļaut brēkt, ir gribas paturēšanas izšķirošais cīņas lauks. Aiz tīrām bailēm, ka bērnam varētu kā trūkt un, ka tā varētu paspēlēt visu kaimiņu labvēlību, vecāki jau pie pirmā brēciena lec ārā no gultas un šūpo mazo rokās. Tas, dabiski, viņam patīk, un viņš šo vingrinājumu labprāt gribētu atkārtot pie katras izdevības. Ja tad, ar laiku, mātes spēki sabrūk, tad kā nākamajam šai lietai ir jānododas tēvam. Tā kā viņš dienas

laikā parasti ir „nenozīmīgi nodarbināts”, tad viņam šī nakts nodarbe „ārkārtīgi patiks”. Citiem vārdiem, laulības krīze jau ir iepriekš ieprogrammēta, ja mēs mazā gribu nelaužam jau no pirmajām stundām, jeb – nepielāgojam mūsējai.

Nedomājiet vienmēr uzreiz, ka mazajam vajadzēs mirt, ja tas uzreiz un uz vietas netiks apkalpots! Jo konsekvētāk mēs viņiem uzliekam savu ritmu, jo drīzāk viņi kļūs apmierināti. Ar nevienu no mūsu desmit bērniem pēc tam, kad mēs bijām ieviesuši mūsu jaunus ritmus, mums nebija jāgaida ilgāk par divām naktīm, lai viņi pirmo reizi nogulētu bez pamošanās. Lai gan viņi visi ir pašos pamatos atšķirīgas personības, viņi visi bez pūlēm, vēlākais divas nedēļas pēc dzimšanas, ir nogulējuši visu nakti un dara tā līdz šodienai. To pašu mums apliecina arī tie vecāki, kas rīkojas pēc šiem pašiem principiem. Dabiski, viens vai otrs reizēm ir raudājis arī mazliet ilgāk un mums ir bijušas iekšējas cīņas- vai šī metode ir pareiza. Bet, līdz pat šim laikam kā mūsu bērniem, tā arī mums pašiem, ir mierīgas un netraucētas naktis. Ja visi tie vecāki, kas īrē dzīvokļus, kur ir labi sadzirdami kaimiņi, ņemtu šo pie sirds, tad viņu kaimiņi, iespējams, kopumā tiktu 2 – 3 naktis mazliet patraucēti, bet pēc tam jau atkal atgrieztos miers. Bet tādēļ, ka gribas kaimiņus pasaudzēt, tad mēnešiem ilgi tiek lekts ārā no gultas, un tā ne vecāki, ne bērni, ne kaimiņi naktīs nedabū īstu mieru. Lielākajai daļai miegs ir prom jau līdz ar pirmo kļūdu un tas atkārtojas ar pastāvīgu skriešanu, un ar mokošu regularitāti.

Visumā šī bērna gribas laušana ir neatlaidīga ikdienas nodarbošanās. Tiklīdz mazie spēj sēdēt augstajā krēslīnā un dzert no pudelītes, daudzi pastāvīgi grib vai nu celties kājās, vai regulāri negrib izdzert pēdējo malciņu. Ak nē, tā nav ne

sakritība, ne blakus lieta! Tā ir cilvēciskās gribas izpausmju arēna. Labi tam, kas to saskata. Tieši tāpat ir ar dīcošajām skaņām, kuras visbiežāk pastiprinās tad, kad māte vai tētis kaut ko apspriež vai tad, kad viņi tieši grib parunāt ar viesiem. Svētlaimīgs ir tas, kas te iedarbīgi māca bērniem robežas. Tikko viņi spēj rāpot, sākas cīņa par pašgribas izrādīšanu pār kontaktligzdām, atvilknēm un vispār pār visu, kas nav piestiprināts ar „kniedēm vai naglām”.

Vai nu runa ir par šķīvja izēšanu, par nākšanu, kad sauc vai par jebkuru citu rīcību: svētlaimīgs ir tas, kas visā seko tam, lai viņš nenonāktu bērna gribas vilkšanas tauvā.

Pirmais izdevniecības datums: 2000g. Februāris

Audzināšana pēc būtības

Ebr.8:10-11: „...Es likšu savus baušļus viņu prātā un tos rakstīšu viņu sirdīs... visi Mani pazīs no mazā līdz lielajam viņu starpā”.

Sal.pam.22:6: „Māci (vāc: audzini) savam bērnam (zēnam) viņa ceļu, lai no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs (vecāks) kļuvis.

1. Pašgriba pret labo gribu

Pašgribas laušana ir katras Dievam tīkamas audzināšanas atslēga. Ar to mēs neizpostām bērna paša gribu, kā zināmi cilvēki to kļūdaini uzskata, bet daudz vairāk mēs caur to viņu vēl apstiprinām. Svētie Raksti mums visā skaidrībā saka, ka labā gribēšana substanciāli ir klāt esoša katrā cilvēkā, bet cilvēkā nav tikai šī labā īstenošanas spēju. Katrs, lai vai cik grēcīgs cilvēks, ļoti labi atzīst, kas ir pilnīgs, taisnīgs un labs. Ja tas tā nebūtu, tad Dievs beigās nemaz nevarētu saukt cilvēkus pie atbildības. Kā mūsu sirdsapziņa, tā arī saprāta dāvana mums māca, ka, piem., Dieva bauslība ir svēta, taisnīga un laba. Līdz ar to taisnīgā griba eksistē mūsos visos, bet tikai labo mēs nespējam īstenot. Tieši šī „pašgriba jeb patvaļā” ir tā, kas pastāvīgi stāv ceļā mūsu labajai „pašu gribai”. Caur patvaļas jeb pašgribas laušanu tiek atbrīvota dabiskā labā griba, lai atkal funkcionēt spējīgi varētu tikt pietauvota Dieva pilnīgākajai gribai, kā stāv rakstīts **Fil.**

2:12-13: „Esiet vienmēr paklausīgi (lauzta pašgriba)...jo Dievs ir tas, kas jūsos rada tiklab gribu, kā arī īstenošanu caur jūsu labo gribu (latviski: jūs vienmēr esat paklausījuši.... jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc labpatikas).” Tādēļ pašgribas jeb patvaļas vietā mēs varētu runāt arī par kļūdīgo jeb īsi – par grēcīgo gribu. Tādā pat veidā mēs varētu „pašu gribas” vietā runāt par, atbilstoši savai dabai, pilnvaroto gribu. Viena no visbiežāk pieļautajām kļūdām bērnu audzināšanā ir tā, ka mēs no visiem spēkiem pūlamies virzīt mūsu aicinājumus uz bērna labo paša gribu, tā vietā, lai vienkārši salauztu kritušo pašgribu. Un to mēs darām tikai tādēļ, ka mēs vairs nepazīstam labā un ļaunā, grēka un taisnīguma likumsakarības. Tiklīdz mēs ļauno pietiekami pamatīgi izdzenam, labais pats no sevis ienāk tā vietā. Es teicu: pietiekami pamatīgi! Tas ir vienkāršs dabas likums un tam nav nekāda sakara ar ticību vai neticību. Es vēl labi atceros kā šīs ietekmes notika uz manas miesas, kad es vēl biju mazs bērns. Toreiz es biju viss kas cits, tikai ne dievbijīgs, tādēļ mana mamma ik pa laikam mani pamatīgi nosloksnēja ar tepiķa klapētāju. Ja līdz tam mana sirds arī bija ļauna, apcietināta vai muļķīga, tad pēc tam katru reizi tā bija kā spodri nopulēta. Vai arī tu atceries ko līdzīgu? Mana mamma nekad man nav uzspiedusi labo. Viņa tikai izdzina no manis ļauno.

Tas arī ir mūžīgi darbīgais svētnīcas likums: tāpat kā, no vienas puses, svētnīcas celtniecība nedrīkstēja būt saistīta ne ar vismazāko spiedienu, tā, no otras puses, tajā nedrīkstēja ienākt neviens ļaunais. Tādēļ iegaumē šo svarīgo audzināšanas pamatprincipu: tāpat kā labo bērņā nekad nevar iedabūt ar kaut kādu spiedienu, tāpat ļauno nekad no viņa nevar izdabūt ārā bez spiediena. Tikko ļaunais tiek izdzīts,

uzreiz labā apņemšanās un griba svinīgi ieņem tā vietu. Šī likumība funkcionē līdz pat smago noziedznieku iestādēm. Dabiski, ar to vēl visa lieta nav nokārtota. Būt pazemotam vēl nebūt obligāti nenozīmē būt pazemīgam. Būt pilnvarotam nebūt vēl obligāti nenozīmē arī pilnvaroti rīkoties. Ar ļaunā izdzīšanu ir tikai radīts pamats varēšanai darīt labo, bet ne vairāk. Tādēļ šeit uzreiz sākas jauna problēma. Pār ļauno ir nepārtraukti jāvalda un tas ir jānotur ārpusē, citādi tas visīsākajā laikā atgriezīsies atpakaļ. Un, saskaņā ar Bībeles atklāsmi, tas, kā likums, notiek septiņu vēl sliktāku biedru sabiedrībā. Šis likums nestājas spēkā tikai eksorcisma laikā: **Luk. 11:25-26: „Un viņš (izdzītais dēmons) noiet un atrod to (māju, tas ir – iepriekš atbrīvotā cilvēka miesu) izslaucītu un izgreznotu. Tad viņš noiet un ņem līdz septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi nāk un tur dzīvo, un ar šo cilvēku kļūst ļaunāk, nekā bija iepriekš.”** Tādēļ pirmais pamats mums būs ielikts pareizi tikai tad, kad audzināmais būs sasniedzis pilngadību, tas ir – spēju patstāvīgi noturēt ļauno tālu no sevis. Līdz tam laikam likumiem, sodošiem audzinātājiem un, ne reti, dabas spēkiem, kā šīs lomas izpildītājiem, vajag vajāt ļauno.

Tādēļ ir divi audzināšanas vissvarīgākie jautājumi - mājas atmosfēra un paraugs. Mums neko nedos visa ļaunā izdzīšana un valdīšana, kamēr labais substanciāli (būtiski) nedzīvos mūsu mājās.

Ja mēs, vecāki, paši labi dzīvosim ar lauztu pašgribu, bērni sekos mums paši no sevis- uzreiz, kā mēs no viņiem būsīm izdzīnuši ļauno. Mums pie neviena no mūsu bērniem vēl nekad nav vajadzējis uzņemties kādu papildus piepūli, lai viņos radītu ilgas pēc Dieva. Tās vienmēr ir pašas ienākušas viņos, jo tās mājo mūsos kā vecākos. Cik daudzi vecāki atkal

un atkal atstāj savos bērnos ļauno neuzvarētu, kamēr viņi pastāvīgi grib tiem uzspiest kaut kādu dievbijību. Viņi nekad nepanāks vēlamos rezultātus.

2. Bauslība kā bērnu audzinātāja

Mums nekādā gadījumā nav jābaidās no bauslības. Kamēr cilvēkam vēl nav nekādas sajūtas par taisnīgumu un labo, viņam ir nolemta bauslība kā audzinātāja.

Gal. 3:24: „Tā tad bauslība ir līdz Kristum bijusi mūsu audzinātāja (audzinātāja uz Kristu), lai mēs ticībā kļūtu taisnoti.”

1.Tim.1:8-9: „...mēs zinām, ka bauslība ir laba, ja to lieto pareizi (likumīgi), atzīstot, ka bauslība nav dota taisnam, bet netaisniem un nepaklausīgiem, bezdievjiem un grēciniekiem, negantiem un nesvētiem...” Tai viņš (šis cilvēks) pašos pamatos ir jāatved saskaņā ar augsti nosprausto mērķi, un tas ir – ar viņa savienošanos ar Dievu! Pamatos jau bauslība nav nekas cits kā aizdota dāvana rīkoties garīgi, iepriekšēja garīgo rezultātu iegūšana, tikai bez garīgās izpratnes. Tā vecās Derības Izraēls, piemēram, varēja gadsimtiem ilgi dzīvot garīgi, pašiem pie tam neesot garīgiem. Tautas ap viņiem bija apjukumā, jo, no vienas puses, pēc **5. Moz.4:6** tām vajadzēja izsaukties: „**Tiešām gudri un sapratīgi ļaudis ir šī lielā tauta!**”, bet, no otras puses, viņas tomēr redzēja Izraēla nesapratni līdz pat pilnīgai bojā ejai. Bet problēma nekad nav bijusi bauslībā, bet daudz vairāk – Gara trūkumā. „Izraēls nesaprata Dieva ceļus”, tādēļ tiek teikts atkal un atkal. Caur Bauslību viņiem gan bija garīgi rezultāti un kā to auglis – dzīvība, bet viņi nesaprata Dieva

ceļus un prātu. Darīt to saprotamu bija tiešais Gara uzdevums: **Jāņa 16:12-13: „Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest. Bet kad nāks Viņš, Patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā...”**

Ar to es esmu gribējis parādīt sekojošo: ja mēs bērņus pirmajos dzīves gados vienkārši konsekventi audzinām pēc garīgajiem mērogiem, teiksim – pēc bauslības - mēs viņiem nekaitējam nekādā veidā. Gluži otrādi. Kamēr viņi vēl nespēj saprast baušļu jēgu, viņi tomēr jau iemācās pazīt paklausības svētību šiem baušļiem. Tikko viņi saņems Garu, viņi arī no sirds sapratīs to jēgu, un viņi patstāvīgi nonāks līdz tādiem pašiem rezultātiem kā pirms tam, akli sekojot baušļiem. Arī simtprocentīga, konsekventa apcirpšana un pielāgošanās Dieva Bauslībai nekad viņiem nebūs problēma, bet ar kompromisiem bagāta apcirpšana gan tāda būs. Tādēļ visiem, kas māca tikai mirušas formas bez dzīvas apkārtnes, kas paši neieiet konsekventi Dieva norādēs un atbilstoši savus bērņus apcērp ar kompromisiem, viņu pēcteči būs reliģiozi hermafrodīti, ar pusi no sirdi, dievbijīgi un bez spēka. Patiesībā, tas pat ir noziegums. Visi kristieši, kas baidās no Bauslības, vēl nav sapratuši, ka Jaunās Derības Gars ir pakļauts tām pašām likumsakarībām, kam Vecās Derības Gars, ar vienīgo atšķirību, ka Jaunās Derības ticīgais no sirds saprot garīgi, kādēļ viņš rīkojas svēti, taisnīgi un labi, un dzīvo saskaņā ar Bauslību. Tādēļ labi ir mūsu bērņiem, ja viņiem, kļūstot pieaugušiem, nav atkal jāaizmirst viss, kas tiem pirms tam ir bijis iemācīts.

3. Vislielākās briesmas

Mēs bieži runājam par briesmām uz mūsu dzīves ceļa, īpaši par briesmām, kas nāk no velna. Bet, apskatot ar skaidru prātu, ir redzams, ka pastāv vēl daudz lielākas briesmas, un tas ir pats Dievs. Mums taču visiem ir jāpielīdzinās un jāsavienojas ar visaugstāko svēto Dievu: **1. Pētera 1:15-16: „...sekodami Svētajam, kas jūs ir aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā”**. Velns ir tas, kas ievēd jucekli un izkaisa. Viņš ar visiem līdzekļiem pūlas izjaukt atkal savienošanos ar Dievu. Bet viņa uzvarēšana ir pavēle katram Dieva bērnam, un, pateicoties Golgātai, tas ir sasniedzams īsā laikā. **1.Jāņa 2:13-14: „Es rakstu jums, tēvi, jo jūs esat atzinuši to, kas ir no sākuma. Es rakstu jums, jaunekļi, jo jūs esat uzvarējuši ļauno. Es esmu jums rakstījis, bērni, jo jūs esat Tēvu atzinuši. Es esmu jums rakstījis, tēvi, jo jūs esat atzinuši to, kas ir no sākuma. Es esmu jums rakstījis jaunekļi, jo jūs esat stipri, un Dieva vārds paliek jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši.”**

Savienošanās ar Dievu, par ko ir teikts **Ebr.12:29: „Jo arī mūsu Dievs ir uguns, kas iznīcina”**, līdz ar to stāv mums vēl priekšā. Kļūt pielīdzinātām šim augsti svētajam Dievam nav nekāda svētdienas pastaiga. Labi tam, kam šis augstais mērķis pastāvīgi ir acu priekšā, audzinot bērnus. Ne velti Jēzus ir teicis **Lūk.12:5: „Es jums teikšu, no kā jums būs bīties: bīstieties no tā, kam ir vara nonāvēt un pēc tam iemest ellē. Tiešām, es saku: To bīstieties.”** Izraēlam šis Dievs ir vairāk kā vienreiz teicis – **2. Mozus 33:5: (Izraēlam) „...kad Es tikai vienu brīdi būtu jūsu vidū, es jūs varētu iznīcināt”**.

Bauslības uzdevums ir mūs pielīdzināt šim Dievam, jo Dievs ir Bauslības iemiesojums. Bet vēl nekad nav bijis paredzēts, ka Bauslībai šī apvienošanās ar Dievu būtu jānovēd līdz

pilnīgam nobeigumam. Drīzāk Bauslībai vajadzēja mums dod dzīvības priekšgaršu, lai mēs tad, caur vēl dziļāku žēlastību, varētu tikt nodoti tālāk dzīvības Gara likumam. Tādēļ Jēzus arī ir teicis **Mat. 5:17: „Nedomājiet, ka es esmu atnācis atņemt bauslību vai praviešus. Es neesmu nācis tos atņemt, bet piepildīt** (gr.plaroo-papildināt).” Bet ar papildināšanu ir jāsaprot visa tā pievienošana, kas bauslībai vēl trūka, un tas ir – dzīvības Gars no Dieva, kā ir rakstīts **Ebr.8:10-11: „...Es likšu savus baušļus viņu prātā un tos rakstīšu viņu sirdīs... jo visi mani pazīs no mazā līdz lielajam viņu starpā.”**

Mēs sev to esam padarījuši par pārāk vienkāršu. Mēs Jēzus varoņdarbu Golgātā esam pasludinājuši par aizvietošanu mūsu praktiskajam „kļūt-pielāgotam-Dievam”. Mums tika mācīts, ka Kristus esot Bauslības *gals*, kamēr (ar vārdu) „telos” šajā vietā ir domāts, ka Viņš ir bauslības *mērķis*: **Rom.10:4: „Jo bauslības gals ir Kristus; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic” – Vācu: „Kristus ir bauslības mērķis, katram ticīgajam par taisnību.”**

Ikvienam cilvēkam, caur cīņu par Dieva baušļu izpildīšanu, ir jānonāk līdz galīgajai kapitulācijai. Jo sevišķi tas attiecas arī uz mums, Jaunās Derības ticīgajiem. Nebaidieties saviem bērniem mācīt svētos un pilnīgos bauslības mērogus. Tādēļ viņi neies bojā. Viņi ies bojā tikai tad, ja tie nekad nebūs cīnījušies ar šo svētumu un nekad nebūs pieredzējuši savu personīgo pūliņu nevarību. Tikai tas, kas pazaudē savu dzīvību, var to atrast. Bauslība grib katru cilvēku novest līdz izsaucienam: **Rom.7:24: „Es nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus (izglābs) no šīs nāvei lemtās miesas?”** Kas šo izsaucienu nepazīst, tas nekad neaptvers, kas ir Jēzus un kādēļ Viņš vispār ir nācis? Visi mani bērni jau no mazotnes zina,

ko nozīmē būt pazudušajiem grēciniekiem. Cik bieži es esmu dzirdējis, dievbijīgi izaugušu, pieaugušo izteicienu: „Es esmu uzaudzis tik pasargāts, ka nekad neesmu varējis tā īsti pat sajust kāda grēka apziņu!” Kādi maldi! Šādi cilvēki ir viss kas cits, tikai ne dievbijīgi un pasargāti uzauguši! Viņi ir uzauguši tikai paštaisi un šķietami svēti. Es tev saku, ka ikvienam no maniem domājošajiem bērniem ir lielāka grēka apziņa nekā dažam smagajam noziedzniekam aiz restēm. Bet tas nevis tādēļ, ka viņi būtu izdarījuši lielus noziegumus, vai es viņiem, kas zina kā, būtu ierunājis sirdsapziņā. Es tikai esmu viņiem priekšā nodzīvojis staigāšanu Garā un teicis, ka viņiem ir jādara tāpat kā man. Mūsu Simons tādēļ, vēl būdams pavisam mazs zēns, pilnīgi sabruka, jo viņš sajuta, cik neiespējami viņam bija dzīvot tā, kā viņa vecākiem. Bet tādēļ viņš tagad, jau kopš daudziem gadiem, staigā Dieva Garā un pastāvīgi progresē. Bet, pirms viņš nonāca līdz savai patstāvīgajai staigāšanai Garā, viņš kļiedza pēc grēku piedošanas un tāpat pēc noslēpuma, kā viņš turpmāk varētu dzīvot saskaņā ar Dieva norādījumiem. Tieši šajā punktā iesākas patiesais savienošanās process.

4. Bērnu audzināšana-mācīšanās dzīvot organiski.

Dievs nav vienīgi tikai mīlestība. Viņā slēpjas laiki un periodi, augstumi un dziļumi, platumi un garumi: **Ef. 3:18-19: „...ka jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mācību, kas ir daudz pārāka par katru atziņu...”** Viņa Būtība aptver debesis un zemi, dzīvību un nāvi, pagājušo, esošo un nākamo.

Viņā dzīvo visi karapulki, visas dzīvās būtnes, varas un spēki. Kad mēs audzinām savus bērnus, uz mums pastāvīgi iedarbojas šī Dieva vis aptveramība, kā stāv rakstīts: **Ebr. 12:22: „...jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei un eņģeļu neskaitāmiem pulkiem, svētku sapulcei, un debesīs pierakstīto pirmsdzimušo draudzei...un pilnību sasniegušo taisno gariem un Jaunās Derības starpniekam Jēzum...”** Dieva iedarbīgais spēks arvien vairāk dara mūs uzmanīgus uz to, ka runa nav tikai par mums. Kunga Gars ieaudzina mūs iekšā kopīgajā, iekšā vienā, visus eonus aptverošajā, organismā. Šī lielā galamērķa dēļ ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs saviem bērniem nepārtraukti pasniegtu organisko kopības apziņu. Nekad un nemūžam mums nedrīkst būt pietiekami, ja labi iet tikai mums pašiem. Kur pastāv īsts organisms, tur vienmēr cieš visi locekļi, ja cieš viens no tiem. Lai mūsu bērni sasniegtu pietiekamu kopīgā apziņu, es reizēm tiem uzlieku arī kolektīvos sodus, lai gan grēkojis ir tikai viens atsevišķais vai divi-trīs. Tā, piemēram, mēs neaizbraucam izbraukumā, par kuru mēs visi esam priecājušies, vai tīrām māju tā vietā, lai visi kopā paspēlētos u.tml. Ja nevainīgie bērni tad nevar saprast, kādēļ arī viņi tiek līdzi sodīti, es viņiem atgādinu par Ahanu un stāstu par Ai (kriev.Gaju), par Saulu, par Dāvida tautas skaitīšanu utt. Visos šajos gadījumos par viena grēku cieta visa tauta. Tad es viņiem norādu, ka viņi gan nav kļūdījušies tajā pašā grēkā, bet tomēr neko nav savlaicīgi darījuši pret ielauzušos nemieru. Dabiski, tādus mērus es nepieņemu patvaļīgi, bet vienmēr tikai tad, kad loks patiesi tiek pārspriegots un neviens nepapūlas to savlaicīgi atbrīvot. Faktiski un patiesībā organiskajā dzīvē ir tā, ka nekad neviens atsevišķais nevar grēkot, lai kaut kādā formā tas neskartu

visus. Pat, ja mēs to nespējam tik viegli atklāt, tomēr tas pilnīgi noteikti ir tā. Ādama grēks bez žēlastības vēl līdz pat šai dienai sit mums sejā. Kad beidzot mēs pamodīsimies un atzīsim, ka apsolītā miera valstība var atnākt uz šo Zemi tikai tad, kad mēs pirms tam būsīm iemācījušies dzīvot kā *vienots* organisms? Māciet saviem bērniem nepārtraukti: „Mums visiem var iet patiesi labi tikai tad, kad visiem ap mums ies labi.” Kamēr mūsu bērni visā savā darbībā un rīcībā nedzīvos apziņā, ka ar to viņi pastāvīgi ietekmē visu savu apkārtni, tikmēr viņi vēl nav audzināti saskaņā ar Dievu.

5. Audzināšana = mācīšanās dzīvot kā simfonijā

Kā savienošānās ar Dievu, tāpat arī bērnu audzināšana, ir līdzīga varenam simfoniskajam orķestrim. Te tāpat ar pliku ticības atziņu ir izdarīts tikpat maz kā mūzikā ar pliku iestāšanos orķestrī. Es atceros, cik daudzpusīgi bija vingrinājumi tad, kad es vēl spēlēju orķestrī. Tur nošu pazīšana, ko es gribētu salīdzināt ar Bībeles zināšanām, bija tikai visnepieciešamākais pamats. Bez tam vēl bija vajadzīgs arī pārvaldīt savu instrumentu. Un tas arī vēl neko nelīdzēja, ja nepārvaldīja harmonijas mācību, un ja trūka smalkas jūtības saspēlē ar citiem. Jo ilgāk kāds līdz tam bija spēlējis atsevišķi, jo traucējošāks viņš pēc tam bija citiem. Blakus visam tam vēl vajadzēja saskanēt arī ritmam un tempam. Arī audzināšanā viss iet pēc simfoniskā orķestra darbības principiem un pēc Dieva laika sadales (timing). Kas bērnu audzināšanā nav virzīts uz kopējo, tas vēlāk ārkārtīgi apgrūtina kā bērna, tā arī vēlākās viņa apkārtnes dzīvi.

Tādēļ šeit es atkal gribu teikt: „Mīļie, esiet drosmīgi radīt bērnus. Nekur citur „organisma” pieredze nevar būt praktiskāka kā pieaugošā ģimenē. Tā ir sagandējoša mentalitāte, kas mums grib ieskaidrot, ka divi bērni un suns esot tas labākais. Tāds viedoklis nenāk no debesīm, bet vislabākajā gadījumā – no Amerikas. Pirms 20 gadiem arī man bija tāda nostāja, bet Dzīvības Gara likums man, bez šaubām, pamācīja ko labāku. Ar katru atsevišķo bērnu, kuru Dievs mums deva klāt, mēs kļuvām neapprakstāmi bagātāki pašā Dievā. Tas, ka mūsu bērni attiecībā par sociālo uzvedību no skolas nes tikai vislabākos vērtējumus, pie tam ir vēl tas vismazākais. Jo tas nav mērķis, bet tieši vispārsaprotamākā loģika. Sociālā uzvedība Dieva organismā ir taču daudzkārt pilnīgāka, nekā kādā skolas klasē. Un nekur organisko dzīvi neiemāca ātrāk, vieglāk un patīkamāk kā ģimenē – pēc iespējas lielākā ģimenē. Mums taču nav baiļu, ka pasaule varētu kļūt mums par šauru. Vai mēs vēl neesam pamanījuši, cik bezgalīgi lielu mūsu Dievs ir radījis Universu? Mūsu Zeme Dieva organismā ir salīdzināma tikai ar vienu atsevišķu šūniņu. Kādēļ gan Viņš mums pareizajā laikā neatvērtu jaunus ceļus un neapjaustas dimensijas? Tādēļ savienošānās dēļ ar Dievu mēs jūs uzmundrinām: esiet auglīgi, vairojieties, piepildiet Zemi un jūs redzēsiet, ko visu brīnišķīgu Dievs mums ar to būs paredzējis. Pat nerēķinoties ar visām garīgajām priekšrocībām, mums ir jāatceras, cik svarīgas augošās ģimenes ir tieši attiecībā uz mūsu kopīgo sociālo sistēmu. Ja šī izsargāšanās un mazo ģimeņu politika ļoti drīz netiks pilnīgi izbeigta, tad drīz nevienam vairs nebūs nekādas vecuma un apgādnieka zaudēšanas apdrošināšanas. Tad tas kļūs par rūgtu pilienu (tableti) daudziem vecajiem, bet sevišķi cilvēkiem ar nelielu bērnu skaitu.”

Bet tagad atpakaļ pie garīgās līnijas.

6. Dzīvības Gara likums

Rom. 8:2: „...dzīvības gara likums Kristū Jēzū tevi atsvabinājis no grēka un nāves likuma.”

Pirms bērniem nav Dieva Gara, viņi arī nevar sekot dzīvības Gara likumam. Tikai caur pavisam patiesu grēku piedošanu viņiem apzināti atklājas dzīvības Gara Kristū labā smarža. Tikko viņi ir saņēmuši šo dzīvības Garu, lieta kļūst burtiski bērnišķīgi viegla. Tā kā Dievs pats ir Bauslība (jeb Likums), tad šis, iekšā mītošais dzīvības Gars, vienmēr sevi apliecinās tieši tur, kur ir Dievs pats. Kamēr Izraēls pēc būtības saņēma desmit baušļus, dzīvības likums sevī satur tūkstošu tūkstošus – un, galu galā, tomēr tikai vienu bausli. Tas, kas pirmajā mirklī šķiet absolūti neiespējami, patiesībā un praksē ir pavisam vienkārši. Mēs savus bērnus audzinām pēc būtības, tikai pēc viena vienīga pamatprincipa no

Jāņa 12:50: „Un es zinu, ka Viņa *pavēle* ir mūžīga dzīvība. Tāpēc visu, ko runāju, es runāju, kā to mans Tēvs man ir sacījis. (vāc: Viņš man ir vienu *bausli* (vai pavēli) devis, kas man ir jāsaka un kas man ir jārunā; un es zinu, ka Viņa *bauslis* ir mūžīgā dzīvība.”

Ar mūžīgo (eonisko) dzīvību vienmēr ir domāta, pirmkārt, *kvalitatīva dzīve, pilna spēka un efektivitātes mūžībā vai nākamajā ērā* („āon”). Tātad tā nav tikai mūžīgā dzīve – bezgalības nozīmē, lai gan tā, dabiski, satur arī to. Jēzus teica **Jāņa 10:10: „Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība”, (vāc: lai viņiem būtu dzīvība un lai tā būtu pārpilnība.”**

Un Jāņa 17:3: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi (piederzē) atzīst tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.”

Pēc kāda pamatprincipa tu audzini savus bērnus? Kāds te teiktu: „Pēc viena mīlestības baušļa”, un līdz ar to viņš, protams, dara pamatos pareizi. Bet tad es viņam jautāju: „Kas ir mīlestība?”, un jau klāt ir perfekts haoss. Jo kristietībā ir atrodams praktiski viss – sākot no „bezprātīgas pērtiķu mīlestības” līdz „pātagas mīlestībai” – viss, kas tiek praktizēts kā mīlestība. Ir pavisam praktisks iemesls, kādēļ *nav* teikts: „Viņā bija *mīlestība*, un *mīlestība* bija cilvēku gaisma”, bet ir teikts **Jāņa 1:4: „Viņā bija dzīvība un dzīvība bija cilvēku gaisma.”**

Vai tu pazīsti šo iemeslu? Daudz kas, ko dara Dieva mīlestība, šai brīdī izskatās nevis kā prieks, bet kā skumjas, un sevišķi pārmācības – **Ebr.12:6,11.: „Jo ko tas Kungs mīl, to viņš pārmāca un šausta (pātago) katru bērnu (dēlu), ko viņš pieņem. Bet katra pārmācība tai acumirkļi mums neliekas par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli (miera pilnu taisnības augli).”**

Dažos apstākļos pārmācība var vilkties ļoti ilgi. Tā mīlestību, tās ārkārtīgi lielajā daudzveidībā praktiskajā ikdienā, ir ļoti grūti atpazīt, un tādēļ tā, kā pastāvīga gaisma, cilvēkiem nav derīga. Bet ar dzīvību ir citādi. Kas pazīst Dieva dzīvību, tas, īpaši vajadzībā un pārmācības laikā, Viņā vienmēr atrod pastāvīgi iedarbīgu gaismu. Dieva dzīvība sastāv no pārdabīga miera un atdusas, no pilnīgas patiesības un no mīlestības, no labuma un stingrības, no pilnīgas žēlastības un tiesas, no svētuma un piedošanas u.c. Citiem vārdiem, Dieva dzīvība katrā iedomājamā stāvoklī ir vissmalkākais

mērīšanas orgāns pilnīgajai Dieva gribai. Mēs esam aicināti nepārtraukti staigāt šajā dzīvības spēka straumē, lai mums tā piederētu pieaugošā pārpilnībā. Visā un katrā to var atrast, ja tur iekšā ir Dievs; un tā uz vietas atraujas no visa un katra, ja iekšā Dieva nav. Ja mēs ejam pa nesaprotamiem un grūtiem ceļiem, un tie ir no Dieva, tad, par spīti visam grūtumam, mēs tajos sajūtam atrodam Dieva dzīvību. Ja mēs ejam vieglus un tādēļ šķietami optimālus ceļus, un tie nav no Dieva, tad tajos nevarēs sajūtam atrast Viņa dzīvību. Ja mēs satiekam cilvēkus, kas mūs gan vareni iespaido, bet Dievs nav ar viņiem, tad šajās satikšanās reizēs mēs *neatrodam* skaidri sajūtam Dieva dzīvību. Ja mēs satiekam cilvēkus, kas mums ir ārkārtīgi neērti, bet Dievs ir ar viņiem, tad mēs tomēr pavisam sajūtam atrodam Dieva dzīvību šajās tikšanās reizēs. Ja mēs, neko nejauzdami, uzsākam kādus darbus, un tie nav no Dieva, tad uzreiz trūkst dzīvības straumes. Ja mēs ejam ceļos, kas mums vispār neder, bet Kungs tajos ir, tad mēs konsekventi atrodam tajos Viņa dzīvību. Tieši tādas pašas lietas ir ar visām citām zemišķās dzīves konstelācijām un ar mūsu savienošanos ar Viņu.

Dzīvības gara likums spēj reaģēt sekundes daļiņās; tas darbojas jau iepriekš, brīdinot, apliecina sevi procesa vidū un arī vēlāk pēc tam: viņš ir tur, kur ir Dievs, un Viņa nav, ja tur nav Dieva. Viņš pamāca mūs visu laiku un vienmēr atkal visā. Taču jau pie mazākās novirzīšanās no dievišķās pilnības, dzīvība sāk no mums atkāpties. Vai tu pazīsti šo dzīvību? Kas to nepazīst un visu savu dzīvi nekārto pēc tās, tam būs mūžīgi jādarbomas pa tumsu. Pati Dieva dzīvība ir gaisma mūsu ceļā. Neviens cilvēks nekad neiemācīsies pastāvēt un staigāt Dieva vaiga priekšā, nemaz jau nerunājot par iespējamu savienošanos ar Viņu, kas caur nepārtrauktu vingrināšanos

nebūs pavisam praktiski pielāgojies šim vissvētākajam Dievam. Reiz, izbijušies, mācekļi jautāja Jēzum: „Bet kā mēs varam zināt šo ceļu?” **Jāņa 14:6: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība”**, skanēja Viņa īsā atbilde. Tikai Viņa dzīvība vien jau dod uzticamu gaismu par Viņa ceļiem un Viņa realitāti. Visapkārt, kur Viņa nav iekšā, nav arī dzīvības un otrādi – kur Viņš ir iekšā, tur izpaužas arī Viņa dzīvība. Tikko šī dzīvība atkāpjas no mums (mēs sakām – „iet lejā” jeb „pazeminās”), citiem vārdiem runājot, mēs paliekam stāvēt uz vietas un jautājam: „Kungs, kādēļ?” Tāda ir vistīrākā dzīvošana Garā. Labi tam bērnam, kas no saviem vecākiem ir bagātīgi saņēmis klēpī ieliktu Dieva Vārdu. Vēlāk, katrā situācijā, viņš ātri saņems atbildi, tikko ieklausīsies šīs dzīvības darbīgajos impulsos. Uzreiz viņu pamācīs Svētais Gars un atgādinās, un vadīs tieši pie problēmas saknes, kā ir rakstīts

Jāņa 14:26: „Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs jums sūtīs manā vārdā, tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko es jums esmu sacījis”,

Jāņa 16:13: „Bet kad nāks Viņš, patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā.”

Vai tu pazīsti šādu staigāšanu dievišķajā, mūžīgajā dzīvībā, un vai tu māci to arī saviem bērniem?

Katras bērnu audzināšanas vissvarīgākais mērķis ir mūsu bērnu patstāvīga staigāšana šajā dzīvības Gara likumā. Vai tu domā, ka tāds mērķis ir par augstu viņiem? Gluži otrādi! Tikai mēs, pieaugušie, parasti lidojam par daudz augstu. Bet bērni, turpretim, apgūst šo dzīvības Gara likumu daudz ātrāk, jo viņiem, viņu zemuma dēļ, Dieva kundzība ir daudz tuvāk. Kad Anni reiz uz pusotru stundu vajadzēja būt prom no mājām un nebija neviena, kas paliktu pie bērniem, tad viņa

uzdeva mūsu, toreiz piecgadīgajam, Jānim-Enoham uzdevumu, lai viņš uzraudzītu mājās valdošo dzīvību un neielastu nekādu nemieru. Kad viņa atnāca atpakaļ un jau bija mazliet norūpējusies, vai viss ir izdevies labi, tad viņai starodams pretī nāca Jānis-Enohs un sauca: „Hei, mammīt, nekāds nemiers nav ienācis mājās!” Kaut kas tāds, dabiski, funkcionē tikai tad, ja bērni no mums, vecākiem, ir iemācījušies pazīt dzīvību.

Par vienu no biežākajiem jautājumiem audzināšanā vajadzētu kļūt šim: „Bērni, vai dzīvība ir mājās vai nav?”, „Bērni, vai šajā lietā dzīvība pacēlās vai nogāja lejā?” Šo jautājumu mēs viņiem uzdodam tad, kad viņi kaut ko iekāro, kad viņi kaut ko nevar saprast vai, kad viņi ir norūpējušies par kaut ko. Šo jautājumu mēs viņiem varam uzdot lielas un mazas izšķiršanās priekšā, kad viņi taisās sev iegūt pārāk lielas priekšrocības vai otrādi – sevi ignorēt. Šo jautājumu mēs uzstādām pirms un pēc darbiem, kurus viņi ir paveikuši, bet arī pēc tam, kad viņi ir izstāstījuši kaut ko vai kaut ko noklusējuši utt.

Šīs dievišķās dzīvības vissvarīgākais pamatprincips ir **1. Kor. 14:26:** „**Viss lai notiek ticības stiprināšanai! (...uz pacilāšanu!)**”

Nekad un nemūžam neviens vārds, neviens darbs vai notikums neatstās destruktīvus augļus, ja tas būtu noticis šīs mūžīgās dzīvības apsegā. Ja reizēm mūsu prātam var arī šķist, ka dzīvība mūs ir ievedusi pilnīgi nepareizā un destruktīvā virzienā, tad tomēr rezultāts var būt pacilājošs un tikai vairot vēl dzīvību. Kur vien iekšā ir dzīvība, tās auglis ir pacilājošs. Es teicu – auglis! Tādēļ nekad nesajauc reakciju ar augli! Jēzus un Viņa sūtņi visur aiz sevis atstāja dzīvības smaržu uz dzīvību; bet tiem, kas reaģēja noraidoši pret šo dzīvību, šī

uzceļošā dzīvības smarža izvērtās par lejā velkošo nāves smaržu uz nāvi:

2.Kor.2:16: „...vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību.” Tādēļ dzīvības augli var mērīt tikai pie tiem, kas dzīvības iedarbību pieņem un mīl.

1.Kor.8:1: „...atziņa dara uzpūtīgus, bet mīlestība ceļ.”

Šai ceļšanai jeb pacilāšanai vienmēr padomā ir konstruktīvi panākumi mājās, tas ir – Kristus – būvēšanā. Ko vien mēs esam šīs dzīvības straumes klātbūtnē darījuši – vai tas būtu labums vai stingrība, saprātīgi vai nesaprātīgi darīts - rezultāts vienmēr izpaudīsies konstruktīvi uzceļoši, atbrīvojoši un labdarīgi. Dieva dzīvība pēc būtības sastāv no spēka un brīvības, no prieka un miera, no rāmuma un nosvērtības, no tīrības un pašizliedzības utt. Pirms tu šo efektīvo dzīvību nepazīsti, tu nekad, pat iedīgļa veidā, neesi spējīgs audzināt savus bērnus atbilstoši mūžīgajam augstajam mērķim.

Atkal savienošanās ar Dievu ir atkarīga no desmit tūkstošiem likumsakarību, jo Dievs ir pilnīgs likums Personā. Lai gan mēs *paši no sevis* nepazīstam nevienu vienīgu no šīm likumsakarībām, un mums tās arī nav jāpazīst, dzīvības Gars tos pazīst visā pilnībā, māca mums un atklāj mums visu patiesību, kā ir rakstīts

1.Kor.2:9-10,12-13: „Bet tā ir, kā rakstīts: „Ko acs nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.” Mums Dievs to ir atklājis ar savu Garu, jo Gars izdibina visas lietas arī Dieva dziļumos. Bet mēs neesam dabūjuši pasaules garu, bet to Garu, kas nāk no Dieva, lai saprastu, ko Dievs mums dāvājis... ar vārdiem, ko Gars māca...”

Tās ir nesaskaitāmas likumsakarības, kas mūs atkal un atkal no jauna izkatapultē no Dieva klātbūtnes; un pat nevienu no tām mēs paši no sevis nekad neapgūsim. Un, tomēr, ir iespējams atkal savienoties pilnīgi ar šo Dievu, un, proti, uz šīs Zemes, kā ir burtiski rakstīts **Kol. 2:9-10:** „**Viņā mājo visa Dievības pilnība redzamā veidā (mājo no augšas lejā, iekšā mūsos); un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi.**” Ir vajadzīgs tikai viens – mums attiecībā pret šo dzīvību, kā mūsu nepārtraukto gaismu, ir jāuzņemas paliekošas saistības un ir jā māca arī mūsu bērniem kā dzīvot, esot saistībā ar šo dzīvības straumi. Labi tam, kas savus bērnus no mazām dienām ir slīpējis baušļu likumos un noteikumos, lai viņi varētu dabūt labu pamatu sekojošai dzīvei dzīvības Gara likumos. Dzīvības Gara likums galarezultātā nekad nenonāks pie citiem rezultātiem, kā pie burta likumiem. Tas pēdējo daudz labāk pilnīgos, kā ir rakstīts **Mat.5:21,48.:** „**Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir teikts... esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.**”

7. Formāla (ar formām) audzināšana un audzināšana pēc būtības

Kā jau sīki apspriests, pirmā audzināšanas pakāpe vienmēr ir vispirms tikai ārējās uzvedības formas. Es savilkšu to īsi: mēs cieši piekodinām („ieborējam”) mazajiem Dieva vārdu un Dievam atbilstošās formas, kā ir rakstīts

5.Moz.6:7-9: „... šie vārdi tev jāpiekodina taviem bērniem un par tiem tev jārunā tavās mājās un tavos namos arī tad, kad tu esi apsēdies vai kad tu ej pa ceļu, tev guloties un tev ceļoties. Tie tev ir jāsiens kā zīme uz tavas rokas, un

tie tev ir jāliek par zīmi tavu acu starpā uz pieres. Un tie tev jāraksta uz tava nama durvju stenderēm un uz taviem vārtiem.”

Šī audzināšana ar formām veido pamatu sekojošai audzināšanai pēc būtības. Mums nav jāpaliek stāvam pie nekādām tīri reliģiozām formām. Tādēļ arī mēs, cik agri iespējams, sākam audzināšanu pēc būtības. Pirmo audzināšanas soli pēc būtības mēs esam jau apskatījuši. Tā ir saistošā kopsoļa noturēšana ar dzīvības Gara likumu - neatlaidīgā orientēšanās pēc dzīvības liecības visā un katrā. Bez šādas dzīvības- no Dieva pazīšanas pašos pamatprincipos- jebkura cita garīgā tālāka attīstība jau no paša sākuma ir neiespējama.

Būtiskā uztvere.

Pēc tam, kad mēs saviem bērniem esam pasnieguši pietiekamus pamatus vārda un dzīvības atšķiršanā, mums viņiem jāliek mācīties patstāvīgi meklēt, pētīt un uztvert visu atbilstoši garam. Pirmo šīs uztveres pakāpi, piemēram, var pielietot sodīšanā. Kamēr viņi vēl ir nesaprātīgi, mēs viņiem ar zīmēm un vārdiem vienmēr precīzi izskaidrojam, kādēļ viņi saņem šo sodu. Mēs gribam, lai viņi saprastu sodu un iespējami ātri caur tiem kaut ko iemācītos. Kad mēs apskatām dabu, tad mums ir jāatzīst, ka tā mūs, dažādās nozīmēs, audzina bez kompromisiem un būtiski ātrāk, nekā mēs savus bērnus. Kas vienreiz jau ir apdedzinājis pirkstu pie liesmas, uz karstas plīts vai tamlīdzīgi, tas zina, par ko es tagad runāju. Vai līdzīgi – arī tas, kas uz gluda ledus vienreiz jau ir kārtīgi izslīdējis un nogāzies, vai ir sagriezies ar stikla šķembām, kas mētājas nevietā. Vai arī tas, kas vieglprātīgi ir turējis roku

suņa purna priekšā, un tādēļ suns ir iekodis - kā likums, viņš otrreiz to vairs nedarīs. Daba mums visā māca kārtīgi pārdomāt un saprast. Vai mēs esam par ātru braukuši un tādēļ neesam vairs spējuši noturēties līkumā, vai esam ieēduši kaut ko sabojātu un tādēļ esam saindējušies – daba strādā ar mums, neskatoties uz personu un atbild uz jautājumiem tikai tad, kad mēs tai tos apzināti uzdodam un arī gribam dzirdēt atbildi. Dievs to ir tā ierīkojis, lai cilvēki mācītos meklēt, domāt, jautāt un pētīt. Tā mēs visātrāk kļūstam patstāvīgi.

Šī iemesla dēļ ir labi, ja mēs, kopš zināmas gatavības sasniegšanas, saviem bērniem vairs uzreiz nepasakām, kādēļ viņi, piemēram, ir saņēmuši sodu. Kamēr mēs tiem pastāvīgi visu sagremojam priekšā, mēs viņos audzinām nepatstāvību un pasivitāti. Arī tad, kad viņi nāk un stāsta mums par dažādām problēmām, vienmēr un atkal ir tiem jāuzdod jautājums: „Vai tu pats jau par to esi padomājis, par to lūdzis un meklējis atrisinājumu?” Tu brīnīsies, cik bieži viņi tieši nebūs to darījuši, un viņi tev jautā tikai tādēļ, ka tas ir ērtākais ceļš. Arī, ja viņi grib zināt, vai šī vai tā aņņemšanās ir OK, vispirms pajautā: „Ko tu pats par to domā? Kā tu domā, ko Kungs teiktu par to? Vai tu Viņam jau esi pajautājis?” Māci bērniem pēc iespējas visās lietās padomāt, jautāt, meklēt, pētīt, klauvēt pie Dieva: „Kādēļ man tagad ir šis sods? Kādēļ tas man tiek noliegts? Ko Kungs par to teiktu? utt.”

Šajā punktā mēs atkal varam labāk saprast, kādēļ ir tik fundamentāli svarīgi, ka mēs saviem bērniem, jau no mazām dienām, piekodinām Dieva vārdu, līdzības, likumības un dievišķos mērogus. Ik katrs Dieva vārds ir salīdzināms ar sēklas graudiņu. Kā lielās labības noliktavās, Dieva vārdam ir bagātīgi jātiek ieliktam bērnos. Tad patstāvības laikā, kad viņi būs saņēmuši garu no Dieva, Dieva Gara spēkā viņi spēs

jebkurā situācijā ņemt no šiem dārgumiem. Svētais Gars nekad nedarbosies pret izrunāto vārdu, jo kā teikts **Jāņa 14:26**: „...tas atgādinās jums visu, ko es jums esmu sacījis.” Māci saviem bērniem *ikvienā situācijā* priekšroku dot viņos dzīvojošajam Kristum un sekot Viņa darbībai. Nekad, nevienā situācijā, viņiem nebūtu jāreaģē spontāni, jāizsaka kaut kādi izteicieni vai gudrības, jāīrkojas vai par kaut ko jāizšķiras vienkārši pašiem no sevis. Viņos dzīvojošais Jēzus Gars taču vēlas katrā atsevišķā dzīves situācijā un visās lietās būt darbīgs, cik bieži vien viņi uz Viņu gaida. Māciet viņiem to! Viņš nevienā brīdī, nevienā situācijā vai stāvoklī, neatstās mūs vienus. *Mēs* taču esam tie, kas Viņu atkal un atkal pametam, nedarot to, ko Viņš mums saka. Bet Jēzus varēja teikt kā **Jāņa 8:29**: „Un, kas mani sūtījis, ir ar mani. *Viņš mani nav atstājis vienu, jo, kas viņam labpatīk, to es daru vienmēr.*” No kā rodas tas, ka, neskatoties uz šo apsolījumu, tik daudzi klieudz uz Dievu, un tomēr nenotiek nekas? Mēs nedrīkstam savus bērnus vadīt tikai uz to, lai viņi tikai „piesauktu” Jēzu. Mums viņiem ir jāiemāca „būt aicinātiem” uz Jēzus vārdu! Tā tieši ir domāts ar grieķu vārdu „epikaleo”. „Epi” nozīmē „uz” un „kaleo” – saukt, aicināt. Mums, tātad, Kungs ir jāaicina, jāapelē pie Viņa, ir jābūt cieši aicinātiem, cieši jābalstās uz Viņu: **Rom.10:12**: „...jo pār visiem ir tas pats Kungs, kas parāda (ir bagāts visos) savu bagātību visiem, kas Viņu piesauc (vāc. berufen - kas ir aicināti, kas balstās uz Viņu)”. Bez šīs, pastāvīgi dzīvās un ciešās sagaidīšanas (no Jēzus), mēs savus bērnus būsīm veltīgi audzinājuši. Tikpat labi mēs paši, kā arī mūsu bērni, šo mērķi nekad nerasniegsim, ja mēs visā un jebkurā brīdī nerēķināsimies ar šo dzīvo Kristus darbību un neiemācīsimies iet tai līdz. Ak, cik brīnišķīgi ir tas, ka šī

dzīvības, gudrības un varenības straume bez apstājas grib izplūst no mums! Vai tu jau to pazīsti?

Visas būtiskās uztveršanas mērķis ir tas, lai bērni iemācītos mums paklausīt jau no pirmā norādījuma. Vai tas nav mazliet pedantiski? Nekad neaizmirsīsim, ka mums bērni ir jātrenē uz paklausību Svētā Gara balsij! Bērni nepieder mums! Mēs paši nepiederam sev! Kā mēs paši, tā arī bērni pieder Dievam, un Viņš ir tos mums uzticējis uz īsu laiku, lai mēs tos sagatavotu uz kopā savešanu ar Viņu. Kas pazīst Bībeli, tas zina, cik ātras, cik bieži arī ļoti smagas un pat dzīvībai bīstamas sekas ir bijušas pat vienai vienīgai nepaklausībai pret Svēto Garu. Atliek tikai atcerēties par Ananiju un Safīru, par Saulu, par praviešiem un daudziem citiem. Dievam ir pašsaprotami, ka mēs paklausām uzreiz, jau pie pirmā norādījuma. Mums ir jātiecas panākt, lai mūsu bērni jau celtos augšā un labprātīgi nāktu mums pretī, vēl kamēr mēs dodam pirmo norādījumu.

Būtiskā atzīšana un atšķiršana

Beigu beigās bērniem visos dzīves stāvokļos, visos ceļos un visos darbos ir jāiemācās būtiski atzīt un būtiski atšķirt. Viņiem nav tā, kā Vecās Derības ticīgajiem, jāiemācās vienkārši jautāt „kas” un „cik daudz”, piemēram, ir jādara? Jaunās Derības ticīgais, piedevām, vēl jautā „kā” un „kādēļ” ir kaut kas jādara. Kad Vecā Derība runā par Bauslību, nolikumiem vai par mērķu nospraušanu, tad pamatteksts norāda uz kaut ko sastingušu, ārēju, tieši uz apcirstajām akmens plātnēm ar to ārējiem mērķiem. Jaunā Derība turpretim runā par pašu bausli („entolā”), kas nozīmē – „iekšējā mērķa spraušana”. Jēzus teica **Jāņa 14:21: „Kam ir mani baušļi, un kas viņus tur, tas mani mīl”**. Iztulkojot

pēc būtības, tas nozīmē: „**Kas ir izpratis manu iekšējo mērķi, un to, sekojot manām norādēm, esot nomodā, tur savu acu priekšā, tas ir tas, kas mani mīl.**” Vecās Derības ticīgais seko akmenī iekaltai bauslībai tīri ārēji, bet Jaunās Derības ticīgais meklē norādes pēc iekšējās būtības, lai tās atzītu un īstenotu praksē. Es pamēģināšu šo atšķirību vēl paskaidrot ar, soda pēc būtības, piemēru. Kādu dienu es mūsu Dāvidam teicu: „Kamēr mēs ar visu ģimeni būsīm izbraukumā, tu vari iztīrīt un uzkopt māju.” Viņa pirmais jautājums, dabiski, bija: „Ko tad es esmu izdarījis?” Un otrs: „Cik daudz man ir jāiztīra?” Pirmā atbilde tajā dienā, katrā ziņā, bija jāizdibina viņam pašam. Kad mēs atbraucām atkal mājās, tad es vispirms neskatījos, *ko* viņš bija iztīrījis, bet – *kā* viņš visu bija iztīrījis. Tāpat mani neinteresēja darbs, kas bija izdarīts dzīvoklī, bet vairāk – vai ir izdarīts darbs ar Dāvidu. Jau no pirmā skatiena bija redzams, ka viņš ar lielu centību bija izpildījis ne tikai uzdoto uzdevumu, bet vēl vairāk – viņš bija uzklājis svinīgu galdu un sataisījis ģimenei vakariņas. No tā mēs, gandrīz ar pilnu pārliecību, varējām secināt, ka viņš ir apguvis ne tikai Vecās Derības baušļus, bet arī Jaunās. Tā pēc tam arī bija. Dāvids varēja pavisam skaidri izstāstīt, kādēļ bija sodīts un kādēļ tieši šādi. Viņš spēja to pateikt, jo sods bija *atbilstošs būtībai*, un tādēļ viņš saprata tā iekšējo mērķi.

Būtībai atbilstošs sods

Tāpat kā mąjsaimniecībā tauku traipi tiek izņemti ar pavisam citiem līdzekļiem, nekā ievārtjuma traipi, mums ir jāstrādā arī ar dažādajiem sodiem – atbilstoši nodarījumam. Visi dabas likumi mums ir doti tikai Dieva, Viņa valstības un Kristus

iepazīšanai. Vai mēs neatlaidīgi mācāmies no tiem? Katrs amata veids, sākot ar mājsaimniecēm, ir viena vienīga Kristus pasludināšana, ja ciešāk ieskatās. Lai katrs no mums mācās savu amatu izskaidrot ar garīgu skatienu! Un tā, nepastāv tādi - sava veida - garīgie universālie tīrīšanas līdzekļi. Sods būs visiedarbīgākais tad, ja mēs to mērķtiecīgi pielāgosim pārkāpuma būtībai. Ja mēs to nedarām, tad var viegli notikt tas, ka mēs ar saviem sodiem panākam tieši pretēju reakciju vēlamajai. Es reiz mēģināju kādu ūdenī šķīstošas vielas traipu tīrīt ar benzīnu un taukus ar ūdeni. Abi mēģinājumi neizdevās un rezultāti tikai pasliktinājās. Tādi piemēri mums māca, ka gan pārāk asa, gan pārāk maiga pieeja var rezultātu pasliktināt. Kas grib audzināt savus bērnus dievišķajā kārtībā, tā krājumā ir jābūt gandrīz tikpat daudziem sodīšanas veidiem, cik daudz tīrīšanas līdzekļu veidu un tīrīšanas metožu veidu ir labas mājkalpotājas rīcībā. Te nekas nav darāms ar nepārtrauktu žagara lietošanu. *Visaugstākais būtiskās sodīšanas princips vienmēr ir soda atbilstība pārkāpuma veidam.* Iespējams, visskaidrāk šo dabas likumu var atpazīt, ja ir jāiztīra sarkanvīna vai vaska traipi. Tā vietā, lai sarkanvīnu pūlētu iztīrīt ar visu, kas vien ir pie rokas, var tik ātri, cik vien iespējams, uz sarkanvīna traipa uzliet mazliet baltvīna. Tas gan izklausās mazliet dīvaini, bet tas uzreiz dod labāku rezultātu nekā citi līdzekļi, jo baltvīns pēc veida ir vislīdzīgākais un tādēļ vislabāk šķīdina sarkano krāsu. Vaska traipam neko nepadārīs ne ūdens, ne asi līdzekļi. Šeit ir vajadzīgs karstums. Vasks pēc būtības ir viela, kas kūst. Tātad – šurp gludekli un dzēšpapīru, un traips pazūd. Bet, ja vaska traipu sajauc ar košļājamās gumijas traipu, tad, protams, ar gludekli būs izdarīts lāča pakalpojums. Košļāmajai gumijai noder tieši pretējais. Vislabāk to ir

pamatīgi atdzesēt ar ledus gabaliņiem, lai tā sacietētu, un tad to var nokasīt ar nazi. Tieši tāpat arī bērnu sodīšanai bieži ir nepieciešami visdažādākie piegājieni. Labi tam, kas pazīst katra pārkāpuma būtību, un labi viņa bērniem, jo **Salam.gudr.22:6: „Māci savam bērnam (zēnam) viņa ceļu, no tā viņš neatstās arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.”** **Piemēri:** šie piemēri, dabiski, neaptvers visas problēmas un visus vecumus. Tie ir domāti tikai kā praktiski pieturas punkti patstāvīgām studijām. Lūdz Dievu katras jaunas situācijas priekšā un ļauj Kungam tev dāvināt gudrību un atšķiršanas spējas, lai tu pats atrastu aktuālās atbilstības. *Vadošais teiciens šeit ir tāds: „Ļauj bērnam visā sajust tā būtību, ko viņš izraisa.”* Ja viņš, piemēram, ir šļaugans un slinks, tad vispirms stāvi viņam pretī ar darbu un čaklumu; ja viņš nododas kārtībām, tad sodi viņu ar atturību. Ja viņš ir skops, tad viņam ir jādod iespējas savu vismīļāko izdalīt citiem. Ja viņā pārsvaru gūst nepateicība, neapmierinātība vai nepatika, tad ievadi viņu atturībā vai arestā. Vai Kungs ar savu nepateicīgo tautu nav rīkojies tieši tāpat? Neprātīgumu vislabāk pakļaut ar pārdomāšanas vingrinājumiem, izšķērdību – ar trūkumu, bezatbildību ar pienākumiem. Ja bērnam ir tieksme savas kļūdas un grēkus noslēpt, tad aiz tā būtībā slēpjas bailes no gaismas. Te neko nelīdzēs saspringta izvairīšanās no turpmākas kļūdīšanās un grēkošanas. Biežā krišana nāk no Kunga, lai bērns mācītos pazemoties gaismā. Tādēļ stingri raugies, lai bērns regulāri nāktu un iznestu gaismā savas kļūdas. Ja bērni sūdzas par citiem, tad viņiem, piemēram, katru dienu, vismaz vienu reizi, ir *apzināti* jāizdara kāds labais darbs priekš citiem bērniem. Ja viņi ir ietiepīgi un ļauni, un, neskatoties uz aizrādījumiem, ir nesavaldīgi, trako un palaidņojas, tad nežēlo savu rīksti. Tu

tiem pienācīgi iesitīsi 2 – 3 reizes pa dibenu, un viņu griba jau būs iztīrīta, miesas kambari iztīrīti un muļķība būs prom no zēna sirds, kā rakstīts **Salam.pam.20:30: „Ļaunumam jāpretojas ar bargu sodu un spēcīgiem sitieniem, no kuriem uz ādas paliek asiņainas sloksnes; tā tie iztīrīs no ļaunuma sārņiem visu iekšējo cilvēku (asiņainas sloksnes iztīra ļauno un sitieni iztīra miesas kambarus)”**;

Salam. pam. 2:15: „Muļķīgas blēņas mīt bērna (zēna) sirdī, bet audzinātāja rīkste aizdzīs tās tālu prom no viņa.” Sapratnei: mēs ar „asiņainajām sloksnēm” nesaprotam tās burtiski, bet gan to, kas tās vienmēr ir bijušas: kad mums, piem., vēl pirms dažiem gadu desmitiem, skolotājs uzsitā ar lineālu. Tad uz īsu laiku uzsitiena vieta palika „sarkani iezīmēta”. Ar rīksti mēs saprotam ap 50 cm garu un 5 mm resnu bambusa nūjiņu.

Aicinājumam atbilstoša audzināšana

Sal.pam. 20:18: „Nodomi īstenojas, ja tos virza ar gudru ziņu (apspriešanos); arī karš ir jāizkaro ar dziļu prātu un gudru padomu (ar gudru apdomu)”;

Salam.pam. 24:6: „Jo (Tavs) karš vedams ar apdomu un padomu, un kur daudz gudru padomnieku, tur ir uzvara (glābšana).”

1. Aicinājumam atbilstoša audzināšana ir garīga kara vadišana

Bērnu audzināšana ir augstas pakāpes garīga cīņa. Iespējams, ka tu šādu kopsakarību vēl nemaz neesi pārdomājis. Lielākajai daļai cilvēku bērnu audzināšana nav nekādā īpašā tēma. Viņi domā, ka tas ir vienkārši dots no dabas, ka to kaut kā jau izdara pareizi, lai gan visā pasaulē ir redzams, cik nožēlojami šajā ziņā daba nefunkcionē. Un to tā dara pavisam vienādi- kā ar dievbijīgiem, tā ar nedievbijīgiem, bez kādas atšķirības. Kādēļ bērnu audzināšana garīgi ir augsta ranga cīņa? Es tev nosaukšu dažus faktus: cilvēces glābšanas laikmetu maiņas laikos bērni vienmēr ir bijuši velna uzmanības galvenais objekts. Un tieši šodien viņi atkal ir velna centrālais uzbrukuma punkts, un tādēļ viņi nekādā gadījumā nav neitrāli. Padomā tikai par *dzimsības regulēšanu*. Cīņa sākas jau pie ieņemšanas. Tādēļ mums ir

jābūt skaidrībā par to, ka – ja mums ir bērni un mēs gribam tos izaudzināt lielus, tad mums būs darīšana ar velnu. Dieva pretinieks ir izgājis uz to, lai pēc iespējas tiktu novērsta bērnu savairošanās, jo svarīgi apsolījumi Rakstos norāda uz to, ka viņa krišana notiks caur kādu nākamo cilvēku dzimumu, un tas tiks īstenots tiešā sakarībā ar bērniem un nepatstāvīgajiem. Pirmais no šiem apsolījumiem atrodas **1.Moz.3:15: „Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu...”** Mēs zinām, ka Jēzus kā Pirmdzimtais ir šo apsolījumu izpildījis. Tāpat mēs zinām no **Ef.6:12: „Jo ne pret miesu un asinīm mums ir jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā (zem-debesu sfērās)”**, un to pašu mēs bagātīgi zinām arī no savas pieredzes, ka šī cīņa ir pārmetusies tālu aiz Golgātas robežām, arī uz augšāmcēlušos Kristus draudzi.

2. Nākamās pestītāju (atbrīvotāju) paaudzes apsolījums

Arī šodien starp cilvēkiem atkal ir iepriekš nozīmēti izredzētie, kas tādā pašā veidā kā „piemēram, Mozus, tiek nolikti tautas izglābšanai. Tieši šim pēdējam laikam ir pavisam skaidri apsolījumi un norādījumi uz to, ka Dievs modinās savus izredzētos dēlus tā, kā nekad agrāk. Viņš savu Kristus miesu novedīs līdz pilnīgumam un caur to nesīs šai radībai atpestīšanu. Par to divas Rakstu vietas - **Ef. 4:13,14: „Līdz kamēr mēs visi sasniegsim (ir jāsasniedz) vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, uz īsto vīra briedumu, Kristus**

diženuma pilnības mēru. Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas (...)padodamies katram mācības vējam”;

Rom. 8:18-22: „Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas (gatavojas *atklāties iekšā mūsos*) atspīdēs pār mums. Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad *Dieva bērni parādīsies (uz dēlu atklāšanos)* savā godībā. Jo radība ir pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo *arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības* un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un savdabību (godības brīvību). Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā (kopā) nopūšas un (kopā) cieš (dzemdību) sāpes.”

Jo ilgāk es studēju Rakstus, jo manī aug dziļāka pārliecība par to, ka Kristus pilnības izveidošanās ir nepastarpināti saistīta ar jaunu bērnu paaudzi. Būs runa par trīs veidu bērniem. Pirmkārt, tie būs reāli, miesīgi bērni, otrkārt, tā būs garīgi pavisam jaunu bērnu paaudze; ar to es domāju cilvēkus – jaunus vai vecus, kurus satvers Dieva Gara pilnveidojošā darbība, bet sava garīgā vecuma ziņā viņi vēl būs pavisam līdzīgi jaundzimušajiem. Un treškārt, es domāju par tādiem cilvēkiem, kas savu uzskatu dēļ visā pasaulē tiks tā nicināti kā bērni. Jo ir rakstīts **Ps.8:3:** „**No bērnu un zīdaiņu mutes Tu Sev esi izveidojis pretspēku (vai cietokšņa pamat mūrus, tāvad garīgā kara pamatu) Saviem pretiniekiem, lai liktu (pilnīgi) apklust (izbeigties) Saviem naidniekiem un sāncenšiem (atriebējiem).**” Kas tad ir tas Dieva vajātājs? Kas ir Dieva ienaidnieks un atriebības kārotājs, par kuru šeit ir runa? Kas ir bērni un zīdaiņi, caur kuriem tiks ielikti pamat mūri cietoksnim? Mēs zinām, ka šis psalms ir jau iepriekš

piepildījies, Jēzum iejādot Jeruzalemē: **Mat.21:16:** „...**Jēzus saka tiem: „Vai jūs nekad neesat lasījuši: „No bērniņu un zīdaiņu mutes Tu Sev slavu sagādājis?”** Bet vai no bērniņu un zīdaiņu mutes arī tie, kuri toreiz gribēja izrēķināties, patiesi ir tikuši novesti līdz *pilnīgai klusēšanai*, kā mēs lasām? Mēs taču zinām, ka tūlīt nākamais pants **Mat.21:17** saka: „**Un Viņš atstāja tos, izgāja no pilsētas...**” Citiem vārdiem runājot- Dieva ienaidnieks nebija pilnīgi beidzis darboties. Caur bērnu muti viņš vēl nav novests līdz pilnīgai klusēšanai! Un kādēļ tā? Jo tā Jēzus iejāšana Jeruzalemē vēl bija tikai pravietisks priekš ēnojums mūsu pēdējā laika ieiešanai „augšējā Jeruzalemē”, mūsu patiesajā mātē, un tam ir *jāpiepildās šeit, uz Zemes*. **Ebr.12:22:** „**Bet jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei un eņģeļu neskaitāmiem pulkiem, svētku sapulcei”;** **Gal. 4:26:** „**Bet augšējā Jeruzaleme ir svabada, tā ir mūsu māte.**” Nekad neaizmirstiet vienu: pēc Dieva apsolījuma Dieva ienaidniekam un vajātājam, šim atriebties kārajam, vēl šeit uz Zemes, mazākais, uz tūkstoš gadiem, ir jātiek aizbāztai mutei – **Atkl. 20:3:** „**Iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku ir jātop atsvabinātam.**” Kas kaut vienu vārdu atņems no šī apsolījuma vai pieliks tam klāt, darīs to uz savu debesu mantošanas tiesību rēķina: **Atkl. 22:18,19:** „**Es apliecinu katram, kas dzird šīs grāmatas pravietoējuma vārdus: Ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietoējuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie Dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā.**” Jo katram Dieva vārdam ir

jāpiepildās, kā teikts arī **Mat. 6:9:** „Lai nāk tava valstība, tavs prāts lai *notiek kā debesīs, tā arī virs zemes!*”

Vēl citi teksta izvilkumi attiecībā par bērniem un zīdaiņiem **Atkl.12:4,5:** „...**pūķis (velns) stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi. Viņa dzemdēja bērnu, dēlu, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie viņa troņa.**” Vai tu spēj atzīt, ka Rakstos pilnveidošanās cīņa ir atkal un atkal cieši saistīta ar bērniem, vājajiem un ar zīdaiņiem? **1. Kor.1:27:** „... *un, kas nespēcīgs pasaulē, to Dievs ir izredzējis, lai liktu kaunā stipros.*” Lai debesu sfēru valdības un varas nospiestu ceļos, ir nepieciešams debešķīgs varenums – **Mat. 18:1-3:** „...**Kas gan ir lielākais debesu valstībā? Un Jēzus pasauca bērnu, nostādīja to viņu vidū un sacīja: „Patiesi es jums saku, ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksiet debesu valstībā.**”

Lūk.18:16: „...**jo tādiem pieder Dieva valstība.**”

Mat.18:10: „Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt...”

3. Debesu kooperācija ar Vājo

Tādēļ, ka tas ir tā, velns vienmēr ir cīnījies šajā līmenī. Viņš zina precīzi, ka šo nosaukto apsolījumu nesēji jau kopš dzimšanas nes sevī šo aicinājumu. Viņš precīzi zina, ka bērni, kas jau ir ceļā, sašķaidīs viņa galvu, ja vien tie tiks audzināti saskaņā ar Dieva nosacījumiem. Dabiski - mēs zinām, ka tas nenotiks caur bērnu „miesu”, jo ne pieaugušo, ne bērnu asinis un miesa nevar mantot Dieva valstību. Bet vājajam jau sevī

iekšā ir paļaušanās uz Dievu, un viņš ļauj celties uz augšu savām lūgšanām tik ilgi, kamēr nesakustas debesis un neatbild to stiprie, kā ir rakstīts **Atkl.5:8**: „**Kad viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā kokles un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas**”; **Atkl.8: 3-5**: „**Tad nāca cits eņģelis un nostājās pie altāra, turēdams zelta kvēpināmo trauku; viņam deva daudz kvēpināmā, lai pietiktu visu svēto lūgšanām uz zelta altāra goda krēsla priekšā. Un kvēpināmā dūmi ar visu svēto lūgšanām uzkāpa no eņģeļa rokām Dieva priekšā. Tad eņģelis ņēma kvēpināmo trauku, pildīja to ar altāra uguni un bēra to lejā uz zemi. Un cēlās pārkons un balsis, zibeņi un zemestrīce.**” Tā zemes vājie iekustina debesu stipros. Tādēļ, ka tas ir tā, ļaunais arī vienmēr ir cīnījies šajā līmenī. Dieva valdīšana pieder bērniem, vājajiem un nepilngadīgajiem: **Mat.11:25,26**: „**Es tev pateicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudriem un prātniekiem, un tās esi zināmas darījis (atklājis) bērniem (nepilngadīgajiem, nepatstāvīgajiem).**” Ja tie netiks iepīti grēkos, tad Dieva valstība caur viņiem izlauzīs sev ceļu ar neapturamu spēku. Tādēļ Jēzus ir pasludinājis neizsakāmi cietu spriedumu par visiem, kas šiem mazajiem dod iemeslu apgrēcināties ar pasauli un grēku: **Mat.18:6**: „**Bet kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas tic uz mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnavu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā.**”

4. Izredzētība pirms dzimšanas

Ikkatrs glābējs, kuru Dievs ir sūtījis uz šo Zemi un vēl sūtīs, ir saņēmis sev šo uzdevumu vēl pirms šīs pasaules radīšanas: **Ef.1:4:** „...viņā tas mūs pirms pasaules radīšanas ir izredzējis...”; **Jer.1:5:** „Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.” Kādēļ velns Ēģiptē, caur faraona rokām, izdarīja bērnu slepkavošanu? Jo tā viņš gribēja novērst Mozus, apsolītā atbrīvotāja, parādīšanos! Tā paša iemesla dēļ Betlēmē, Jēzus atnākšanas apsolītajā laikā, notika bērnu slepkavošana. Un mūsu dienās, kad runa ir par draudzes (baznīcas) pilnveidojumu, runā par *veselas paaudzes atbrīvotāju* piedzimšanu, tādēļ ienaidnieks atkal ir ķeries pie bērnu nogalināšanas. Bet, tā kā viņš zina, ka šoreiz apsolītā paaudze nenāks no konkrētas pilsētas vai zemes, bet no visām nācijām, tad viņš aklā naidā nogalina bērniņus uz visas mūsu planētas. Viņa pirmais šaha gājiens ir *dzimstības regulēšana*, tā, lai bērni nebūtu pat jāieņem. Tā viņš noziedzas pie pirmās pavēles, ko Dievs cilvēkiem deva: **1.Moz.1:28:** „**Augļojieties un vairojieties! Piepildiet Zemi...**” Tas pats svētības bauslis tiek dots arī Noasam un „jaunajai pasaulei”: **“Augļojieties un vairojieties un piepildiet Zemi.”** Kad beidzot mēs sapratīsim, ka tā ir sātana balss, kas mums pastāvīgi čukst, ka pēc iespējas bērni nav vajadzīgi, vai ne vairāk kā viens – divi. Viņam tikai ir bailes no tā, ka arī no tevis var iziet apsolītā pestītāju paaudze! Taču Dievs savu pirmo svētības bausli nekad nav atcēlis. Šai pasaulei ir vajadzīgi Dievam veltīti bērni! Dievs pieprasa sev nodevušos!

Bet to, ka Dieva ienaidniekam interesē daudz kas vairāk nekā tikai ieņemšanas aizkavēšana, rāda jau nebeidzamā bērnu slepkavošana, ko viņš izdara visā pasaulē – tie ir *aborti*. Tas, ka tieši mūsdienās šis slepkavību vilnis ir sasniedzis visu laiku visaugstāko punktu, rāda, ka tieši tagad klāt ir tā stunda, kad rodas šī jaunā, apsolītā pestītāju paaudze. Ja Mozus laikā tie bija tūkstoši bērnu un Jēzus laikā desmiti tūkstošu, tad tagad tie ir miljoniem bērnu, kas ik gadu tiek nogalināti. Vai mēs, kristieši, arī piedalīsimies šīs jaunās, apsolītās paaudzes ierašanās novēršanā vai pat nonāvēšanā mātes miesās? Tāpat kā Mozus un Jēzus laikos, arī mūsdienu bērnu slepkavošana atkal tiek visā pasaulē valsts subsidēta. Tāpat kā faraona un Hēroda laikā, atkal tai ir valstisks raksturs. Modernā valsts šoreiz tikai slepkavo slimokašu vārdā. Par spīti visiem atklātajiem protestiem, mūsu dienās likumīgi tika nosargāta pat slepkavojošā abortīvā tablete RU - 486. Bet tikpat patiesi, cik sākumā- Ēģiptes bērnu nogalināšanas dēļ Nīlas upes ūdens kļuva par asinīm, tikpat patiesi beigās- pasaulē plašās bērnu slepkavošanas dēļ Mēness kļuvis par asinīm. Visvarenais arī šoreiz savu tiesu neizbēgami un cieti vērsīs pret visiem tiem, kuru rokas ir aptraipītas ar šo bērnu asinīm. Klāt, visu šo mātes miesās noslepkavoto bērnu skaitam, nāk neskaitāmas *agrās nāves* no dzemdību komplikācijām, nelaimes gadījumiem, zīdaiņu nāves, kroplības no kaitīgu medikamentu lietošanas, atkarību izraisošo vielu lietošanas utt. To visu Dievs ienīst.

5. Bērna dievišķošana

Ja Dieva ienaidniekam uzreiz neizdodas nogalināt apsolītos dēlus, tad viņš, tāpat kā Hērods, nāk no pavisam citas puses un saka: „Kur ir tas bērniņš, lai arī es nāktu un to pielūgtu.” Un ne jau tādēļ, lai to patiesi godinātu, bet, lai to citādā veidā, viltīgi nogalinātu. Tādēļ bērna dievišķošana ir otrais lielais apkaušanas līmenis, kuru tu arī vari novērot visā pasaulē. Kas šo bērna dievišķošanu neatzīst par ienaidnieka taktisku gājieni, tas ir sodāmi akls pret patiesību. Viņa praksi tu vari atpazīt katrā reklāmas prospektā, redzēt ikvienā lielveikalā vai modes namā. „Bērna nāve” caur viņa dievišķošanu tādēļ ir kļuvusi par tautas sērgu, kas ir vēl izplatītāka nekā aborti – sākot ar piena pudelīšu produktiem, ķermeņa kopšanas un visādiem citiem līdzekļiem. Tikai vislabākais drīkst būt pietiekami labs mazajam mīlulim, lai tas maksātu, ko maksādams. Vai mēs vispār apzināmies, kāda mentalitāte caur to visu bērnos tiek izveidota un nobarota? Rotaļlietu katalogi drīz jau būs tik lieli kā telefona grāmatas! Tikai nedomājiet, ka tāda bērnu dievišķošana neatstāj nekādas sekas uz viņu aicinājumu garā! Pēc būtības aiz tā visa slēpjas viena vienīga viņu piepildīšana ar pasauli, piepildīšana ar iegribām, kārdinājumiem un atkarībām. Bērnām jau no mazotnes ir jābūt iegribu saistītam. Šo preču izgatavotāji, iespējams, neapzinās, par kā kalpiem viņi ir kļuvuši ar savu pārbagāto piedāvājumu. Bērnu piena maisījumi, ar kuru reklāmas paraugiem mēs reizēm varētu pabarot vai pusi ģimenes, ir pilni cukura un garšas piedevu, kuri liek bērna garšai pretoties vienkāršai, veselīgai un dabīgai barībai. Tieši tas jau arī ir no pirmajiem šķēršļiem Evangēlijam un tā pamatlikumiem. Tas ir mērķtiecīgs garīgais karš, ko šeit

ienaidnieks ved pret ģimenes pamatvērtībām. Tad, kad bērni kļūst mazliet lielāki, tu viņiem miniatūrā jau vari nopirkt jebkuru lietu, kas ir domāta pieaugušajiem, sākot ar pilna apjoma leļļu iekārtojumiem, līdz pat visu veidu bērnu ratiņiem, pat maziem, īstiem motocikliem, mašīnām, datoriem, televizoriem utt. Daudzās rotaļlietas, vērtībā līdz pat tūkstošiem franku, mazajiem pastāvīgi iedveš viņu miesiskās karaļvalsts apziņu. Gandrīz pilnīgi viss mūsdienu plašais bērnu preču piedāvājums – vai tas būtu apģērbs, matu greznumlietu vai apavu mode, vai ar briesmonību aptraipītā bērnu literatūra, šausmīgās rotaļlietas, vai destruktīvās filmas un kasešu raidlugas, un visam pa priekšu jau tūkstoš dažādo bērnu kārum lietiņu – tas viss vienkārši darbojas diametrāli pretēji Dieva valstībai. Šī dievišķošanas kara viltība nosūc bērnam visas garīgā jūtīguma spējas. Šādā ceļā bērniem nemūžam nebūtu jākļūst garīgi jūtīgiem, jo Gara uztveršanai ir vajadzīga ticība. Taču ticība ir kas daudz vairāk, nekā tikai kaut kā atzīšana par patiesu. Ticēt spēj tikai tas, kas pirms tam ir konfrontējis ar bauslību un Dieva svētumu, un ir uzvarēts. Ticēt spēj tikai tas, kas uz iekšēju cīņu un atturības pamata ir izlauzies līdz patiesības atziņai. Ticēt var tikai tas, kas savai egocentriskajai dzīvei ir devis absolūti nāvīgu triecienu un ir atvadījies no tās. Neviens, kas pastāvīgi neaizliedz pats sevi un visos līmeņos nevingrinās atturībā, nekad nebūs spējīgs paklausīt Dieva Garam: **Luk.14:33: „...neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļis.”** Un tieši šīs spējas, pavisam neapzināti, tiek bērnam amputētas, proti– bērna dievišķošanas ceļā.

6. Dievs meklē savus svētītos

Pastāv svarīga paralēle starp agrāko atbrīvotāju stāstiem un starp mums apsolīto atbrīvotāju paaudzi. Blakus daudziem citiem, es domāju par lielajiem praviešiem un soģiem- Samuēlu, Simsonu, Jāni Kristītāju vai arī par Jēzu- viņi visi savā veidā ir iepriekšējs attēlojums šobrīd nākošajai atbrīvotāju paaudzei. Viņiem visiem bija kopēja iezīme – tie visi ievadīja laikmetu nomaiņu. Un viņus visus vecāki bija svētījuši Dievam jau pirms viņu piedzimšanas, resp., pirms viņu dzemdīšanās. Lasi par to **1.Samuēla 1:11**: „**Tad viņa deva solījumu...: ...piešķirtu savai kalponei dēlu, tad es to novēlētu uz visu viņa mūža laiku tam Kungam, un dzenamais nazis nenāktu pār viņa galvu**”;

Soģu 13:4-5: „...esi piesardzīga un nedzer vīnu nedz reibinātājus dzērienus un neēd... kas ir nešķīsts. Jo... tu kļūsi grūta un dzemdēsi dēlu, un dzinēja nazim nebūs nākt pār viņa galvu (nazīrietis)... un viņš uzsāks glābt Izraēlu no filistiešu rokas”;

Lūk.1:13 -16: „...nebīsties, Caharija, jo tava lūgšana ir uzklausīta, ... tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis. ...Jo viņš būs liels tā Kunga priekšā... un daudzus Israēla bērņus viņš atgriezīs pie tā Kunga...”;

Mat.1:18-25: „...pirms tie nāca kopā, ...viņa kļuva grūta no Sv. Gara. ...viņa dzemdēs dēlu, un tā vārdu tev būs saukt Jēzus, jo viņš atpestīs savu tautu no viņas grēkiem.”

4.Moz 6 Kungs un Dievs ir devis izraēla tautai īpašus noteikumus (nedzert vīnu un neēst neko no vīna koka, negriezt matus, neiet pie miroņiem un, iztektot solījuma laikam, upurēt noteiktā kārtībā) par nazīriešiem, kas saņēma

dievišķos uzdevumus kā Dievam īpaši svētītie. Par nazīrieti varēja kļūt arī brīvprātīgi un uz zināmu laika posmu. Tas nozīmēja pavisam īpašu nodošanos ar mērķtiecīgiem noteikumiem. Tie, kas šos noteikumus ticībā uz Kungu izpildīja, saņēma no Dieva pavisam ārkārtējas žēlastības, spējas vai spēkus. Nekur nav atrodamas lielākas svētības, kā pie tiem cilvēkiem, kas jau no mātes miesām, resp., vēl pirms dzemdināšanas, ir tikuši svētīti Dievam. Pie tam izpildāmie noteikumi nekādā ziņā nav bijuši grūti izpildāmi, un arī šodien tie nav tādi – vismaz tiem, kas jau no mātes miesām ir bijuši svētīti.

Vai šeit, uz Zemes, varētu būt vēl kaut kas nozīmīgāks, kā audzināt Dievam svētītus dēlus un meitas? Vai arī tu negribētu tādus bērnus, kas *jau pirms to ieņemšanas* ir svētīti Dievam? Vai zini – man ir bez izņēmuma tikai tādi – nu jau veseli desmit! Pieci svētītie dēli un piecas svētītās meitas! Alleluja! Un neviens zem debesīm nevar šo svētījumu padarīt par nebijušu! Cik bieži es esmu viņiem jau drīkstējis teikt, ikreiz viņiem svinīgi piekrītot maniem vārdiem: „Jūs visi esat tikai tādēļ, ka Dievs ir ienācis jūsu Tēta un Mamma dzīvē un ir ieguvis mūsu siržu mīlestību uz jums. Jūsu dzīve nav priekš mums un arī ne priekš jums pašiem. Tai būs pastāvīgums tikai tad, ja jūs pilnīgi dzīvosiet tikai Kungam. Tikai Viņā plūst jūsu nodošanās svētības straume. Ja jūs savas dzīves nedalīti, kā Dieva orgānus, nodosiet Viņā rīcībā, tad jūsu svētība daudzkārt pārsniegs mūsējo.”

7. Kā audzina bērnus saskaņā ar aicinājumu?

Dievam visnormālākais ir tāds stāvoklis, kad katra nākamā paaudze priekštečus pārspēj svētībā, spēkā, atziņā, spēju stiprumā utt. **Ps. 78:3-8:** „Ko esam dzirdējuši un zinām, un ko mūsu tēvi mums ir stāstījuši, to mēs neslēpsim viņu bērniem, to mēs stāstīsim viņu pēcnācējiem: tā Kunga slavenos darbus un Viņa spēku un Viņa brīnums, ko Viņš ir darījis. Viņš ir cēlis liecību Jēkabā un devis bauslību Israēlā, viņš ir arī pavēlējis mūsu tēviem, ka tā mācāma viņu bērniem, lai to zinātu vēlākais dzimums, bērni, kas vēl dzims, ka tie celtos un par to stāstītu arī saviem bērniem, lai tie liktu savu cerību uz Dievu un neaizmirstu Dieva darbus, un turētu Viņa pavēles, lai viņi nebūtu tādi, kā viņu tēvi, pretestīga un nepaklausīga cilts; cilts, kas savā sirdī nebija pastāvīga, kam gars neturējās pie Dieva.” Ja mēs savus bērnus gribam ievest viņiem domātā mantojuma pilnībā un gara spēka pilnībā, tad mums viņi ir jāuzaudzina pēc nazīriešu pamatprincipiem. Vecās Derības nazīriešu pamatnoteikumi bija pavisam vienkārši: ļaut augt matiem, netuvoties nevienam līķim, un nelietot uzrunā pilnīgi neko no vīnakoka veltēm – sākot no sēklām līdz pat mizai – ne vīnogas, ne rozīnes, ne vīna etiķi, ne vīnu, ne vīnogu sulu, ne stipros dzērienus (**4. Moz 6:1**). Tam visam ir atbilstības nozīme. Tāpat kā Vecās Derības bauslība ir tikai Jaunās Derības dzīvības likuma iepriekšējs, atbilstošs (norādošs) attēlojums jeb ēna, tāpat Vecās Derības nazīriešu likums ir tikai pilnveidojuma laikmeta nazīriešu paaudzes atbilstības attēls. Vīnakoka augļu, vīna un stiprā dzēriena baudīšana atbilstībā attēlo baudu mīlestību un kārtību pēc tām, un nesavaldību jeb izlaidību jebkurā nozīmē: vīnogas un rozīnes

ir gardēdības atbilstība, vīns ir mīlas kārības atbilstība - **Augst. dz.2:4,5:** „Viņš ved mani vīna pagrabā, un viņa mīlestība ir viņa karogs (zīme) pār mani. Viņš iedveš man ar puķēm (vāc. – ar rozīņu kūciņām) jaunu dzīvības spēku un atspirdzina mani ar āboliem, jo es sirgstu ar mīlestību” un kaislību atbilstība: **Ef. 5:18:** „Un neapreibinieties ar vīnu, no kā top izlaidīga dzīve, bet topiet gara pilni”, bet stiprie reibinošie dzērieni it visu veidu izlaidības un netikumības atbilstība: **Rom.13:13:** „Dzīvosim cienīgi, kā diena to prasa, nevis dzīrēs un skurbumā, izvīrtībā un izlaidībā, ķildās un naidā (greizsirdībā).” Tīri ārēji atturēties no vīnakoka augiem un to produktiem un, tāpat, turēties tālu no līķiem, nebija nekāda māksla. Un tikpat maz - neapgriezt matus. Taču - *pēc iekšējās būtības palikt tālu no nesavaldības visos tās līmeņos* – tā ir patiesa māksla. Un pilnveidošanās procesā runa ir tieši par šo būtisko savaldību jeb atturību – ne tikai par atturēšanos no vīnakoka no kauliņa līdz mizai, bet par palikšanu tālu no kārību pilnās būtības, par atturēšanos no kārībām no visdziļākā kodola līdz pat redzamajām to izpausmēm; par atturēšanos no visām sāncensīgām vēdera, ausu vai miesas kārībām, tāpat kā par pretošanos ikvienai kaislībai jau to iedīgļa stadijā. Visos un ikvienā Dievs meklē Vecās Derības ēnas īstenošanu – ne tikai nenogalināt tuvākos un redzami nepārkāpt laulību utt, bet pat sirdī neienīst un acīm liegt jau pirmo neuzticības skatienu – (**Mat.5:21-30**); ne tikai ļaut augt matiem, bet pat pēc miesas, dvēseles un gara nepārtraukti palikt un pieaugt Dieva Derībā un dzīvībā. „**Palieciet manī un Es jūsoš**”, **Jāņa 15:4** saka Jēzus. Uz tādu dzīvošanu Kristū, starp citu, arī norādīja jeb „meta ēnu” garie mati – uz procesa nepārtrauktību; uz palikšanu pie Dieva un iekš Dieva, lai netiktu atgriezts. Tas

pats princips attiecas arī uz nepieskaršanos liķiem. Šis bauslis attēlo mums to traģismu, kāds rodas no kļūšanas vienam, vai no garīgas kopības ar cilvēku, no kura iziet tikai nelokāma garīgā nāve. Ak, cik pamatīgai un radikālai ir jābūt mūsu norobežošanās garā no tiem, ja mēs gribam būt pastāvīgi atbrīvojošā Dieva Gara nesēji! Es neesamu saskaitījis negribētās nošķirtības dienas, nedēļas un mēnešus no Dieva, kuras es esmu dabūjis neuzmanīgas un nediferencētas kopības dēļ ar cilvēkiem, no kuriem izgāja garīgā nāve. Nav nekāda māksla palikt tālu no kāda faktiskā liķa; taču daudz vairāk prasa nepieskaršanās skābajam ieraugam līdzīgajai nešķīsto cilvēku ietekmei – vispirms jau tādēļ, ka tie sevī līdzī nēsā garīgo nāvi, kas uz mums iedarbojas kā skābais ieraugs.

8. Bērnu priekšrocība

Bet mēs redzam, ka pretēji mums, pieaugušajiem, visi šie nazīriešu noteikumi mūsu bērniem ir daudz vieglāk izpildāmi, ja mēs viņus jau no mātes miesām pie tiem pieradinām. Mums, kas mēs savas miesas, dvēseles un garu esam dzirdījuši ar visvisādām kārībām un iegribām un tā sagandējuši, tāda dzīve izskatās tīri vai necilvēcīga. Mūsu vēderi alkst pēc baudas un gardumiem. Mūsu acis nemierīgi šaudās apkārt un nekad nav apmierināma to kārība redzēt. Mūsu ausis bieži neaizsargāti ieklausās nekam nederīgos čukstos, un mūsu kārību dziedzeri sāk darboties uz katru miesīgi-cilvēcisko kārdinājumu – cik nožēlojama eksistence, cik nedzīva un nelietojama Dievam! No kurienes mēs, pieaugušie, patiesībā esam dabūjuši visus šos netikumus un kārības? Jau kopš pašas bērnības tas viss mums ir kā caur

piltuvi ieliets un ieaudzināts. Mana vecmāmiņa mēdza teikt: „Rīmas nepiedzimst, par rīmām izaudzina.” Labklājības plūdi ir noslīcinājuši mūsu garīgo dzīvi. Cukurs, uzkodas un uzdzīve ir pieradinājušas mūsu vēderus pie paša labākā un izsmalcinātākā. Televizors mūsu acis un sajūtu prātus ir uztrenējis uz ļoti masīvu prieka patēriņu. Viss milzīgais piedāvājums tirdzniecības namos, literatūra un reklāma ir palielinājušas mūsu patēriņa vajadzības līdz neapmierināmām. Mēs esam kļuvuši par visēdājiem un visdzērājiem, esam grūti, staigājot ar visu un ar katru. Mūsu kārtību dziedzeri izverd savus sagandējošos sekretus jau pie visvieglākās dzirdes, redzes vai sajūtu kairinājuma zīmes. Mēs esam kļuvuši par mūsu miesas, iekāru un ļaundabības nožēlojamiem vergiem. Tieši šī iemesla dēļ Kungam ir mums jāsaka – **Mat.18:3: „Ja jūs neatgriezīsieties un nekļūsiet kā bērni...”**

Redziet, mūsu bērni varētu uzaugt brīvi no visiem šiem ļaunajiem dzinuļiem, ja tikai mēs viņos tos pastāvīgi nemodinātu un nebarotu. Ja mēs neatzīsīm, ka bērnu audzināšana ir saistīta ar augstas pakāpes garīgo cīņu, tad mēs nekad neizspruksim no šī velna riņķa. Jo mums vienmēr tiek mālēts priekšā, ka, piemēram, bērni un kārumi sader kopā kā, piemēram, augšlūpa un apakšlūpa. Ar nepārtraukto argumentu, ka „arī mēs reiz esam bijuši bērni”, mēs jūtamies vainīgi, ja nepieštopējam viņus ar visādām pārdievišķošanas lietām, tas ir – ar tādām, kuras paši kā bērni esam saņēmuši un, vēl jo vairāk, ar tādām, bez kurām bērniībā vajadzēja iztikt. Tad atceras visu, kas toreiz bija citiem bērniem, bet pašam nebija, un ko bija gribējies dabūt. Bērniem grib aiztaupīt kārošanas mokas, bet pie tam aizmirst, ka lielākā daļa iekāru vispār pastāvēja tikai tādēļ, ka tās no visām pusēm

baroja pieaugušie. Izbeigsim taču reiz šādu mūsu pieredzi pārnest uz saviem bērniem. Cik daudz pārmetumu mums ir vajadzējis dzirdēt tādēļ, ka mēs neesam līdzīgi darbojušies visam šim Ziemassvētku reibonim! Visi savas dvēseliskās jaunības atmiņas projicēja uz mūsu bērniem un vaimanāja mums ausīs nezin ko – cik mokoši tam ir jābūt priekš mūsu bērniem. Bet nekā tamlīdzīga. Mūsu bērni nicina visu šo dvēselisko burvību, jo viņu sirdis baro Gara patiesība un viņi mīl to. Viņiem Ziemassvētki ir tas, kas tie patiesībā un faktiski ir – elku svētki vēdera, acu un sajūtu godināšanai, nevis Kunga upura un atceres diena, bet gan tirdzinieku un naudas mijēju diena, kuri atkal visā zemē Dieva namu ir padarījuši par laupītāju alu; tā ir upura un atceres diena savam vēderam un savai dvēselei, un pat ne „Semiramīdai”, kas bija Ziemassvētku pirmmāte, jo tās vārds nozīmē arī „apdziedāt”, „godināt”, „dziesma” un „dziedāšana”. (Vairāk par patieso Ziemassvētku izcelsmi manā grāmatā „Laodiķejas liktenis”). Mani bērni nekad pat vienu stundu nav cietuši tādēļ, ka mēs nesvinam Ziemassvētkus. Un tāpat tas ir visās citās sfērās, kurās mēs viņus esam noturējuši tīrus, jo viņiem pieder Debesu valstība. Viņiem sievišķais vēl nav sievišķais un vīrišķais vēl nav vīrišķais. Augšējais viņiem ir tāds pats kā apakšējais, un apakšējais kā augšējais. Iekšējais viņiem ir tāds pats kā ārējais un ārējais kā iekšējais. Bērniem normālais un iekārojamais vienmēr ir tas, ko viņi kā pirmo iemācās pazīt no mums. Mūsu vērtību mērogā ir arī viņējie. Tādēļ es visiem saviem bērniem no visagrākās bērnības esmu darījis dārgu to, kas ir dārgs Debesīs un nicināmu to, kas ir nicināms Debesīs. No visa un katra, kas mūs garā paralizē vai aptumšo, mēs esam viņiem mācījuši izvairīties jau no mazotnes, piemēram, nešķielēt uz lietām, pēc kurām kāro pasaule, neatvērt savu

sirdi priekšlaicīgām mīlas spēlēm utt. Viņiem vajadzēja mācīties visā nogaidīt laiku un signālu no gara. No pašiem sākumiem viņiem nevajadzēja saskatīt sievišķo sievietēs un arī ne vīrišķo vīriešos. Tas, kas mūsu bērniem šo pamatu likšanas laikā reizēm bija mazliet apgrūtinoši, bija tas, ka no visām pusēm viņi tika pārkrauti ar visādiem „labumiem”. Piemēram, viņiem atnes visādus iespējamus saldumus un pat nesaprot, ka neapzināti ar to darbojas pretī viņu attīstībai. Es to nesaku pārmezdams. Mēs zinām, cik labi tas bija domāts. Bet mums visā ir jāzina robežas. Cik neticami ciets ir Jēzus spriedums par visiem, kas mazajiem, kas tic Viņam, dod iemeslu sapīties tīklā (apgrēcināties). Vai! mums, ja mēs šiem mazajiem, kuriem pieder Dieva valstība, caur pārāk neapdomātu, cilvēciski dvēselisku rīcību sagatavojam apgrēcinājumu, pārslogojam viņus ar visām iedomājamām lietām, kas modina viņos tikai pret dabīgus kārdinājumus. Tādēļ prom ar visiem kārumiem un tamlīdzīgām lietām! Prom ar atkarību veicinošām rotaļlietām! Prom arī ar visiem lejup velkošiem kontaktiem! Prom ar visu apraiņošu literatūru u.tml.

9. Askētiska audzināšana?

Vai ar visu to es gribētu pateikt, ka mums bērni ir jāuzaudzina kā askēti un tiem, piemēram, spītīgi ir jāatrauj jebkurš vēdera prieks un ikviens kontakts ar neticīgajiem vai citādi ticošajiem? Nē, nekādā ziņā! Pašos pamatos mēs esam brīvi visā un pret ikvienu, bet - tam ir jāceļ; tam ir jāveicina dzīvība! Kam gan ir vajadzīgs viss, kas neuzbūvē mūsos patieso dzīvību? Prom ar to, jo tas tikai nonāvē! Mēs atvēlam

sev un arī mūsu bērniem visu, ko Dievs mums ir devis garšīgu uzturam. Mēs šad un tad sirsnīgi ielūdzam viņus uz svinīgu mielastu, baudām ar viņiem kafiju un kūkas, saldējumu vai vienalga ko citu. Mēs neesam arī pret dabiskajiem laulības dzimumsakariem vai pret kādu alkoholisko dzērienu baudīšanu; un kā mēs varētu pret to visu būt, kamēr eksistē desmitās daļas bauslis, kā, piemēram, **5.Moz.14:26: „Un izdod tur naudu par visu, kas tavai dvēselei tīk, par vēšiem, par sīklopiem, par vīnu un par stipriem dzērieniem, par itin visu, ko tava dvēsele kāro, un ēd tur tā Kunga, sava Dieva, priekšā un priecājies, tu un tavs nams.”** Taču tam visam ir savi stingri noteiktie laiki, savs mērs un savi garīgie rāmji. Tas, ko Dievs nekad necieš, ir cilvēku miesīgās kaislības – **Gal.5:24: „Bet tie, kas Kristum pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām.”** (Ar kaislību ir domāta nekontrolējami intensīva, par vai pret kaut ko esoša jūtu brāzma jeb slimīga tieksme). Visās sfērās Dieva laiki un robežas ir augstākas par mūsējām. Labi tam, kas vienmēr atturas no savām personīgajām prasībām un tieksmēm tik ilgi, kamēr pienāk Dieva laiki. Svētīgs, kas tad atrod arī pareizo mēru, kas viņam ļauj no ikvienas laicīgā baudīšanas vienlaicīgi iegūt arī iekšējā cilvēka pacelšanu, jo tā ir vienīgā uzticamā pareizā mēra un pareizā laika pazīme: viss, ko mēs darām ārēji, bet kas mūs iekšēji neceļ, nav bijis garā. Vai tu to saproti? Vai nu tā bija vīna vai alkohola lietošana, garšīga ēšana, kafijas vai kūkas laiks, laulības dzimumakts utt., viss paceļ kā iekšēji, tā ārēji, ja tas ir bijis Kristū. Ārpus Viņa pat visveselīgākais sakņu sautējums un bībelisks darbs noārda. Vai mēs visā orientējamies pēc dzīvības gara likuma? Vai mēs dzīvojam Kungam, vai paši sev?

10. Ārpus ģimenes audzināšanas būtība

Kad mēs visus šos pamat principiālos vingrinājumus esam saņēmuši zem savas kontroles, tad pretinieka nagi ķeras pēc mūsu bērniem no pavisam citām pusēm. Vai mums tas patīk vai nē, arī valsts arvien pieaugoši iejaucas mūsu bērnu audzināšanā - un vēl- ar cik briesmīgu filozofiju palīdzību! Agrāk tas vēl nebija tā. Tad vēl nepastāvēja visa šī valstiskā sistēma, kas pāri vecāku galvām nosaka normatīvus tam, kas bērnam ir jāmāk, jāsaprot, kādam tam ir jābūt, kādām jābūt tā prasmēm un kas tam ir jāattēlo.

Psiholoģiskā novēršana

Šodien, galvenokārt caur psiholoģiju, bērni tiek izdoktrinēti (izaudzināti) par simtprocentīgām miesas būtnēm. Psiholoģiskā audzināšana piesaista cilvēku cilvēciskajam, neatraisītajam prātam, pie cilvēciskās, neatbrīvotās sajūtu dzīves, un visam pa priekšu arī pie paša neatpestītās cilvēciskās gribas. Visi psiholoģijas tēvi ir savas zināšanas ieguvuši no pašanalīzes. Viņi novēroja dažādos savas miesīgās būtības izturēšanās un impulsu tipus, un no tā tie izveidoja vispārpieņemtu mācību. Mēs nesakām, ka viņu novērojumi būtu nepareizi. Problēma ir tajā, ka visa viņu cilvēciskā sapratne balstās uz negarīga pamata. Psiholoģija ir cilvēciska pašapskates mācība. Tā nepazīst ne Gara darbību, ne Debesu likumsakarības, kādām ir pakļauts cilvēks, kuram ir „jāpiedzimst no augšienes”. Šīs, dēmonu inspirētās mācības, tagad arvien vairāk pieņem arī tie kristieši, kuriem gan ir dievišķās svētlaimības šķitums un ārējā forma, bet kas tās garu un spēku nepazīst. Ar to es negribu apgalvot, ka

psiholoģija maldās visā. Tajā daudz kas ir pareizs, taču pašos dziļākajos pamatos tā nevarētu kļūdīties vēl bīstamāk. Tā līdzinās vilcienam, kas gan brauc, bet pilnīgi nepareizā virzienā. Tādēļ vai visiem, kas grib Dieva vārdu apvienot ar psiholoģiju! Pēc priesteru likumiem psiholoģija vienmēr uzvarēs: **Hag.2:11-13:** „Tā saka tas Kungs Cebaots: **Apjautājies priesteriem pēc pamācības par šādu baustības jautājumu un saki: Ja kāds savu drēbju ielokā nestu svētītu gaļu un ja viņš ar šī ieloka stērbeli pieskartos pie maizes, saknēm (vārītā), vīna, eļļas vai arī vispārīgi pie kādas barības, vai tā tad arī kļūtu svēta?”** Priesteri atbildēja un teica: „Nē, netaptu!” Hagajs tad jautāja tālāk: „Bet, ja kāds kļūtu nešķīsts no miroņa, un pēc tam pieskartos kādai no šīm lietām, vai pēdējās kļūtu nešķīstas?” Priesteri atbildēja un teica: „Tiešām, tās taptu nešķīstas!”

Kol.2: 8,9: „Uzmanait, ka neviens jūs nesavaldzina ar savu prātniecību (vāc. filozofiju) un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām, un pasaules pirmspēkiem (elementiem), bet ne uz Kristu. Viņā mājō visa Dievības pilnība redzamā veidā...”

Kol. 2:18,19: „Nevienam nav tiesības atņemt jums jūsu (kaujas) balvu, kaut arī tas atrod patiku (šķietami) pazemīgā kalpošanā eņģeļiem (un eņģeļu pielūgšanā) un kaut arī tas lepojas (eingehehen auf– iedziļināties, piekrist) ar parādībām (vīzijām), ko viņš redzējis. Tāds bez pamata kļūst iedomīgs savā miesas prātā un neturas pie galvas, no kuras ar saišu (locītavu) un dzīslu palīdzību visa miesa tiek vienota un kopā saturēta un tā aug Dieva augumā.”

Kas kristīgajā, vai arī citādā, bērnu audzināšanā kaut daļēji pieļauj šādu apvienošanu ar psiholoģiju, tas līdzinās dārzniekam, kas gan laista savus augus ar labo Dieva vārda ūdeni, bet pēc tam vairs nedara neko citu, kā visu atstāj dabas ziņā un uztic tai, lai tā pati no sevis liktu augiem uzaugt. Tā gan liks augiem uzaugt, tikai – nezālēm! Tagad es runāju, galvenokārt, tieši par psiholoģijas anti autoritārajiem uzskatiem. Kad nu šī nezāle visas pasaules priekšā ir redzami uzdīgusi, vienalga – austrumos vai rietumos ar apspriegotajām sienām, vai ziemeļos, vai dienvidos ar pastāvīgi pieaugošo jaunatnes kriminalitāti, šie pūšļotāji tikai atkal un atkal atrod jaunus un arvien rafinētākus sagrozītos izskaidrojumus, kurus tie, pašu apmuļkotajai tautai, uzliek kā segu uz acīm. Beigās viņi vēl visas šīs ļaunās sagandētības nezāles apzīmēs vienkārši par „tiem stādiem Dieva dārzā, kuru cienīgo pusi mēs vēl neesam novērtējuši...” Vilki! Šarlatāni!

Politiskā, sporta un reliģiskā novēršana

Šādu vilku iedvesmota, valsts arī arvien vairāk ķeras pie mūsu bērnu politiskās, sportiskās un reliģiozās izglītošanas. Skolu ienaidnieka kara viltību sarakstos netrūkst nekā – pat ne ezotēriskā, ne okultā domāšanas veida. Vietas trūkuma dēļ es te negribu izskatīt šo plašo tematiku sīkumos. Varbūt tikai maza piezīme par tematu – sports. Vai mēs šodien vēl apzināmies, ka pirmo kristiešu acīs sports bija kā absolūta elk dievība un atkrišana? Palasiet tikai vēsturiskās grāmatas par Makabejiem! Tur jūs ieraudzīsiet, cik svēti un Dievam atbilstoši sākumā vēl bija viņu uzskati. Vai es šeit mācu stīvu un šauru bauslību? Nebaidieties, es nedomāju, ka Dievam

būtu kāds labums, ja mēs, cilvēki, visi uzvestos kā mūki. „Tas tev ir jādara un tas nav jāatmet... to nedrīkst un tas nepatīk Dievam...labs kristietis dara tā, un tas labam kristietim nav jādara...” Vai tu vēl seko teiktajam? Vai tu vēl saproti, kādēļ šādi piemaisījumi un sajaukumi ir tik bīstami? Tie ne tikai strādā pretī mūsu bērnu Dieva kārtībā esošajai domāšanai un viņu atbilstošai uzvedībai un rīcībai, bet arī viņu Dieva kārtībā esošajam pilnvarojumam uz Sv. Gara spēku un darbošanos tajā! Paturi to savas uzmanības lokā - mani norādījumi tevi nevedina uz reliģiozo formālismu! Uz mūsu bērniem ir jānonāk Kunga Garam. Viņiem, Visvarenā piepildītiem ar spēku un svaidījumu, ir jāklūst par izšķirošās pamošanās nesējiem, sākot ar bērniem. Mūsu bērniem ir jāsaņem atkal mūsu pazaudētās mantojuma tiesības un mums, pieaugušajiem par kaunu, jādemonstrē, ko patiesībā nozīmē vara pār grēku, miesu un velnu. Caur viņiem ir jānotiek Dieva darbiem, kas šo, nopūtu pilno radību, ievēdīs gaviļēs un debesu zvaigznes dejā. Tādēļ, ka viņi ir uzauguši neapduļķotā acu kontaktā un nedalītās attiecībās ar Dievu- Visvareno, tādēļ, ka viņi nenovēršoties kļūst par arvien spēcīgā pieņemošos Dieva spēka lauku, caur viņiem ir jānotiek Dieva darbiem tā, kā pasaule tos vēl nekad nav pieredzējusi. Sātana galvenā kara taktika ir ļoti lēna, bet neatlaidīga šīs apsolutās valstības ieņemšana. Mēs to saucam arī par „salami-taktiku”. Tādēļ, atkal un atkal, orientējieties pēc pirms laiku tekstu liecībām. Nesmejieties un nevīpsnājiet par tā laika ticīgo „šaurību”, jo viņi bija Dieva valstībai būtiski tuvāk, nekā esam mēs.

Novēršana caur skolas-religiju

Visapkārt sistemātiski tiek iedvesta un sagatavota kopējā, unificētā pasaules reliģija. Es domāju, ka daudzi skolotāji skolās paši neapzinās, kādus pamatus viņi ieliek bērnos ar saviem uzdotajiem apmācības mērķiem. Sektu mācībā sistemātiski tiek mācīts, ka sekta ir viss, kas neatbilst jaunajai, *vienīgajai* pasaules baznīcai, resp., reliģijai. Reiz mūsu ciema priesterē oficiālajā reliģijas mācības stundā uzdrošinājās sarīdīt skolniekus pret mani kā pret sektantu. Ja kāds neticīgs zēns nebūtu viņu pārtraucis un apsūdzējis sabiedriskā apmelošanā, kas zina, ko vēl viņa nebūtu izdarījis. Tā kā tas zēns pazina mūsu Simonu, viņš, skaļi kliegdam, pārtrauca priesterieni: „Tā nav taisnība, tie ir meli. Es pazīstu Sasekus, ar viņiem viss ir kārtībā!” Lai Kungs viņu svētī, jo viņš ir izdarījis to, kas tieši atbilst visu Dievam svētīto skolas bērnu uzdevumam! Vai mēs vēl mācām saviem bērniem drosmīgi iestāties par patiesību? Kas to nedara, tas pats ir dezertieris. Mūs, kristiešus, un nevienu citu, Kungs pats ir nolīcis būt par sāli un gaismu šai pasaulei! Tādēļ drosmīgi sludiniet, ka zem debesīm pastāv *tikai viens vienīgs* svētības ceļš, un tas ir Kristus. Visas pārējās reliģijas, filozofijas un mācības ir pavedinošas cilvēku pavēles, kas iegāž cilvēci bojāejā, ellē un sagandēšanā. Kas saviem bērniem nemāca bez kompromisiem stāvēt par patiesību, tas viņus nepasargātus nodod skolas abpusēji asā skābā ierauga zobena varā. Tas skars vispirms bērnus un tad arī viņu klusēšanas cēloņus – viņu vecākus. Paturiet acīs visas šīs *atriebīgā* kara viltības pret mūsu bērniem, jo visur tas bez žēlastības iedarbojas uz viņiem graužoši.

Novēršana caur apgaismošanu

Cik tālu līdz šim brīdim varētu būt attīstījies „seks-kofera” stāsts? Vai mēs šim netiklības, laulības pārkāpšanas un perversijas garam mūsu skolās esam pienācīgi stājušies pretī? Jau 90- gados, pēc katoļu ģimeņu apvienības iniciatīvas, šis „seks-koferis” ir ielauzies vācu valodīgajās sabiedriskajās skolās. Neskatoties uz visiem protestiem, toreiz katoļu garīdznieku un viņu svītas vārdam bija lielāks svars nekā viņu pretiniekiem. Tika vienkārši pasludināts: „Esot pienācis laiks jaunatni labi apgaismot.” Tā sekas bija tādas, ka kopš tā laika skolās bērniem bija jāiemāca, kā visnetiklākajā veidā un arī bez dzimumakta, var sasniegt orgasmu. Vai mēs, izšķiroši un saskaņā ar Dievu, esam pretojušies līdz likvidēšanai, speciāli šim nolūkam skolās paredzēto telpu iekārtošanai, kurās tam bija jātiek vingrinātam praksē starp zēniem un meitenēm? Vai mēs skolas mācību līdzekļus no seks-kofera esam nokritizējuši cauri un cauri līdz pašiem pamatiem? Es atgādinu jums vienu citātu: „Ja tev ir skaidrs, ka tu labāk vēlies to darīt ar sava dzimuma partneri, (reāli vai fantāzijā), tad tev nav jānomāc šīs jūtas. Vislabāk pieslēdzies kādai homoseksuālai grupai, ja tev tas ir iespējams.” Visu karapulku Kunga vārdā es pavēlu visiem kristiešiem: pie jebkuras izdevības celieties kājās un nopostiet šādas dēmoniskās prakses pilnībā jau to visniecīgākajās sākuma izpausmēs! Kas par to klusē, tas dara sevi līdzvainīgu Sodomas un Gomoras vainā! Nebaidieties atklāti celties kājās pret tādām perversām un šausmīgām izdarībām. Daudz vairāk baidieties no tā, kas tuvojas mums visiem, ja mēs tās neiznīcināsim ar visām saknēm! Kā rakstīts **Jud.7: „...kā arī Sodoma un Gomora un apkārtējās pilsētas, kas dzina netiklību tādā pašā veidā kā šīs pilsētas un skraidīja pakal**

svešai miesai, ir kā paraugs, ciešot mūžīgā uguns sodu” - tā netiklās Sodoma un Gomora cieš mūžīgo uguns sodu. Es saku vēlreiz Jēzus vārdā: Kas uz visiem šiem briesmu darbiem klusē, tas kļūst tajos līdzdalīgs, un Dieva svētums sodīs to, neskatoties uz personu, ar tādu pašu sodu, kā reiz to iesācējus. Bet tagadējās paaudzes mūžīgās uguns sods, pie tam, būs vēl stingrāks, jo, patiesi, stāv rakstīts, ka Sodomai tiesas dienā būs panesamāk nekā Kapernaumai: **Mat. 11:24:** „**Bet es jums saku: Sodomas zemei būs vieglāki (panesamāk) tiesas dienā nekā tev.**” Tādēļ, ka Kapernauma bija Jēzus dzimtā pilsēta, tās gods bija paaugstināts līdz debesīm, bet, tās Dieva Dēla atmešanas dēļ, tai ir jātiek nogrūstai ellē. Bet mūsu paaudze? Tās rokās ir visi Svētie Raksti un arī visi vēsturiskie liecinieki. Sākot ar varavīksnes zīmi debesīs, līdz pat mūsu laika skaitīšanai pēc Kristus- viss liecina par dzīvo Dievu, kas ar tiesu un žēlastību ir piemeklējis šo Zemi un piemeklēs to atkal. Simtiem aculiecinieku un neskaitāmu mocekļu asinis mums ir skaidri parādījušas, ka te ir trīskārtīgi svēts Dievs, kas reiz tiesas dienā prasīs no mums norēķinu. Katra paaudze reiz tiks tiesāta pēc tā, kas tai būtu bijis iespējams, bet ne pēc tā, ko tā pati ir pasludinājusi sev par iespējamu vai neiespējamu.

Ja pirmajai *pirmsplūdu cilvēcei* (es runāju par līdzību par vīna kalnu no **(Mat.20:1utt.)**) vajadzēja strādāt 12 cietas stundas, lai saņemtu vienu denāriju, tad *Abrahāma laika cilvēkiem*, varbūt, par to vajadzēja strādāt vēl deviņas stundas. Caur Mozus kalpošanu un *zem bauslības*, to pašu vienu denāriju, ko es gribētu nostādīt līdzās Dieva atziņai un līdzdalībai Dievā, jau varēja sasniegt tikai sešās stundās. Priekšpēdējā paaudze, kura tika aicināta, tā sakot, devītajā stundā, Jēzus kalpošanas laikā, viņam *pirmo reizi atnākot* uz

vīna kalnu, salīdzinoši pie šī paša viena denārija nonāca tikai trijās stundās. Mūsu *šodienas paaudze* atrodas tās likumsakarības zīmē, kas aprakstīta **Rom.9:28**: „**Jo, pildīdams (darīdams pilnīgu) savu vārdu (Kristu) ar steigu (visās nozīmēs-(Hinsicht) paātrinot saīsinās), tas Kungs to visu izdarīs virs zemes.**”

Varētu arī teikt: Tā kā pēdējās dienās izredzēto dēļ, lai arī tie vēl nekristu, visas Dieva darbošanās notiks daudz ātrāk un koncentrētāk nekā jebkad agrāk, mēs varam sasniegt atkal savienošanos ar Dievu divpadsmit reizes īsākā laikā nekā pirmā paaudze, un tas ir salīdzināms ar vienu vienīgu stundu. Ja kādam ir daudz dots, tad no tā tiks arī daudz prasīts, saka Kungs. Tādēļ mūsu paaudze tiesā pārtrumpos pat Kapernaumu, jo, ja Kapernaumā būtu bijusi tāda vēsturisko un garīgo atklāsmju pilnība, kāda ir pieejama mums, tad tā būtu palikusi līdz šai dienai. Tik patiesi, kā Kungs dzīvo, tikpat patiesi gan Sodomai un Gomorai, kā arī Kapernaumai, tiesas dienā būs panesamāk, nekā šai, patreizējai, ar šausmu darbiem aptraipītajai, lepņajai un nepamācāmajai, paaudzei.

11. Dieva svētums mūsu bērnu audzināšanā

Mūsu bērnu audzināšanas mērķim ir jābūt bērnu sagatavošanai uz satikšanos ar trīskārt svēto Dievu. „**Esiet svēti, jo Es esmu svēts,**” saka Kungs. Mūsu Dieva daba ir ugunīgs likums. Viņa augsti svētā klātbūtne liek izkūpēt dūmos un pelnos visam, kas neatbilst viņa dabai. Tikai caur ticību un mūsu grēku piedošanu vien, mēs vēl ilgi nevaram ieiet Dieva klātbūtnē. Mēs varam pēc viņa ilgoties kā vien gribam: „**Bez svētuma (Heiligung) neviens neskatīs to**

Kungu.” Tā skan ugunīgais likums attaisnotajiem.

1.Pēt.1:15,16: „Bet sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā (!), jo ir rakstīts: „Esiet (nevis ticiet!) svēti, jo Es esmu svēts.”

2.Pēt.3:10,11: „Bet tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni (un ugunī) zudīs, un pasaules pamati (un darbi uz tās tiks notiesāti) degdami izjuks, un zeme, un viss, kas uz tās radīts. Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē (nevis svētā ticībā!) un dievbijībā...”

Šī ir aktuālā vēsts mums, mūsu bērniem un visai pasaulei: atgriezieties un ļaujiet sevi savlaicīgi pielāgot šai Dieva ugunīgajai dabai. Jo sadegs viss, kas tai neatbilst. Jaunajā Derībā tā atklājas dedzinošāka nekā Vecajā. Tam ir jānotiek nevis no mums pašiem vai kaut kādiem reliģioziem vingrinājumiem, bet gan Svētā Gara un mūsos dzīvojošā Kristus spēkā. Nevis no darbiem, kurus mēs taisnīgumā esam paveikuši, bet no darbiem, kurus no mums izdara mūsos esošais Kristus, žēlastības spēkā caur mūsu ticību.

Lūk.12:47,48: „...kalps, kas, zinādams sava kunga gribu, nebūs sagatavojies vai darījis pēc viņa prāta, dabūs daudz sitienu. Bet kas nezinādams būs darījis to, ar ko viņš pelnījis sitienus, dabūs maz. Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs, un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs.”

Mat.5:28: „Bet es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.”

Mat.5:18,19: „Jo patiesi es jums saku: Tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā Rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, tiekāms viss notiek. Tāpēc,

ja kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais debesu valstībā...”

12. Elles tiesas

Jūsu bērnu dvēseļu dēļ, kuru stāvokli nepārtraukti vēro svētie eņģeļi, māciet viņiem atkal svētos un patiesos Dieva mērogus. Mēs visi mūžībā redzēsim Dievu tik tuvu vai tālu, cik labi mēs būsim pielāgojušies vai arī nepielāgojušies Viņa cildenajai ugunīgajai dabai. Piemēram, homoseksuāļi noteikti cietīs elles ugunīs, ja viņi neļaus sevi pavisam praktiski izglābt no savām riebeklībām:

Atkl. 21:8: „Bet bailīgajiem (glēvajiem), neticīgajiem, apgānītājiem (ar riebeklībām aptraipītājiem), slepkavām, netikļiem, burvjiem, elku kalpiem un visiem meliem būs sava daļa degošā sēra uguns jūrā; tā ir otrā nāve.”

Katrs, kas noliedz augsti svētos Dieva mērogus un pretojas to pasludināšanai un atkal atjaunošanai, kļūst par sagandēšanas dēlu. Kas iepin grēkā kaut vienu no šiem mazajiem svētītājiem un, līdz ar to, novērš viņu no ceļa, tas tiks iemests uguns ezera dziļēs. Kas no sirds dziļumiem neienīst visu šo labklājību, visus daudzus nesavaldības veidus – gan ēšanā, gan dzeršanā, gan ļaunā mēlnesībā un seksualitātē, tas pazaudēs savas mantošanas tiesības. Kas neizvairās no visiem izlaidības, miesaskārības un nepiesātināmības avotiem, tas dzers no tā paša tiesas kausa, kā šo netikumu iniciatori. Kas saviem bērniem nemāca patiesos un mūžīgos tiesas mērogus tādēļ, ka pats nedzīvo svēti, tas dalīsies tiesā ar tiem, kuri tiks

pasludināti par vainīgiem apsolītās pestītāju paaudzes nonāvēšanā. Jēzus vārdā – sludināsim atkal uz mums nākošo tiesu - patiesību! Lai pasaule atkal uzzina, ka tai nav iespējams izbēgt no elles, ja tā neatgriežas un nenožēlo! Tik patiesi, cik Dievs dzīvo, ne viens pats, kas slepenībā kaut kur izplata izlaidības ilustrācijas vai citādas riebeklības, neizmuks no elles tiesas! Es pat apgalvoju, ka tas, kurš atklātībā ir izkāris tikai vienu vienīgu izlaidības ilustrāciju, neizbēgs no elles uguns – ja vien viņš, pavisam praktiski, neatgriežas un nenožēlo grēkus. Tāda ir absolūta patiesība, kas atkal ir jādzird ikvienam kauna lietu darītājam, katram ierēdnim, arī katrai tiesu iestādei un visiem cilvēkiem. Tādēļ- māciet un audziniet savus bērnus tā, kā mums to māca Svētie Raksti. Daudz nekaitīgāku manu izteicienu dēļ kāds žurnālists mani ir parādījis presē kā „brutālu sektantu” un ir atgādinājis man par žēlīgo, mīlo Dieviņu. Bet neviens nav vairāk brīdinājis no elles kā Jēzus Kristus, kas ņēma uz sevi krustu mūsu grēku dēļ. Tādēļ- dodiet bērniem atkal drosmi jau kopš bērna kājas stāvēt taisni par visām šīm patiesībām. Tāpat kā mēs, arī mūsu bērni, varam sevi pasargāt no šī postošā garīgā akluma skābā ierauga tikai stājoties pretī visiem viltojumiem un meliem ar atklātu pret liecību. Katra klusēšana atklāta grēka priekšā momentā veicina mūsos vienaldzību un garīgo nejūtību. Klusēšana ved uz piedalīšanos vainā. Visā tajā ne uz mirkli neizlaidiet no acīm to, ka pat ne viena vienīga zeme un neviena pilsēta nepadevās mierīgi. Izraēlam viss bija jāieņem ar cīņu. **Joz.11:19: „Tur nebija nevienas pilsētas, kas ar labu būtu padevusies izraēlam, atskaitot vienīgi tos hiviešus, kas dzīvoja Gibeonā; visas pārējās viņš ieņēma ar kauju.”** Bērnu audzināšana ir visaugstākās pakāpes garīgā cīņa. Nekas un

pilnīgi nekas neattīstīsies no dabas, „pats no sevis” vai garīgi „normāli”. Paliekošu augli viņos nesīs tikai tas, ko mēs būsim spējuši panākt no viņiem saskaņā ar miršanas un augšāmcelšanās likumu. Bet katrs vismazākais kompromiss, kas darbojas pret gara dzīvības likumu, lai arī tas liktos tik ļoti nenozīmīgs, kā stāstā par vīru no Lūzas (**Soģu 1:22-26**) – agrāk vai vēlāk kļūs par „pilsētu”, par garīgu nocietinājumu pret mums un mūsu bērniem. Tādēļ esi nomodā, stiprs un bezbailīgs cīņā par saviem bērniem, jo mums ir apsolīts: **Joz.1:3: „Visas vietas, kur jūs savu kāju pēdas liksit, Es esmu jums devis, kā Es to esmu Mozum apsolījis.”**

Rom. 8:36,37: „...ir rakstīts: „Tevis (Jēzus) dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm. Nē, visās šinīs lietās mēs pār pārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis.”

Ebr.13:21: „Tas lai katrā labā darbā dara jūs spējīgus piepildīt Viņa gribu (vāc.: Viņš pats dara mūsos to, kas Viņam labpatīk), padarot jūsos to, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu, viņam lai ir gods mūžu mūžos. Āmen.”

ĢIMENES ALTĀRIS

2. Mozus 12:3 „Sakiet visai Izraēla draudzei: „Šī mēneša desmitajā dienā lai ikviens tēvs paņem pa jēram, uz katru namu vienu jēru.”

2. Mozus 12:19 „Septiņas dienas raudzēts ievavs, lai nav atrodams jūsu namos, jo ikvienam, kas ēd raudzēto, tā dvēsele lai tiek izdzēsta no Izraēla, vai tas būtu svešinieks, vai zemes iedzīvotājs.

2.Moz. 12: 22-23 „...neviens neizejiet pa sava nama durvīm līdz rītam. Kad tas Kungs nāks, lai sodītu Ēģipti, un redzēs asinis uz palodām (augšējais sliexsnis) un abiem durvju stabiem, tad tas Kungs ies garām tām durvīm un neļaus maitātājam ienākt jūsu namos, lai jūs sistu.”

1. Ģimenes altāris laikmetu maiņu laikos

Pirms laikmetu maiņas vai pirms dievišķajām tiesām mēs Rakstos vienmēr atrodam iepriekšēju ēnojumu tam, kā notiek pēdējā, izšķirošā sagatavošanās savā ģimenē un savās mājās. Tāda jau kopš seniem laikiem ir Dieva stratēģija. Pirms pār Ēģipti nāca pēdējā smagā tiesa, Izraēla bērniem bija jāierīko „ģimenes altāris”, no kura tiem, sevis glābšanas dēļ, bija jāēd viss jērs ar rūgtām zālēm, iekšām, galvu un priekšējām.

Pirms pār pasauli nāca liemie plūdi, Noasa ģimenes aktivitātes koncentrējās vienīgi un tikai uz šķirsta būvēšanu. Viņš gan ilgu laiku sprediķoja arī uz āru par, uz viņiem nākošo, tiesu; taču viņa galvenās aktivitātes beigās tomēr koncentrējās uz

visciešāko ģimenes loku – šādu darbu savas ģimenes iekšienē mēs parasti saucam par „ģimenes altāri”. Īstajā laikā Noass ar savu namu bija sagatavojies un sapulcējies šajā šķirstā ar savu ģimeni. Tā Dievs varēja izglābt šo māju.

Pirms pār Sodomu un Gomoru nolija uguns lietus, arī Latam bija savā mājā jāsapulcina visa sava ģimene. Tikai tādā veidā varēja notikt viņu izglābšana. Šīs trīs dievišķās tiesas Sv. Rakstos tiek attiecinātas nepastarpināti uz mūsu izglābšanu no lielās beigu laika tiesas. Jēzus ir teicis, ka beigu laikā būs tāpat kā Noasa dienās un mums esot jāpatur prātā Lata sieva! Vai tu savu ģimeni esi jau ievēdis mājā tāpat kā tie vīri? Vai jūs esat jau sapulcējušies tur – ģimenes altāra priekšā? To, ka Pashā (Lieldienas) svētki bija attēlojums uz mūsu Kungu Jēzu, mēs zinām. Mēs zinām trīs lielos Vecās Derības Izraēlas svētkus: Pashā svētki, Nedēļas- un -Lapu būdiņu svētki. Mēs zinām, ka Pashas jēra atbilstība tika papildīta Golgatā, Jēzū pie krusta, un, ka nedēļas svētki tika papildīti, izlejoties Sv. Garam Vasaras svētkos. Šo divu papildīto svētku dēļ mēs sevi uzskatām par Kunga svētītajiem. Bet vai mēs patiešām tādi arī esam? Mēs tādi būsim, ja pie mums varēs papildīties arī šo svētku priekšnoteikumi! Tāpat kā līdz šim, katra laikmetu nomaiņa ir notikusi kolektīvajā līmenī, tāpat arī glābšanas noteikumiem vienmēr ir bijis jāpiepildās kolektīvajā līmenī. Un mūsdienās tas arī nebūs citādi. Viens no šiem vissvarīgākajiem kolektīvajiem priekšnoteikumiem ir pēdējā sagatavošanās paša mājās – ģimenes altāris!

2. Lapu būdiņu svētki

Nākamais šī lielā fakta liecinieks Rakstos ir lapu būdiņu svētki. Tie bija vislielākie svētki Izraēlā, lielāki kā Pashā svētki! Lielāki kā Vasaras svētki! Pashā un Vasaras svētki glābšanas vēsturē (cilvēces glābšanas vēsture: ar to mēs vienmēr saprotam lietu, kas norisinās grandiozi un visaptveroši visā pasaulē. Piemēram, Pashā jērs bija kā iepriekšēja ēna, kā atbilstība Jēzus upurim uz krusta, kurš ir aptvēris visu pasauli, tāpat – ir glābšanas vēstures notikums) pie mums, cilvēkiem, jau ir piepildīti. Vai tad tieši vislielākajiem svētkiem glābšanas vēsturē nebūtu tieši tāpat jāpiepildās pie mums? Bet, ja tiem ir jāpiepildās pie mums tāpat kā Golgātai un Vasaras svētkiem, kas tad tie būs? Un kādi būs svinēšanas noteikumi? Vai tu jau esi ievērojis, ka gan Golgātas upuris, gan Sv. Gara izliešana ir mums pilnīgi vēltīgi, kamēr mēs nepiekrītam Dievišķajiem noteikumiem? Vai tas pēkšņi varētu būt citādi ar vislielāko svētku piepildīšanos, tas ir – ar lapu būdiņu svētkiem? Pirms mēs tikai nedaudz vārdos pieskarsimies šim ļoti svarīgajam glābšanas vēstures notikumam (lai pamatīgi izstudētu šo tēmu, pasūti audiokaseti „Trīs lielie svētki”), es gribētu norādīt uz šo svētku visraksturīgāko iezīmi: ikviena māja bija iespiesta ļoti šaurā telpā, lapu būdiņā! Tradicionālajā šo svētku norises veidā bija pavisam normāli, ka visiem bija jādodas svētkoļojumā uz Jeruzalemi (kas ir miers un Dieva atdusa), lai tur uzceltu savas būdiņas un ar visu ģimeni dzīvotu tajās. Vai tu savu māju, savu šūnu, savu ģimeni jau esi atvedis ciešajā sadarbībā uz lapu būdiņu? Tā ir māja, caur kuras sienām un jumtu var redzēt debesu zvaigznes. Tā ir māja, kas eksistē tikai ļoti īsu laiciņu. Tā ir māja bez pasaulīgā

luksusa un greznības. Tā ir pārceļšanās un pārejas māja. Tā ir māja, kas no vienas puses, ir visapkārt skaidri norobežota, un tomēr tā ir atvērta uz visām pusēm tā, ka vējš caur to var pūst no visām pusēm. Vai Kunga Gars tavu māju jau var caurplūst no visām pusēm, lai gan tu ar savējiem dzīvo viennozīmīgi norobežoti? Šī ir laikmetu nomaiņas māja! Kādu laikmetu nomaiņas? Tā kā caur Pashā svētku piepildīšanos *mūsu miesa* ir attīrīta no grēkiem: **Ebr. 10:22:** „**Tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, kas apslaka sirdis (tāpat nomazgā) un atsvabināti no ļaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni**”;

2.Kor. 7:1: „**Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā**”,

un piepildoties Vasaras svētkiem, *mūsu miesa* svētīšanas dēļ tika piepildīta ar Svēto Garu, tad, piepildoties Lapu Būdiņu svētkiem, *mūsu miesai* ir jātop atsvabinātai no pasaulīguma verdzības, kā ir rakstīts **Rom. 8:23:** „...arī mēs paši, kas jau esam apveltīti ar pirmo debesu balvu – ar garu, ar ilgu pilnām nopūtām gaidām, kad saņemsim savu bērnu tiesu, savas miesas pilnīgo atpestīšanu.” Vai mēs tam arī ticam un tā darām?!

Pāvils, nāciju apustulis, piepildīts ar Dieva atziņu kā neviens cits, nakti un dienu tiecās pēc šīs miesas atpestīšanas, lai sasniegtu šo augšāmcelšanos no mirušajiem – **Fil. 3:10-12:** „**Lai atzītu viņu un viņa augšāmcelšanās spēku un viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos viņa nāvei cerībā sasniegt augšāmcelšanos no mironiem. Nevis, ka es būtu to jau saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus.**”

Un mums tam būtu tā vienkārši jāiekrīt klēpī? Vai mēs vēl joprojām paļaujamies uz baznīcas lēto debesīs paraušanu, kas mums lidotu pretī tā vienkārši, kā pārsteiguma dāvana? Vai mūsu cerība uz miesas atpestīšanu joprojām ir nesaraucami saistīta ar priekšstatu par miesīgu nāvi? Vai nāve mums joprojām ir „tavs draugs un pestītājs”? Es tev saku, mans draugs viņas vairs nav. Visos Rakstos tā tāda nekad nav bijusi! Raksti nāvi vienmēr apraksta tikai kā ienaidnieku un, attiecībā pret Kristus organismu, sauc to par „*pēdējo ienaidnieku*”: **1. Kor. 15: 25-26: „Jo viņam vajaga valdīt, tiekāms viņš noliek visus ienaidniekus sev apakš kājām. Kā pēdējais ienaidnieks tiks iznīcināta - nāve”.**

Kas jau iepriekš ir pagāršojis priekšā stāvošo lapu Būdiņu svētku brīnišķīgo realitāti, tā pestītājs vairs nav miesas nāve, bet gan dievišķās augšāmcelšanās dzīvības ielaušanās šajā sagandētajā, mirstošajā un nopūtu pilnajā radībā! Mēs gaidām mūsu mirstīgo miesu izmainīšanu *caur Kristus dzīvību!* Mēs gaidām augšāmcelšanās dzīvību jau tagad, kamēr mēs vēl ceļam mūsu lapu būdiņas. Tādēļ viss un katrs ap mūsu ģimenes altāri darbojas gar Kristus dzīvības „priekšpēdējo” ienaidnieku izskaušanu un, līdz ar to, gar sagatavošanos nākamajai uguns un iznīcinātājai tiesai, kura nāks pār šo pasauli. Jo Pashā jēra kaušana simbolizēja tikai vienu, bet šī jēra apēšana pēc dievišķajiem priekšrakstiem ģimenes lokā – pavisam citu lielo realitāti. Un tā piepildās kopš Golgātas laikiem līdz pat mūsu dienām. Glābšanas vēstures gaismā mēs atrodamies tieši izejas stundā, pēdējās nakts stundā, kad tiek nogalināti pirmdzimušie, un iznīcinātājs eņģelis iznīcinās visu, kam uz durvīm, uz augšējās un abām sānu palodām nebūs Jēra zīmes. Es vēlreiz jautāju: „Vai tu kopā ar savu saimi atrodies mājas iekšienē?” Vai tava māja ir iezīmēta ar

asinīm no augšas un no abiem sāniem? Vai jūs iekšā esat bez ierauga? Nāve un bojā eja nāks uz visām šī laika mājām, kas nebūs Pashā svētku atbilstības priekš ēnojuma realizācija. Vai tu zināji, ka tiesas un iznīcināšanas Gars iet mūsu Kungam pa priekšu? Jo ir rakstīts **Ps.50:3**: „...iznīcības uguns iet Viņam pa priekšu, un stipra vētra plosās Viņam visapkārt” un **Jes.4: 3-6**: „Tad Ciānā pāri palikušie un Jeruzalemē savu dzīvību paglābušie tiks nosaukti – „Viņa svētie”, visi, kas Jeruzalemē uz dzīvi pierakstīti. Kad tas visuvarenais Kungs nomazgās Ciānas sievu un meitu nešķīstumus un iznīdēs Jeruzalemes vidū tās daudzos asins grēkus ar tiesas un šķīstīšanas Garu, tad tas Kungs klās pār visu Ciānas kalnu un tā svētku sapulcēm padebesi un dūmus dienā un uguns gaismas mirdzumu naktī; un pār visu, kas goda pilns, tā Kunga godība klāsies kā aizsargs un patvērums, un lapu (būdiņu) jumts būs patvertne, kas dos pavēni no Saules karstuma dienā un pajumti negaisā un lietū.”

Šis teksts pravieto par visu pasauli aptverošu piepildīšanos, par būdiņu svētku norisi, kam ir nozīme glābšanas vēsturē. Mums savlaicīgi ir jāapzinās ģimenes altāra nepieciešamība!

3. Darbs uz iekšieni.

Jāņa 14:22: „Jūda, ne Iskariots, saka viņam: Kungs, kā tas nāk, ka Tu gribi atklāties mums, bet ne pasaulei?”

Līdz pat šai dienai kristieši uzdod šo jautājumu. Patreizējā laikā labās vēsts izplatītāji ar pasaules ietekmi ievēd ticīgos maldos, dzenot viņus masās, bet ne uz personīgo māju, uz pašu ģimenes altāri. Un tā auglis ir tas, ka tiek nosodīts darbs

uz iekšieni kā kaut kas kaitīgs, un tā vietā uzstājīgi tiek aģitēts uz pasaules misijām. Bet Jēzus nemaz nebija tik tendēts uz misijām, kā tas pastāvīgi tiek apgalvots. Viņš zināja savu aicinājumu – vispirms tikai Izraēla namam, tā ka reizēm Viņš pat neatbildēja pagānu palīdzības lūdzēju saukšanai – **Mat. 15:26-27: „Bet Viņš ...sacīja: „Neklājas bērniem maizi atņemt un to nomest suņiem priekšā.” Bet viņa sacīja: „Tā gan, Kungs! Bet tomēr sunīši ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kungu galda.”**

Tad Viņš runāja gandrīz vienīgi līdzībās uz Izraēlu, pie kura vienīgā Viņš zināja, ka ir sūtīts tā, ka Viņu gandrīz neviens nevarēja saprast. Bet kā Viņš pamatoja savas aizslēgtās runas? **Mat. 13: 1 –15: „Tāpēc es uz tiem runāju līdzībās, jo tie redzēdami neredz un dzirdēdami nedzird un nesaprot. Un pie tiem piepildās pravieša Jesajas vārdi, kas saka: ar ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet; skatīdamies jūs skatīsieties, bet neredzēsiet. Jo šo ļaužu sirds ir apcietināta, un viņu ausis ir nedzirdīgas, un savas acis tie ir aizdarījuši, ka tie ar acīm neredz un ar ausīm nedzird un sirdī nesaprot un neatgriežas, ka es tos dziedinātu.”**

Tādā ceļā viņš diskvalificēja vislielāko daļu Izraēla, un no viņiem palika pāri tikai vismazākais atlikums, kā ir rakstīts **Mark.4: 34: „Bet bez līdzībām viņš uz tiem neko nerunāja; bet saviem mācekļiem viņš visu īpaši izskaidroja”.**

Un cik nepieciešams ir mums, lai Viņš to atklātu mums un nevis pasaulei! Jo ceļš uz Dieva valstību un ārā no Dievišķajām tiesām ir ceļš ar dramatiski augstām prasībām! Tas prasa visu mūsu dzīvi ar visu, kas mēs esam un kas mums pieder. Pirms mēs pārejam pie ģimenes altāra prakses, es

vēlreiz īsi rezumēšu visu šajā sakarā teikto. Es tik daudz runāju par šīm lielajām kopsakarībām, jo bez šāda fundamentāla redzējuma par pestīšanas vēstures kopējām sakarībām ikviens ģimenes altāris tiks atstāts novārtā. Paņem sev laiku, lai pēc sirdsapziņas pastrādātu ar šīm pamat sakarībām.

4. Nevis pasaules izlabošanās, bet pasaules pasliktināšanās

Jēzus nav atnācis, lai mūsu haosa vidē ienestu mieru. Viņš ir atnācis, lai atnestu zobenu, uguni un tiesu, tas ir – lai atnestu sakārtošanu! Viņš *nav nācis* uzlabot šo pasauli vai, pēc iespējas, to pārvērst par „kristīgu”. Viņš ir atnācis, lai šo pasauli ievestu tiesā, tās pašas darbu kaosā! Kā mēs lasām **Rom.1**-Ikviens, kas uz ienākošās valstības darbību nereagēs ar atgriešanos no grēkiem un ar līdzi domāšanu un sekošanu, ar to pašu tiks iedzīts savās pašas kārībās, pašas perversijās, atkarībās un ļaunumā. Šī Dieva valstības ielaušanās ievēdīs viņu miesu līdz vispretīgākajām kaislībām, pie prāta apjukuma un slimībām, kā ir rakstīts **2.Kor. 2:16**: „**Vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību**”. Bet saviem satriektajiem, kuru pašu griba un pašu dzīvība ir sista krustā, Viņš atklājas īpaši. Kāda ir šādas darbības stratēģija?

Pasaulei ir arvien dziļāk jāiegrimst savu darbu sagandētībā, kamēr Viņa mācekļiem ir arvien vairāk jāatklājas kā spožai gaismai un kā „Debesu Jeruzalemei”, kā ir rakstīts **Jes.8: 9...**: „**Esiet sašutušas, tautas, (trakojet) un tomēr trīciet izmisumā (izbailēs)! Uz klausiet, tālie Zemes gali!**

Apjozieties cīņai un tomēr krītiēt izmisumā (izbīlī) (vai salūstiet)! ...Izdomājiēt plānu, taču esiet pārliecībā – viss tas tomēr nepiepildīsies; pieņemiēt lēmumu, bet apziņā – tas neīstenosies, jo ar mums ir Dievs (Immanuel).”

Izlasi savā klusumā atlikušos pantus līdz 20., un tu atklāsi, ka ir aprakstīts tieši mūsu laiks. Pastāvīgi tiek runāts par pasaules sazvērestību, jo pār šo pasauli nāk visa šī sagandētība, kari utt. Bet Jesaja sauc: nerunājiēt par sazvērestību; *tas ir tas Kungs, Immanuel*; tas ir jūsu mīļotais Jēzus, kas dara šīs lietas! Tādēļ viņš runā tālāk **Jes. 8:13-14: „... turiet gan par svētu to Kungu Cebaotu, bīstieties Viņu, Viņš lai jums iedveš bailes un šausmas! Tad Viņš (Jēzus) būs svētums, svētbijīgas cieņas priekšmets, un tai pašā laikā Viņš būs par apgrēcības akmeni un par piedauzības klinti ... par valgu un par slazdu Jeruzalemes iedzīvotājiem”.**

Bet, pēc 16. panta, Viņš savos mācekļos ir aizzīmogojis liecību, lai Dieva noslēpums būtu apslēpts *viņos*. Īsi – uguns, arvien pieņemoties, nāk pār šo Zemi, satricinājumi un sagandējums sasniegs iespējamības robežas, kamēr *viss* nebūs noliecies pelnos un putekļos. Tikai viņējie uzleks kā Saule un staros kā dienas gaisma. Kungs tik ilgi pazemos visu šo cilvēci, kamēr *ikviens* celis tiks saliekts un *ikkatra* mēle atzīs, ka Kristus ir Kungs, un proti, ne tikai kaut kur augšā – debesīs. Nē, pēc Rakstu liecības, Dievs šo lietu novedīs tik tālu, līdz katrs Zemes iedzīvotājs pieķersies kādai no Viņam piederošām, no Kungam piederošā, mācekļa svārku stērbelēm. Viņš sagraus tik ilgi, kamēr Kunga nama vara piepildīs *visu* Zemi un, kamēr no visurienes, kur ir patiesā Ciāna, kur ir debesu Jeruzaleme, izies norādījumi un valdīšana. Caur šo tiesu būs jānonāk līdz tam, ka Dieva dēli

uz 1000 gadiem atjaunos sākotnējo kārtību šajā pasaulē. Vai **Jes 4** apsolītais lapu būdiņas jumts būs pār mums caur ģimenes altāra iekārtošanu, vai caur tiesas, uguns un iznīcināšanas Garu mēs tiksīm aizrauti prom kopā ar šīs pasaules bezdievīgajiem? Piepildoties Lapu Būdiņu svētkiem, pāri nepaliks vairs nekas bezdievīgs, jo ir rakstīts **Jes.11:9**: „**Ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā manā svētajā kalnā** (kalns vienmēr apzīmē varas sfēru)”, **Jes.65:25**: „**Vilki un jēri ies kopā ganos un lauva ēdīs salmus kā vērsis, bet čūskas barība būs pīšļi. tie nedarīs vairs nekā ļauna nedz posta visā manā svētajā kalnā.**” **Ps.104:35**: „**Grēcinieki lai pazūd no Zemes virsas, un kaut bezdievju nebūtu vairs...Allelujā!**” (Papildinoša kasetes vēsts „Kādēļ nē pasaulei?” – apmeklētāju diena 2000.g.4. nov.)

5. Ģimenes altāra prakse.

Mat. 5:20: „**Jo es jums saku, ja jūsu mācība nav labāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs nenāksiet Debesu valstībā.**”

1. Pēt. 4:17-18: „**Jo noliktais laiks ir klāt, kad sods sākas (jāsākas) pie Dieva nama. Bet, ja papriekš pie mums, tad kāds gals būs tiem, kas neklausa Dieva Evaņģēlijam? Un, ja taisnais tikko tiek izglābts, kur nonāks bezdievis un grēcinieks?**”

Lūk. 21:34-36: „**Bet sargaities, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma (no pārspīlēšanas atsāpēm un dzēruma) un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk; jo kā slazda valgs viņa**

nāks pār visiem, kas dzīvo Zemes virsū. Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām ir jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā.”

Ģimenes altāra absolūto centru veido kopīga stāvēšana Cilvēka Dēla priekšā, lai komunikācijā ar Viņu tiktu nostiprināti visās lietās. Ģimenes altāra galvenais uzdevums ir aizvākt visu, kas kaut kā aizmiglo šo nepastarpināto kopību Cilvēka Dēlā, kas to apgrūtina, paralizē vai vilto: **Lūk. 21:35: „Jo kā slazda valgs viņa nāks pār visiem, kas dzīvo Zemes virsū.”** Tas mums rāda, ka nekādā ziņā Kunga griba nav tā, lai šī diena notvertu mūs nesagatavotus. 35. pantā Viņš mums *nemāca*, lai mēs tikai pastāvīgi lūgtu par to, ka varētu izbēgt no šīs tiesas. Gluži otrādi, mums ir jāklūst stipriem visās jomās, pastāvīgā nomodā un lūgšanā *kopīgi* aizvācot ikvienu apgrūtinājumu, novērsumu un atšķiršanu no kopības ar Kristu.

Ievadošie panti pie tam nepārprotami atklāj, ka pat taisnie tikko tiek izglābti. Glābšanas noslēpums pastāv ne tikai nokautajā Pashā jērā, bet pāri tam, un jo sevišķi, arī neraudzētās maizes svētkos, kas sekoja Pashā svētkiem veselas septiņas dienas. Mēs atrodamies šo svētku piepildījuma beigās pestīšanas vēstures stāstā. Tādēļ pie ģimenes altāra kopīgi ir jāizmet ārā skābais ieraugs jebkurā tā veidā! Kā jau citās manās grāmatās ir aprādīts smalkāk, glābšanas visbūtiskākā dimensija ir pamatota nevis individuālā, bet kopīgā organiskā līmenī. Tādēļ arī tiek teikts: „Tiksi izglābts tu *un* tavs nams.” Katrs ģimenes tēvs, kas novēlos netaisnības, ļaunuma un sliktuma, netīrības un visu veidu grēku skābo ieraugu izslaucīt no sava nama, nesaņems nekādu daļu pie šīs lielās glābšanas. Ja viņš būs darījis to, kas

ir bijis viņa varā, tad viņš tiks pieņemts, bet nepaklausīgie tiks atstāti: (Lūk. 17:34: „Es jums saku, viņā naktī divi gulēs vienā gultā: vienu pieņems un otru atstās.”) Atcerieties arī Lata znotus! Šīs Rakstu vietas ir ārkārtīgi nopietnas, mani mīļie! Jo, ja mūsu taisnība toreizējos Rakstu mācītājus un farizejus tālu nepārspēs katrā jomā, mēs neieiesim apsolītajā valstībā, kas nāk. Viss tas, ko es šeit izskaidroju par ģimeni, attiecas arī uz visām citām kopīgas dzīves formām, vai tās būtu mazas šūniņas vai komūnas utml. Galu galā, šie principi attiecas arī uz katru vietējo baznīcas draudzi.

Tādēļ ģimenes altāra praksē nepastāv *nekādas* atšķirības starp baznīcas draudzes dzīvi un ģimenes dzīvi. Un tāpat nepastāv *nekādas* atšķirības starp ikdienu un draudzes dzīvi. Patiesā draudzes dzīve ir ikdienas turpinājums, un ikdiena ir draudzes dzīves turpinājums. Kad sapulcējas patiesa Kristus draudze, tad Svētais Gars tur neapskata (neapstrādā) neko citu kā draudzes ikdienas dzīves rezultātus. Un, kad īsta Kunga draudze atrodas ikdienas dzīvē, Svētais Gars viņos neapstrādā neko citu, kā iepriekšējās sapulces dzīves rezultātus. Vienmēr taču Kungs ir viens un tas pats, kas mūs māca, koriģē, pacel un sagatavo. Tādēļ pirmā, un tajā pat laikā viskonkrētākā, ģimenes altāra noturēšana mums sākas tieši pēc vietējās draudzes sapulces. Visu, ko Dieva Gars vietējās draudzes sapulcē ir darījis, runājis un liecinājis, mēs nākamajā dienā apstrādājam visā ģimenē vai arī vienkārši pie pirmās izdevības. Pie mums draudzes sapulcēs nedrīkst būt *ne viens pats sprediķis* un *ne viena vienīga gara darbība*, ko mēs pēc tam, no lielākā līdz vismazākajam, nepārgremotu un kopīgi to neuzņemtu „savā miesā”. Dieva tauta tiek vienmēr salīdzināta ar aitām. Tās ir atgremotājas. Tādēļ mums pie ģimenes altāra ir jāpārgremo viss, ko Dieva Gars sapulcē ir

darījis un tikai tad, kad mēs visi kopā esam pareizi sapratuši, nostiprinājuši un īstenojuši savā darbībā, *no tā* atkal rodas Dieva Gara darbības pastiprināšanās. Es uzsveru, tam ir jātiek vēlreiz pārstrādātam, nostiprinātam un īstēnotam darbos līdz pat vismazākajam! Kādā veidā to darīt – tas paliek katras mājas pašas ziņā.

Mēs to darām tā, ka, piemēram, mūsu brīvajā dienā plkst. 10.30 sapulcējas visa ģimene, tā lūdz Dievu, un pēc tam katrs izstāsta visiem, ko Dieva Gars caur viņu ir izdarījis iepriekšējā dienā. Mūsu pieciem vecākajiem bērniem jau ir savas īpašās sapulces jeb aprūpes kalpošanas. Agrāk es ikreiz vispirms nolasīju kopsavilkumu par to, ko es iepriekšējā dienā biju teicis sprediķī, un tad bērni stāstīja, par ko viņi ir sprediķojuši un mācījuši savās bērnu sapulcēs. Mazajiem mēs visu izklāstījām vienkāršotā veidā ar stāstiņu palīdzību u.tml., lai viņi varētu atrasties tajā pašā Gara darbībā kā mēs. Šodien tam laika sen vairs nepietiek, jo tad mēs atrastos sapulcē visu svētdienu. Atkarībā no situācijas, tagad mēs savstarpēji sadalām tos stāstus uz visu nedēļu. Tā, piemēram, svētdienas rītā es atkārtēju saviem bērniem, par ko *es* sestdienas sapulcē esmu mācījis, un kopā ar viņiem to pārgremoju, un tad bērni, cits pēc cita, sekojošo kopīgo pusdienu laikā no pirmdienas līdz piektdienai ziņo par *savām* sapulcēm. Tādā veidā mums ir iespējams nepārtraukti palikt Svētā Gara darbībā. Un vienlaicīgi bez pūlēm ir novērstas tukšās pļāpāšanas pie pusdienu galda, ne disciplinētības, pārgalvības u.c. problēmas.

Savā veidā ģimenes altāris ir veselīgās gremošanas orgāns, draudzes kuņģis. Tikai cūkas un citi nešķīstie dzīvnieki nav atgremotāji. vai tu un tavš nams paliekt Kunga Vārdā, ko Viņš tev un tavam namam ir izrunājis? Palieciēt manā Vārdā,

saka Kungs! **Jāņa 15:5-6:** „Es esmu vīna koks, un jūs tie zari. Kas manī paliek, un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs nenieka nespējat darīt. Ja kas nepaliek manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg.”

Daudzi atkal un atkal brīnās, ka viņi garīgajās lietās netiek uz priekšu. Te būs kāda būtiska atbilde. Patiesā kristieša dzīve nozīmē palikt Viņā iekšā, Viņa darbībās un Svētā Gara procesos. Kungs atklāj mums *garīgā progresā noslēpumu* **Jāņa 14:212:** „Kam ir mani baušļi un kas viņus tur, tas mani mīl; bet, kas mani mīl, to mans Tēvs mīlēs un es to mīlēšu un tam parādīšos (atklāšos).” *Viņš* dod bausli; *mēs* to dzirdam un darām pēc tā, tā tajā paliekot un to paturot. *Tādējādi* Viņš pats mums dziļi atklājas un Viņa dzīvošana mūsos pastāvīgi progresē. Ģimenes altāra mērķis ir visa nama pilnīga savienošana Kristū; pastāvīga, nepārtraukta atziņa, ko aktuāli, tieši pašlaik, Kunga Gars mūsos, pie mums, ap mums un caur mums dara. Pastāvīgai kopīgai apziņai par to, kur mēs patlaban atrodamies, ir jāklūst par mūsu normālo stāvokli.

6. Ģimene kā spēka lauks

Šajā iekšā palikšanā runa ir ne tikai par nepārtrauktu zināšanu kāpināšanu vai Dieva atziņas vairošanu atklāsmju veidā. **1. Kor. 4:20:** „Jo Dieva valstība stāv ne vārdos, bet spēkā. Ģimenes altāris ir vieta, kur mūsu mājās tiek uzbūvēts Dieva spēka lauks. Kas tas ir par spēka lauku? Es nenogurstoši ar Pāvila vārdiem to saku jums – **Fil.3:10-12:** „Lai atzītu *viņu un viņa augšāmcelšanās spēku un viņa ciešanu*

sadraudzību; tā es pielīdzinos viņa nāvei, cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem. Nevis, ka es (visu to) jau būtu to saņēmis vai (tajā visā) jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to (visu) satvertu („katalambano” = no augšienes lejā – satvert, dabūt īpašumā, piederēt, samedīt, ieņemt, noturēt, uzvarēt, pārvarēt, sagrābt), **tāpat kā arī mani ir satvēris Kristus Jēzus.**” Tas, kas ģimenes lokā tiek uzbūvēts, ir Viņš pats un Viņa augšāmcelšanās spēks. Mēs savā eksistencē esam „uz dzīvību un nāvi”, tas ir - pilnīgi atkarīgi no tā, lai šis augšāmcelšanās spēka lauks pieaugtu līdz pilnīgam izlaušanās spēkam. Ja tev tas viss ir kā „ķīniešu ābece”, tad cīnies, lai tu to spētu satvert, saprast. Šī pēdējā laika apžēlotajiem tā ir eksistences cīņa tāpat, kā tas reiz ir bijis Pāvilam.

Ir apbrīnojami maz to, kas vispār par minēto spēka lauku spēj kaut ko stādīt priekšā. Daudziem tas, savas ne redzamības dēļ, ir vienkārši kļuvis par mistisku. Un taču dienu no dienas viņus ķer šo neredzamo spēku darbības sitieni līdz pat reiboņiem. Viņi gan ar pašu vārdiem liecina, ka ģimenēs pastāvīgi ielaužas izpostīšana un sagandēšana, bet „spēka lauku” viņi tomēr nespēj iztēloties. Es saku jums kā Kunga vārdu – uzvarēs vai nu viens vai otrs spēka lauks! Vai nu tas būs nāves spēka lauks vai dzīvības spēka lauks, kas uzvarēs tevi un tavu namu! Abi vienlaicīgi nevar būt. Un tagad notiek šī lielā dalīšanās. Vai tu joprojām nesaproti, par ko es šeit liecinu? Tad tu esi spītīgs, nepamācāms un nesalauzts! Tu taču precīzi zini, kurš gars darbojas tad, kad tavā mājā valda strīdi un ķīviņi! Tu taču zini, kādi spēki darbojas tad, kad skatuvī diriģē nelāga oma, greizsirdība, slinkums vai grūtsirdība. Tu taču pazīsti ļaunā, netīrā, šķelšanās, pēkšņo dusmu un disharmonijas varu un spēku! Tu taču esi to spēku

darbības liecinieks, kas izgāžas pār visu pasauli, kā piemēram, dusmas un ienaidis, kas kāpinās dienu no dienas. Tu taču redzi, kurš spēks darbojas; ka cilvēki zaudē jebkuras ētiski-morāliskās jūtas un tādēļ krīt visizlaidīgākajās perversijās. Tu taču pavisam noteikti zini, ka šis spēks arvien pieņemas spēkā – līdz cilvēces pilnīgai sagandēšanai un bojā ejai. Kādēļ tad būtu jābūt kaut kam īpašam tam, ka, pretējā nozīmē, arī Svētā Gara spēkam ar tā miera, gaismas, prieka un spēju varas pilno būtību, ir nepārtraukti jāpieņemas spēkā? Ja viens spēka lauks nekad nesauc: „Pietiek!”, kamēr viņa laupījums nav norauts nāvē, kādēļ tad būtu jābūt neiespējamam, ka otrs spēka lauks nekad nesauc: „Pietiek!”, kamēr tas savu laupījumu nav iecēlis Debesu pasaulē? Ja viens spēka lauks ved uz leju, priekšlaičīgā nāvē un satrūdēšanā, kādēļ tad otram spēka laukam nevajadzētu priekšlaičīgi vest uz augšāmcelšanos no miroņiem? Es saku vēlreiz: mūsu Draugs un Pestītājs nesauca „nāvē”, bet gan „augšāmcelšanās spēks, dzīvības spēks no Kristus”, un proti – šeit un tagad, pie mums, šīs sagandētās un nāvei veltītās radības vidū! Īsta kristieša gaidas un cerības ir viņa miesas prom paņemšana un pārvēršana, un tas vēl šīs zemes dzīves laikā, apsolītajā „uzraušanā debesīs”, kā apsolīts **1. Tes.4:17: „Tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar to Kungu vienumēr.”** Un tas, pēc būtības, ir ģimenes altāra auglis, nevis dobo un tukšo ticības atziņu vai šķietami svēto glābšanas lūgšanu auglis u.tml. Tādēļ uzcelsim atkal ģimenes altāri un piešķirsim tam visaugstāko prioritāti.

„Miers visapkārt”

1. Dieva valstības pazīmes

Rom.14:17: „jo Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.

Jes.9:5-6: „Jo mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls, valdība guļ uz Viņa kamiešiem. Viņa Vārds ir „Brīnišķīgais padoma devējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielskungs. Viņa valstība ies plašumā, un miers būs bez gala uz Dāvida troņa... To darīs tā Kunga Cebaota dedzīgums.”

Ģimenes altāra pastāvīgs centrālais elements ir šis dievišķais miers un šī miera vairošanās caur Dēla valdīšanas vairošanos. Dieva valstība *ir* kopējais taisnīgums... *ir* miers... *ir* prieks Svētajā Garā. Valstība, Dieva valdīšana, tātad, ne tikai *ved* uz taisnīgumu, bet tā *sastāv* no taisnīguma, miera un prieka Svētajā Garā. Kaut tikai mēs to spētu aptvert! Tikai ļoti nedaudzi kristieši mēra savu ģimenes dzīvi pēc patiesās valstības īpašībām. Tiem viss cits šķiet svarīgāks. Mūsu baznīcās un ģimenēs ir vieta visam – bībeliskajām normām un formām, misijas dedzīgumam un reliģiozajiem ieradumiem, likumiskumam (bauslīgumam) jeb garīgajam anarhismam – visam atrodas vieta mūsu draudzēs un ģimenēs, tikai ne tam Vienīgajam un Patiesajam. Mums pilnīgi visus darbus un aktivitātes vajadzētu mērīt un izkārtot *vienīgi* pēc dievišķā miera un dzīvības klātesmes. Nekas cits nav Dieva valstība, viss cits nav Viņa valdīšana. Prakse un ģimenes altāra pārvaldīšana, vispirms, ir tādi paši kā

karalvalstī ar savu karali. Likumsakarības, kas izpaužas mūsu ģimenes altāra dzīvē, ir tādas pašas, kādas bija Izraēlam ar Dievu. Un nevarēja jau arī būt citādi! Katra miesas šūna taču pārstāv pašu miesu. Pati par sevi tā taču ir viens un tas pats ar kopējo lielo. Tādēļ es uzsaucu mums, tēviem, kā ģimenes altāra atbildīgajiem: rīkojieties pēc karaļu gudrības, tiesājiet pēc priesteru gudrības, pamāciet savas ģimenes ar skolotāju autoritāti, stāviet to priekšā kā gani, savāciet viņas apustuļu redzējumā, vadiet tās praviešu garā, un apgrieziet tās tiesnešu svētumā. Esiet līdzīgi gudrajiem karaļiem, kā ir rakstīts **Sal.pam.20:26: „Gudrs ķēniņš izklīdina (nošķir) bezdievīgos un liek soda ratam (liek viņu vainai nākt pār tiem) pāriet pār viņiem.”**

Kā tas izskatās ģimenes altāra praksē? Vispirms principiālais: *katrs grēks, kas notiek mūsu ģimenēs, kļūst par kopīgu apgrūtinājumu.* Katrs grēks, kas netiek lietpratīgi, tas ir – pēc svētuma veida un Dieva kārtības sodīts, turpina augt un kļūst par nāvīgu čūlu. Jo katra ģimene ir mazs organisms. Tādēļ nekad nesaudzē nevienu grēcinieku! Gudrs karalis vienmēr vainu uzliek atpakaļ uz tā galvas, kas ir bijis tās izraisītājs, saka Svētie Raksti. Cik bieži mēs noklusējam savu mazo mīluļu grēkus! Taču, ar viņu saudzēšanu mēs nokļūstam zem līdzdalības likuma. Konkrēti tas nozīmē, ka nodarījuma būtība pāriet uz mums, kā ir rakstīts **3.Moz. 19:17: „...pamācīdams pamāci (nopietni norāj) savu tuvāko, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks.”** Viss, kas attiecas uz ķēniņiem un uz draudžu vadītājiem, attiecas arī uz tevi, kā ģimenes altāra vadītāju. Pasīva iecietība pret svešu vainu apmiglo tavu kopību ar Dievu, ielauž tevī miesas, dvēseles un gara spēku un ved uz garīgā sloga sakrāšanos. Bez tam, visa ģimene garīgi paralizējas un pār to it kā plešas apsegs. Un

tieši tas ir pamats, kā dēļ vislielākā daļa kristīgo ģimeņu ir garīgi nedzīvas. Pastāvīgo mammu un tētu deficītu pa lielākai daļai izsauc tieši šis iemesls. Lai gan Dievam patiktu, ka mēs nepārtraukti sajustu Viņa pārāk augstās prasības, tomēr Viņš negrib, lai mēs būtu pārslogoti mūsu pašu trūkumu dēļ. Mums ir jābūt stipriem vājumā, bet ne savu trūkumu paralizētiem. Tādēļ pieraugiet, lai jūs ikvienu grēku atgrieztu atpakaļ uz tā galvas, kas to ir pastrādājis. Ar to es vispirms domāju bezkompromisu vainas pierādīšanas izvešanu. Tāpat kā karalis nepamāca noziedznieku vienkārši ar vārdiem un tad ļauj viņam sveikā iet prom, tāpat arī mums ģimenē nevajadzētu saudzēt citam citu. Īstas grēka uzvaras pazīme ir miera atgriešanās mūs mocījušajā dzīves jomā. Ja šī miera nav, tad nav arī Dieva valstības. Ja nav miera, tad nav notikusi izlaušanās. Kristiešiem, kas dzīvo virspusēji un kuru galvās nav nekā cita, kā tikai viņu pasaulīgā profesija u. tml., nepārvarēto grēku jautājumi var likties nenozīmīgi. Un tieši viņi ir visās sakarībās garīgi miruši.

Bet mums, kas dzīvojam zem miera valdīšanas, nereti tas nozīmē, ka mēs, iespējams, jau agri no rīta, visa ģimene, sēžam kopā, lai izstrādātu iepriekšējā dienā garām palaisto. Es atceros dienas, kad mēs, visa ģimene, jau četros no rīta stāvējām Dieva priekšā, kamēr patiešām atkal bija atgriezies miers visapkārt. Mums tas ir absolūti nepieciešami, jo nākamās dienas prasības nepieļauj nekādas veco kļūdu nastas. Būdamas ģimenes tēvs, rīkojies tieši tāpat! Nekad nesaki, ka tu taču neesi nekāds draudzes vadītājs (presbiters). Protams, ka tu tas esi. Tu taču vadi tavas baznīcas visneatņemamāko pamat šūniņu!

2. Miera visapkārt pamati

Ja mēs pēc Dieva prāta gribam kopt ģimenes altāri, tad mums ir jāorientējas pēc Rakstu mērogiem un pamatprincipiem. Dievs, jau no seniem laikiem savā tautā ir gribējis redzēt tikai vienu, un to, pēc Rakstiem, mēs saucam par „mieru visapkārt”. Ja Dieva valstībā Viņa valdīšanai un mieram ir jāvairojas mūžīgi, tad Dievam tīkamais rezultāts var būt tikai „miers visapkārt”. Dievs vienmēr ir pūlējies ievest savu tautu mierā. **Ebr.4:1 un tālāk: „...kamēr apsolījums ieiet Viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka kāds no mums neizrādītos to nerasniedzis.”** Te ir runa par dziļu nopietnību un izbailēm nerasniegt šo mieru. Jo, kā rakstīts **8.pantā: „...ja Jozua viņiem būtu sagādājis atdusu, tad viņš nebūtu runājis pēc tam par citu dienu”;** Jozua (Jezus Navins) tautu nav ievēdis apsolītajā (burtiski) „mierā no augšas”, tādēļ mums vēl pāri palika „sabata miers”. **Jer.31:2 ir teikts: „...Es noiešu, lai vestu Izraēlu viņa miera pilnajā dzīves vietā!”** Tāda ir mūsu ceļošanas jēga: miers visapkārt no visiem ienaidniekiem. Vairāk kā 20 reizes Vecajā Derībā tiek uzsvērts, ka Izraēlam vajadzēja iegūt mieru visapkārt no visiem saviem ienaidniekiem. Tādēļ varenī ir tiesas vārdi, piem., **Soģ.1**, par to, ka Izraēls atkal un atkal neizdzina *visus* ienaidniekus un tādēļ viņiem nebija miera visapkārt. Lai apstiprinātu šo Dieva nodomu attiecībā uz mieru visapkārt, kā apliecinājumi tam - dažas Rakstu vietas: **5.Moz.12:9-10: „Jo jūs vēl līdz šim neesat baudījuši atpūtu, nedz arī kļuvuši pie īpašuma, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. Bet, kad jūs pārcelsieties pāri Jordānai, un būsiet apmetušies tai zemē, ko tas Kungs, jūsu Dievs, tur savā varā, lai jums to piešķirtu par mantojumu, un kad Viņš**

jums dos mieru no visiem jūsu ienaidniekiem visapkārt tā, ka jūs dzīvosiet drošībā...”

Joz.21:44: „Un tas Kungs viņiem sagādāja mieru no visām pusēm, gluži kā Viņš to bija ar zvērestu apsoliis viņu tēviem; un neviens no viņu ienaidniekiem nespēja viņiem pretoties, jo visus viņu ienaidniekus tas Kungs bija nodevis viņu rokās.”

2.Sam.: „7:1: „Un notikās, kad ķēniņš mierīgi dzīvoja savā mājā, - jo tas Kungs bija viņam devis mieru visapkārt no visiem viņa ienaidniekiem.”

1.Ķēn.5:18: „Bet tagad, lūk, tas Kungs man (Zālamanam) ir devis mieru visās malās, un nav neviena paša pretinieka nedz kādas citas nelaimes, kas varētu draudēt.”

1.Laiku. 22:9,18: „Redzi, tas dēls, kas tev tiks dzemdēts, tas būs miera vīrs, jo Es likšu viņam piedzīvot mieru no visiem viņa ienaidniekiem, kādi tam ir visapkārt; ne velti Salamans būs viņa vārds, un viņa laikā Es likšu Izraēlam piedzīvot laimi un mieru.”

2. Laiku 14:6: „Un viņš sacīja Jūdām: „Uzcelsim šīs pilsētas un uzbūvēsim tām apkārt mūrus un torņus un darināsim vārtus un aizšaujāmās bultas! Vēl taču zeme ir mūsu, jo mēs esam to Kungu, mūsu Dievu, meklējuši; mēs esam Viņu meklējuši, un Viņš ir mums visapkārt devis mieru.”

2. Laiku 15:15: „Un viss Jūda priecājās zvēresta dēļ, jo viņi bija zvērējuši no visas sirds, un tāpēc, ka viņi meklēja to Kungu ar visu savu pielūgsmi, pārliecību un gribu, tad arī Viņš bija viņiem atrodams, un tas Kungs deva viņiem visapkārt mieru.”

2. Laiku 20:30: „Un Jošafata ķēniņa valsti neviens neaizskāra, un viņa Dievs tam deva mieru no visiem visapkārt.”

2. Laiku 32:22: „Tā tas Kungs izglāba Hiskiju un Jeruzalemes iedzīvotājus no Sanheriba, Asīrijas ķēniņa, rokas, un sagādāja mieru no visām pusēm.

Mūsu šodienas praksē „miers no visām pusēm” nozīmē neko citu, kā to, ka tas ir visnormālākais un dabiskākais, ja mēs kā ģimenes, kā lielās ģimenes, kā draudzes utt. - savā dzīvē nonākam līdz pilnīgam pārsvaram pār visiem nemiera perēkļiem. *Ar nemiera perēkļiem mēs saprotam visu, kas nošķir, kas mūs kaut kā atdala no Jēzus Kristus Gara kopības.* Dievišķais miers vienmēr var pastāvēt tikai tur, kur mēs dzīvojam saskaņā ar kopīgā vajadzībām. Dieva svētumu nav iespējams apkrāpt. Vismazākā netaisnība nomāc Sv. Garu, tas ir – mieru, ko Kristus mums ir devis kā patiesās valstības zīmi. Lai vai cik jūtīga, no vienas puses, šī valdīšana arī var būt, tikpat ļoti, no otras puses, tomēr ir iespējams staigāt šajā valstībā, un tas ir – kopīgi.

3. Miers visapkārt praksē.

5. Moz.7:22: „Un tas Kungs, tavš Dievs, lēnām un pamazām izskaudīs tās tautas tavu acu priekšā: tu jau arī nevari tās strauji izdeldēt, lai pie tevis nesavairojas pārāk daudz plēsīgo zvēru.”

Miera visapkārt iedibināšana noris pēc tiem pašiem principiem, kā Izraēla zemju ieņemšana. To es minu mums

par pasaudzēšanu, lai mēs nedomātu, ka mēs varētu visu uz viena cirtiena iegūt savā kontrolē. Vispirms Izraēlam vajadzēja visu apsolīto zemi tās garumā un platumā izstaigāt un izpētīt. Dievs ar šo tautu ir darījis visas šīs lietas tādēļ, lai mēs zinātu, kā Viņš rīkosies ar mums garīgi. Apkārtnes izpētīšana (rekognoscēšana) tāpat pieder pie svarīgākajiem „miera visapkārt” nodibināšanas pamatnoteikumiem. Tādēļ garīgajā praksē es rīkojos šādi – es sasaucu kopā visu ģimeni un mācu tai šī „miera no visām pusēm” pamatus. Vispirms es viņiem dodu sekojošu redzējumu – *Dievs nav apmierināts ne ar ko mazāku, kā ar to, ka mums ir jāiegūst virsroka un kundzība pār visiem nemiera perēkļiem mūsu dzīvē. No vislielākā līdz vismazākajām, ikvienam ienaidniekam ir jānonāk zem mūsu kājām.* Dari tu dzīvē tieši tāpat. Nekad nepūlies ģimenē panākt kaut kādu paklausīšanu, pirms tam tai neesi devis redzējumu, par ko vispār ir runa un kādēļ tai ir jābūt paklausīgai. Bez redzējuma tauta kļūst nevaldāma. Tas arī ir pamats, kādēļ šī mācību sērija atkal un atkal tik daudz runā par redzējumu. Tikko tu zini, kādi nedzirdēti mērķi slēpjas aiz visa, tikai tad taviem ikdienā darāmajiem vingrinājumiem rodas jēga. Tādēļ vispirms mēģini iedvesmot visu savu ģimeni ar kādu redzējumu. Tai, kā vienam vīram, ir jāvar teikt no visieکشējākās pārliecības: jā gan, mēs uzvarēsim visus mūsu ienaidniekus, lai palīdzētu apsolītajai miera valstībai ielauzties mūsu vidū! Tikko tu sajūtīsi, ka esi ieguvis savu ģimeni savā pusē, tu izdali tai tukšas lapas un iesāc kopā ar viņiem „izlūkot zemi”. Uzaicini, lai viņi krustām – šķērsām saraksta visu, kur vien ir sāpe. Ir jāuzraksta viss, kas kaut kādā veidā ir nemiera avots ģimenes dzīvē.

Pirmās fāzes stratēģija ir tikai nekoordinēta visu nemiera punktu savākšana. Mēs uzrakstām *personīgos* nemiera

punktus, tad *laulības*, tad – visas *ģimenes*. To pašu mēs darām ar savu *profesionālo* dzīvi, ar *ārpus ģimenes* kontaktiem un *paziņām* utt. Kad zeme ir caurstaigāta gan gareniski, gan šķērsām, viss ir izlūkots un atzīmēts, tad nāk, laikam, pati svarīgākā fāze. Tieši šajā vietā sabruka Izraēls. Viņi uzreiz ieraudzīja vienīgi neuzvaramus milžus. Viņi redzēja vienīgi problēmu kalnus un neiespējamības. Esošie „nemiera punkti” tālu pārspēja viņu pašu iespējas un spēkus tik ļoti, ka viņi to priekšā paši sev izskatījās kā tādi siseņi. Starp citu – šī uztvere atbilda realitātei. Un tādā pašā veidā tas atbildīs realitātei, kad vesela lavīna nemiera perēkļu iznīcinoši iedarbosies uz mums. Taču šeit vienkārši neaizmirsīsim, ka vēl nekad nav bijusi runa par to, ka mums šie apstākļi, problēmas un milži būtu jāsalīdzina ar *sevi pašiem*. **Cak.4:6: „...Ne ar bruņotu spēku, ne ar varu, bet ar Manu Garu! – saka tas Kungs Cebaots.”** Tādēļ, ka šajā vietā Izraēls krita mazdūšībā, tam vajadzēja 40 garus gadus palikt tuksnesī. Šī skola turpinājās tieši tik ilgi, kamēr bija salauzta pēdējā pretestība Dieva ceļiem. Vai mēs rīkosimies labāk? Lai Kungs mums ir žēlīgs! Pēc tam, kad esam pierakstījuši visus nemiera perēkļus, mēs tos sākam Dieva priekšā sistematizēt, sakārtot. Vai tu jau esi ievērojis, ka Dievs ir teicams stratēģis? Raksti ir pilni ar principiem un Garam atbilstošām kārtībām. Mūsu dzīvēs un ģimenēs tāds pastāvīgs haoss ir tikai tādēļ, ka mēs neorientējamies pēc šiem dzīves principiem. Mēs vienmēr pēkšņi sagribam vai nu visu uzreiz vai arī nedarām vispār neko. Bet, kā ir rakstīts **1. Kor. 15**, Dievs ķeras pie saviem ienaidniekiem mērķtiecīgi pēc kārtas, saskaņā ar savām iepriekš nospraustajām prioritātēm. Tādēļ mierīgi iekārto sev pietiekamu laiku. Pielieto tik daudz sapulču, cik ir vajadzīgs, lai iestādītu savā ģimenē šo *vīziju* par mieru visapkārt. Pēc

tam atkal lieto tik daudz sanāksmju, cik ir vajadzīgs, lai savāktu kopā visu *nemiera perēkļu kolekciju*. Kad šī kolekcija ir noslēgta, tad atkal lieto tik daudz sanāksmes, cik ir nepieciešams, lai visus nemiera punktus sistemātiski sakārtotu. Par to tūlīt sīkāk.

Tikai pēc tam, kad viss ir pārskatāms, skaidri strukturēts un sakārtots, mēs sākam to soli pa solim īstenot dzīvē. Arī šis *soli-pa-solim process* būtu jāizrunā un jāizskata speciālās sapulcēs. Vēlākais tad, kad runa būs par pārvarēšanas praktiskajiem soļiem, tu ievērosi, ka tev ir neatliekami vajadzīgs ikviens ģimenes loceklis. Šo kalnu tu viens pats nemūžam nevarēsi norakt. Un tieši šajā kopīgajā darbā pastāv ģimenes altāra visdziļākā svētība. Šeit sākas tavs misijas lauks un tavs misijas uzdevums! Šeit sākas tava komandas dzīve! Tieši šī ir tā vieta, kur Svētais Gars nonāk uz tevi un uz tavu ģimeni, ja jūs ticībā kopīgi ķeraties pie lietas. Šeit, un nevienā citā vietā, es Kunga vārdā tev saku, viss notiek! Šeit ir tavi, šeit ir jūsu pavisam reālie ienaidnieki! Cik daudzi vienmēr ir bijuši gatavi drīzāk lidot pāri okeānam, lai tur ar kanoe un mačeti, darītu Dievam lielas lietas. Bet tieši šeit, un nevienā citā vietā, sākas patiesā draudzes būvēšana, sākas patiesā misija, sākas patiesā Dieva valstība, sākas 1000-gadīgā Miera valstība!

4. Ģimene – tava komanda!

Tagad tu laikam jūties aizskarts un ar savu ģimeni skaties uz sarakstu ar, iespējams, vairāk kā simts punktiem. Bet tam nav nekādas nozīmes. Pirmā svētība no miera visapkārt ir jau tikai tajā, ka mēs esam kļuvuši par vienu komandu un kopīgiem

spēkiem ķeramies pie ienaidniekiem. Tikai šī kopīgā lēmuma dēļ jau daudzi nemiera punkti būs nokrituši no galda. Vissvarīgākais šajā mierā visapkārt nav pēdējā nemiera punkta pārvarēšana, bet skaidrs, kopīgs pārskats pār tiem. Kamēr 1000-gadu miera valstība vēl nav manifestējusies visā pasaulē, mums būs darīšana ar nemiera perēkļiem. Bet ir debesu augsta atšķirības tajā – vai mēs stāvām pāri šiem nemiera perēkļiem vai zem tiem. Kā apmēram šādi nemiera perēkļi varētu izskatīties, parāda sekojošais saraksts, kas ir ņemts no mūsu „Miers visapkārt – skološana; Nr.6”:

- Mūsu suns ienes nemieru, jo neviens negrib ar viņu iet pastaigāties.
- Kad tuvojas viesu ierašanās laiks, viss pie mums iet garām un šķērsām.
- Bērni kioskā sev slepeni pērk saldumus.
- Man vakaros ir lielas grūtības ar TV izslēgšanu.
- Bērni paklausa vienkārši slikti.
- Kad kaut kas nav kārtībā, es ātri zaudēju pacietību.
- Bērni kaitina cits citu.
- Es nograuzu nagus līdz pat pamatnei.
- es nespēju kontrolēt savas domas.
- Man labprāt būtu daudz bērnu, bet es baidos par nākotni.
- Bērni vingrinās instrumenta spēlē tikai tad, kad es to spiežu.
- Trūkst naudas, lai papildītu personiskās vēlmes.
- Es labprāt būtu slaida.
- Man pietrūkst dziļākas domu apmaiņas ar laulāto draugu.
- Man ir grūti, kad pār mani tiek diriģēts.
- Bērni ir mantkārīgi.
- Kā laulātam pārim mums nav vienāda garīgā izpratne.

- Kad man ir pārāk daudz darāmā, es kliežu uz bērniem.
- Reizēm man ir pašnāvības domas.
- Bērni mājas darbus izdara tikai pavisā.
- Rītos man ir jāizdzer 2 tases kafijas, lai pamostos.
- Pēc sastrīdēšanās mēs bieži ilgi nerunājam viens ar otru.
- Man ir grūti piedot.
- Iepērkoties starp mums valda haoss.

Te varētu būt arī daudzi praktiski sīkumi, kā piem.::

- Zobu tīrīšanas piederumu atstāšana nekārtībā.
- Gultas slapināšana.
- Cimdu-cepuru nekārtība.
- Dažādas slimības.
- Trūkst brīvprātības.
- Tualete tiek atstāta netīra.
- Izslēgt gaismu vai aiztaisīt durvis.
- Nemētāt mantas apkārt.
- Nekārtība istabā utt.

Kā jau minēts, šāds uzskaitījums varētu uz mums iedarboties ļoti nomācoši. Atkal un atkal cilvēkiem ir iespaids, ka Dieva valstība esot pārmērīgi sarežģīta. Bet tā nav sarežģīta, tā ir tikai bezkompromisu. Komplicēta tā mums šķiet tikai tad, kad mēs, pretī garīgā dabas likumiem, pūlamies izspiesties cauri ar mūsu personīgo galvu. Kārtība ienāks vienmēr tikai tur, kur pamatu veido ticība, paļāvība un miers. Šī iemesla dēļ Izraēlam pirms katras jaunas došanās ceļā un katra jauna uzbrukuma gadījumā pa priekšu bija jāiet Jūdas ciltij. Es atkal atkārtāju: tavs ģimenes altāris ir jāpraktizē pēc tiem pašiem pamatprincipiem, kā tos vecā derības tauta Izraēls ir mums tēlaini jau iepriekš attēlojis. Tādēļ pamatprincips skanēja:

„Jūda vispirms”, kad runa bija par ķeršanos pie „ienaidnieka” un tā uzvarēšanu. Jūda nozīmē: atzinējs, slavējošais, saderinātais ir Dievs, slavināšana. Praksē tas nozīmē – **Rom.10:10: „Jo ar sirds liecību panākama taisnība un ar mutes liecību – pestīšana.”** Tas nozīmē: **Ebr.11:6: „Bet bez ticības nav iespējams Dievam patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas (kaut ko no Viņa grib), nākas ticēt, ka Viņš ir, un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā (atalgo).”**

„Jūda pa priekšu” ģimenes altāra praksē nozīmē to, ka mēs pasludinām jau piepildīto Jēzus asiņu uzvaru pār visiem mūsu reālajiem(!) ienaidniekiem un nemiera perēkļiem. Vēl, pirms mēs sajūtam zem savām kājām pirmo ienaidnieku, mēs saucam: „Šīs septiņas lielākās un stiprākās nācijās – tās ir manas!” Jā, tiesa, tās ir septiņas un tās ir lielākas un stiprākas nācijas, nekā mēs: **5. Mozus 7:2: „Un kad tas Kungs, tavs Dievs, tos būs nodevis tavā varā, ka tu tos sakauji, tad tev būs pie tām izpildīt savu īpašo solījumu (izraidīšanu), ka tev nebūs ar tām slēgt nekādu derību nedz arī tām žēlastību parādīt.”** Tā ir vienmēr bijis un tā arī ir jābūt. Bet Dievs ir viņus nostādījis mums pretī, lai mēs mācītos vērsties pie Viņa, lai mēs mācītos kustināt Viņa roku pār mums. Kā citādi Viņš varētu mums to iemācīt, ja ne ar septiņām lielākām, stiprākām un augumā garākām nācijām par mums? Tādēļ nekritisim tajos pašos grēkos kā Izraēls! Proklamējiet vispilnīgākajā ticības paļāvībā, ar slavēšanu pilnā balsī: **„Kānaāns ir mans!”**

Kānaāns nozīmē – zemiene, plakana zeme, bezizejas stāvoklis, padošanās, pazemošana. Mēs šos vārdus skaidrojam šādi – nebaidieties ne no depresijām, ne no nomāktības, ne no noslēgtības, ne nespēka! Nebaidieties ne no viena kalpības gara! Visam bauslīgumam pretī, visai

krampjainībai pretī sauciet: „Kānaāns ir mans!” Proklamējiet šo uzvaru pretī sajūtai, ka jums ir nepietiekama autoritāte. Sauciet to, neskatoties uz zemienēm un pazemojumiem tavā ģimenes dzīvē: „Kānaāns ir mans!”

Sauciet arī visi kopā: „**Hets ir mans!**” Hets nozīmē – bailes, šausmas, briesmīgi, milzis. Izskaidrojums ir šāds – neļaujiet sevi no šīs ticības atziņas novērst ne izmisumam, ne nomāktībai, ne bailēm, ne negatīvām domām un galvas laužšanai. Un, ja jūs biedētu spoki, un gar sirdi grauztos šaubas, tad pret visādu mīkstčaulību, svārstīgumu, neizlēmību, pret katru nedrošību un šaubām sauciet: „Hets ir mans!”

Pilnīgi nešaubīgi pasludiniet arī: „**Girgasīti ir mani!**” Girgasīti nozīmē: dūņains, mālains, dūņu un māla augsne, ļaudis no dūņainās un mālainās zemes. Šī „stiprākā tauta” pārstāv visu pārpusvoto, neizkustināmo, izlaisto un viskozo jeb stīgro mūsu dzīvē. Iesprūduši purva vidū vai stāvot uz gluma ceļa, mēs sakām: beigas katram izlaidības lāstam mūsu dzīvē! Mūsu kājas gan vēl stāv dubļos un katrs solis vēl iet caur sīkstu pretestību, bet mūsu rokas, sirds un galva ir brīvi pacelti pret debesīm, no turienes nāk mums palīdzība! Lai arī visa mūsu neizdošanās, visa mūsu nelaime un maldī ir pašu vainas radīti, taču Viņš noliek mūsu kājas uz cieta pamata, jo mēs nožēlojam visus savus noziegumus un no jauna paļaujamies uz Viņu. Mēs tevis vairs nebaidāmies, tu paralizējošais purvs: „Girgasīti ir mani!”

Tādā pašā veidā izsaucieties: „**Amorieši ir mani!**” Amorieši nozīmē: kalnu iedzīvotāji, virsotņu iedzīvotāji, ievērojamie, izcilie, ar veiklu mēli, vārdos bagātie. Mums tas nozīmē – proklamējiet Kristus uzvaru pret katru augstprātību, lepnumu un pret katru augstāk pacelšanos jūsu ģimenēs. Noplēsiet jūsu

nicināšanas un ignorēšanas priekšā. Piesakiet karu visai cietsirdībai, noslēgtībai un klusēšanai. Nenobīstieties no strīdu, ķildu, šķelšanās un savstarpēja noraidījuma gariem. Tāpat neliecieties nekāda veida tradīciju priekšā. Tradīcijas ir cieti nomīņātās vietas, laukumi. Uzariet tās! „Jūda pa priekšu!” garā ar vislielāko ticības paļāvību un pārliecību par uzvaru proklamējiet: jūs visas nomīdītās un nolietotās takas, **Jebusītu zeme ir mana!**

Redziet, tieši šajā vietā ir nepieciešama ticības drosme, pārvarētāja spēks un slavēšana. Tieši šeit sāk piepildīties Vārds, ka mums ir jāuzstājas ar slavas dziesmu mutē un ar abpusēji griezīgu zobenu rokās. Te ir mūsu praktiskais kaujas lauks, nevis kāda ticības novirziena lieliskās konferencēs saulainos augstumos. Katra neiespējamība un katrs šķietami neuzvarams nemiera perēklis mūsu ģimenē līdzinās kādai no šīm septiņām tautām. Kad vien mēs proklamējošā uzvaras noteiktības apziņā, pilni ticības un vienotības, nemetamies uzbrukumā šiem ienaidniekiem, Dievs būs mūsu pretinieks. Viņš sūtīs mūs atpakaļ uz tuksnesi un liks mums tik ilgi iet apkārt kalnam, kamēr mūsos būs mirusi visa personīgā dzīve. Lai tādas pūles paliktu mums visiem aiztaupītas! Tādēļ pirms katras jaunas došanās ceļā, pirms katras jaunas „kara pasludināšanas”, pirms katras jaunas jomas, pie kuras jūs vien ķeraties, neaizmirstiet: „Jūda pa priekšu!”

4.Moz.2:9: „Bet viss kopskaits Jūdas nometnē bija 186 400 vīru pēc to kara pulka daļām; kā pirmajiem tiem jādodas ceļā.”

4.Moz.10:14-20: „Un pirmā ar saviem karapulkiem un karapulku karogu ceļā devās Jūdas cilts ar Nahšonu, Aminādaba dēlu, savu pulku priekšgalā. Bet Išasara ciltskara pulku priekšgalā bija Netaneēls, Zuāra dēls; un

Zebulona cilts kara pulku priekšgalā stāvēja Ēliābs, Helona dēls. Kad mājoklis tika nocelts, tad Geršona cilts pēcnācēji ar Merārija pēcnācējiem cēlās un nesa mājokli. Pēc tam Rūbena nometne pacēla savu kara pulku karogu ar saviem pulkiem, un šo karapulku priekšgalā gāja Ēlicūrs, Šedeūra dēls. Bet ar Simeona cilts karapulkiem bija Šelumiēls, Curišadaja dēls. Un Gada cilts kara pulku priekšgalā gāja Ēliasafs, Deguēla dēls.”

Soģu 1:1-2: „Un notika pēc Jozuas nāves, ka Izraēla bērni jautāja tam Kungam, vaicādami: „Kurš no mums lai iet pa priekšu, karot pret Kanaāniešiem?” Un tas Kungs sacīja: „Jūda lai dodas uzbrukumā; redzi, Es zemi nododu viņa rokās.”

Soģu 20:18: „Tā Izraēla bērni cēlās, nogāja uz Bēteli un vaicāja Dievu un sacīja: „Kurš no mums pirmais lai dodas karā pret Benjamīna dēliem?” Un tas Kungs viņiem atbildēja: „Lai Jūda sāk!”

5. Prioritāšu atrašana

Grēku pa priekšu

Jāņa 16:8: „Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast (pierādīs vainu) (1.) grēku, (2.) taisnību un (3.) tiesu.”

Mat.7:5: „Liekuli, izvelc pa priekšu balķi no (1.) savas acs, un tad lūko izvilkst skabargu no sava (2.) brāļa acs!”

Mat.23:26: „Aklo farizej! Šķīstī pa priekšu kausa un bļodas (1.) iekšpusi, lai arī to (2.) ārpusē top šķīsta.”

Šīs trīs Rakstu vietas mums nepārprotami atklāj, ka nemiera perēkļu pārvarēšanai jēga ir tikai tad, ja mēs vispirms

ķeramies klāt tiem perēkļiem, kam ir tiešs sakars ar grēku. Bet – nevis ar brāļa grēku, bet ar savu personīgo. Tādēļ bībeliskās prioritāšu noskaidrošanas pirmais galvenais punkts ir: **sava personīgā** grēka noskaidrošana. Šāds prioritāšu princips atbilst svētnīcas kārtībai. Nekad cilvēks nav varējis iet komunikācijā ar Dievu citādi, kā pa priekšu neuzvarot grēku. Un tas notika pie dedzināmo upuru altāra pie ieejas svētnīcā. Tādēļ jebkādas pūles, kuru mērķis būtu vispirms uzvarēt *tehniskos, vispārējos ģimenes vai ar darbu saistītos* nemiera perēkļus, būtu lemtas neveiksmei. Tāpat visvienkāršāk būs, ja mēs savus nemiera perēkļus vispirms sakārtosim pēc sekojošiem kritērijiem:

1. Kuri ir *mani* personīgie nemiera punkti?
2. Kuri ir *laulības* nemiera punkti?
3. Kuri ir ģimenes nemiera punkti?

Šādā secībā arī jāķeras klāt „ienaidniekiem”. Un tāpat tad tālāk iet ar *darba* un citiem *ārpus ģimenes* nemiera punktiem utt. Lai tos pamatīgāk apskatītu, šajā grāmatā nepietiek vietas. Izsmeloši skaidrojumi par to ir pieejami kasetēs. Es esmu pārliecināts – ja mēs, kā mājas priesteri, sākot ar sevi pašiem, reiz pieķertos *savu personīgo grēku* būtībai (pastāv atšķirība starp „darbu grēkiem” un „būtības grēkiem”. Piem., no darbu grēka „laulības pārkāpšana” es varu atgriezties un to vairs nedarīt. Bet tas ne obligāti nozīmē, ka es būtu atlaidies vienlaicīgi arī no šīs kļūdīšanās būtības – tas ir – no neuzticības un miesaskārības. Plašāk par tēmu „Grēka būtība” manā grāmatā „Dieva atziņa”, nod. „Atklāj progresu”). Tad, es ticu, arī daudzi no kopīgajiem nemiera punktiem jau, līdz ar to pašu, būtu uzvarēti. Tādēļ sākumā nemaz nenodarbosimies ar visiem tiem dučiem iespējamo

nemiera punktu, pirms mērķtiecīgi nebūsim ķērušies klāt personīgajiem nemiera perēkļiem.

Kad mēs personīgos nemiera punktus, saskaņā ar Garu, būsīm sakārtojuši, kā nākamais, mēs nodarbosimies ar laulības nemiera perēkļiem. Arī tur vispirms ir jānoskaidro, kuri nemiera perēkļi ir tieši saistīti ar grēku, un kuri, iespējams, ir vairāk tehniskas dabas - piem., pārāk maz laika viens otram vai naudas trūkums vai tml.

Tikai tad, kad mēs esam noskaidrojuši attiecības arī laulības līmenī, mēs sākam pētīt ģimenes kopīgās problēmas. Ar to nav domāts, ka mums visām problēmām jau būtu jābūt atrisinātām.

Vēlāk es minēšu vēl kaut ko par prioritāšu izvietojumu. Katrā ziņā, mēs neuzbrūkam vienlaicīgi visiem ienaidniekiem. Miers no visām pusēm jau nemaz nenožīmē, ka mums vairs nebūtu problēmu, bet gan to, ka mums ir sakārtots pārskats pār šīm problēmām, un mēs zinām, kādā kārtībā ar tām cīnīties. Jau tas vien dod mums daudz miera no visām pusēm. Kad mēs ģimenes līmenī smalkāk apskatām *ģimenes kopējās* problēmas, mēs atkal darbojamies pēc tā paša principa. Vispirms mēs atšķiram tehniskās problēmas no grēka problēmām. Ir atšķirība, vai bērnu nemiera perēkļiem ir skolas, medicīniski vai sociāli iemesli, vai iemesls ir tipiski grēki, kā piem., egoisms, ķildīga daba, skopums, skaudība u.tml. Arī ģimenes līmenī mēs vispirms iesākam ar grēka nemiera perēkļiem. Visam citam nav jēgas, jo uz tā vēl nav dievišķā svaidījuma. Pirmo svaidījumu, kuru Kungs mums piedāvā, Viņš dod mums par grēku upuri. Tādēļ nevar misionārs būt tāds, kas kaut kur veiktu varenas kalpošanas, bet iekšēji, savā mājā, viņam valdītu haoss. Tāds pastāvīgi atradīsies viltus gara darbības ietekmē, un tāds pats būs tas,

ko viņš nodos citiem, kā ir rakstīts (vāc.)-**Īj. 17:5: „Biedrus ielūdz uz laupījuma sadalīšanu, bet paša bērnu acis iznīkst.”** (Latv): „**Ja kāds savus draugus nodod, lai kaut ko iegūtu no viņu mantas, tad tādēļ izīgst viņu bērnu acis.**” Tādas lietas Dieva priekšā ir riebeklība. Tāds svaidījums var pat darīt brīnumus un zīmes, taču beigās tas tomēr būs atnesis pavedināšanas un nāves augļus.

Tuvāko vispirms

Pēc pieredzes mēs zinām, ka nu visās jomās vienlaicīgi parādīsies visdažādākie nemiera perēkļi, kuriem ir sakars ar grēku. Ar kuru no šiem perēkļiem būtu jānodarbojas vispirms? Arī uz šo jautājumu Raksti dod skaidru prioritāšu mācību. “**Sapratīgais izturas gudri un nosvērti (vāc. – sapratīgajam gudrība ir viņa sejas priekšā); vientiesīgais nevēģa raida uztraukts savus skatus līdz zemes galiem.”** Sal.māc.2:14: „**Gudrajam acis ir galvā, bet neprašā staigā tumsībā...**”

5 Moz.29:29: „Noslēpumainās lietas visas pieder tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas ir darītas zināmas mums un mūsu bērniem; tās domātas mūžībai, un lai mēs pildītu visus šīs bauslības vārdus.”

Pastāv nostāsts, ka mācekļi reiz esot Kungam jautājuši: „Saki mums, kāds būs mūsu gals?” Jēzus uz to esot atbildējis: „Vai tad jūs jau esat atklājuši sākumu, ka jautājat pēc beigām?” Tādēļ otro galveno Bībeles prioritāšu atrašanas punktu mēs varētu pārrakstīt šādi: vispirms vienmēr nāk dabiskais, tuvumā atrodošais un acu priekšā stāvošais! Tādēļ ņem savu sarakstu rokā un visā, vienalga vai runa ir par personīgo, laulības vai ģimenes grēku - jautā sev: kas te ir man *vistuvāk*

stāvošais? Vai arī: vai es jau esmu izdarījis visu iespējamo? Lai to mazliet ilustrētu, es došu piemēru. Pieņemsim, tu cīnies ar personīgo acu kārtības grēku un ar grēku, kas atkal un atkal nomoka tavu ģimenes dzīvi un laulības dzīvi – piemēram, televīzija. Pastāvīgi notiek strīdi par programmas izvēli, un tu pastāvīgi skaties nefīras programmas. Kas te tev būs tuvāk stāvošs, vai lūgšanā vai kādā citā ceļā sākt cīnīties ar acu kārtību, vai - daudz nedomājot, ņemt un izsviest to televizoru ārā? Cits piemērs: tavā ģimenē ir grēcīgas izpausmes, bet tai pašā laikā tu esi sludinātājs, un arī tavā draudzē ir grēcīgas izpausmes. Kur te ir tuvāk stāvošais? Raksti saka – **1.Tim.5:8: „Bet, jā kāds negādā par savējiem, un visvairāk par saviem mājas ļaudīm, tad viņš ir aizliedzis ticību un ir ļaunāks par neticīgu.”**

1.Tim.3:5: „Bet, ja kas neprot valdīt (stāvēt priekšā) savu paša namu, kā tas gādās par Dieva draudzi?” Šis tuvāk stāvošā noteikšanas princips attiecas uz visām nemiera punktu jomām – kā uz tehniskajām, tā uz personīgajām, kā arī uz pasaulīgajām un reliģiozajām. Tādēļ pielieto to katrā nākamā pārvarēšanas līmenī atkal. Vai es runāju pietiekami vienkārši? Ja tas tev būtu par komplicētu, tad es tev iesaku pasūtīt mūsu „Miers visapkārt” kursu. Tur tev septiņos soļos tiks pasniegti šie vingrinājumi.

Pēc šiem principiem strādājam ne tikai mēs savā ģimenē un mūsu draudzes dzīvē. Arī OCG (pār konfesionāla kustība, lai veicinātu visu kristiešu dzīvi Kristus organismā un viņu sadarbību) strādā pēc šiem principiem. Patiešām, tas ir ļoti nomierinoši, kad visa ģimene kopīgi izstrādā šīs prioritātes un pēc tam piedzīvo, kā viss kļūst vienkāršāks un pārskatāmāks. Jo precīzāk mēs turamies pie šiem principiem,

jo ātrāk mēs virzāties uz priekšu – protams, ja mēs visi darbojamies garā: „Jūda pa priekšu!”.

Šo mācību vielu es noslēgšu ar pēdējo norādi par prioritāšu noteikšanu.

Vispirms Dieva valstība

Mat.6:33: „Bet dzenieties pa priekšu pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.”

Fil. 2:3-4: „Ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā, cits citu uzskatīdami augstāku par sevi; neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām.”

Arī visas citas nemieru sfēras mums vajadzētu mācīties apskatīt un izvērtēt vispirms no Dieva valstības perspektīvas, pirms mēs uzņemamies citus sasprindzinājumus. Te, kā piemēru, es atceros Izraēla finansiālās grūtības Maleahijas un Hagaja laikos. To nemiera perēkli viņi spēja pārvarēt tikai vienā vienīgā veidā- te nelīdzēja nekāda vaimanāšana, kliegšana un naudas aizņemšanās. Caurumainie naudasmaki bija Dieva norīkoti un, proti, uz tik ilgu laiku, kamēr viņi visu desmito tiesu bija sanesuši Kunga klētī, lai arī Dieva namā būtu barība. **Mal.3:10:** „Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā”, saka tas Kungs Cebaots, - „vai Es arī neatvēršu debesu logus un nelikšu svētībai pārpilnībā nolīt pār jums!” Tādā pat veidā katram, jebkādas formas katram nemiera perēklim ir tiešs sakars ar Dieva valstības likumsakarībām un kārtībām. Daudz no tā, kas rada mūsos nemieru, to nedarītu, ja mēs katras lietas

sākumā pavisam skaidru prātu pajautātu: „Vai es par to varu pavisam brīvi pateikt: *lai notiek Kunga griba?*” Par laimi, šo pārbaudi mēs varam darīt arī pēc tam. Vai tu vari par visu pateikt: lai notiek Kunga griba? Ar to es gribēju tikai norādīt uz faktu, ka daudzas lietas var nonākt *līdz mieram un patiesam noslēgumam* tikai tad, ja mēs tās pavisam vienkārši aprokam un aizmirstam. Daudz kas ir tikai pasaulīgs un tam nav vietas Dieva valstībā. Tādēļ nekad nepūlies savu ģimenes altāri uzcelt uz platā ceļa. Šaurais ceļš ir šaurs uz visām pusēm! Nekad nevaimanā un nežēlojies ne par kādiem zaudējumiem, kādus tev varētu atnest bezkompromisu Dievišķā griba! Dievs mums pasauli neatrauj tādēļ, ka Viņš mums nevēlētu labu, bet gan tādēļ, ka Viņš mums vēl ko daudz labāku. Nekad to neaizmirstiet! Tādēļ vienu lietu novest līdz galam, bieži nozīmē, to vienkārši aprakt.

Viens no visbiežākajiem jautājumiem, kāds mums ģimenes altāra vidē sev atkal un atkal būtu jāuzdod, ir šis: „Vai šī lieta arī patiesībā kalpo kopējā labumam?” Dieva valstība principiāli ir vienmēr vērsta uz kopējo labumu. Te runa nav tikai par „es un tu”, un nepavisam jau ne par „es, man, mans”. Patiesajā Dieva valstībā visa runa ir par „Viņu” un „Viņa” un „mēs un mūsu”. Lai visu Dieva valstības līniju novestu pie viena kopsaucēja, es šajā vietā nevaru iztikt, nepieminot to kalpošanu perspektīvas, kuras ir sūtījis Dievs. Te es runāju tieši par apustulisko kalpošanu. Kad atraitnei no Sareptas bada posta dēļ podā bija vairs tikai viena sauja miltu un krūzē tikai mazliet eļļas, tas, neapšaubāmi, bija viņas vislielākais nemiera perēklis. Viņa tieši taisījās savākt dažus malkas gabalus, ar kuriem viņa gribēja sev un savam dēlam vēl uzcept pēdējo maizes gabaliņu un tad mirt. Kad pie viņas parādījās Elija, viņa zināja tikai vienu izeju no sava nāvējošā

nemiera perēkļa. **1.Ķēn. 17:13:** „Ej un nebīsties un sagatavo tu to tā, kā esi to nospriedusi, bet, lūdzu, iztāisi arī man mazu rausi pašā sākumā...” Ko mums māca šis vārds? Dieva valstība jeb, precīzāk – Dieva kundzība noris kārtības ceļos, kā ir rakstīts **1.Kor.12:28:** „Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem...” Daudzi nemiera perēkļi izzudīs tikai tad, kad mēs ieiesim Dieva kopējā kārtībā. Pāvils par sevi ir teicis **1. Kor.3:10-11:** „...es kā gudrs namdaris liku pamatu, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ. Jo citu pamatu neviens nevar likt, kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus.” Visbiežāk nemiera perēkļi rodas no tā, ka mēs neatrodamies svētnīcas kopīgajā dzīvības straumē. Pārāk daudz sprediķotāju un mācītāju ceļ savas draudzes ārpus apustuliski - pravietiskajām līnijām. Tas ir iemesls tam, ka nav Gara plūsmas, vai, ja Gara plūsma ir, tad tā ir viltus plūsma - dvēseles-prāta plūsma. Patiesībā, visaptveroša mūsu nemiera perēkļu uzvarēšana – vai tas būtu personīgajā, laulības, ģimenes, ārpus ģimenes, radu vai darba līmenī, vienmēr būs iespējama tikai tad, kad mēs atrodamies šajā svētnīcas apustuliski-pravietiskajā plūsmā. Nodarbojieties ar šiem, ārkārtīgi svarīgajiem norādījumiem jūsu ģimenes altārī. Izanalizējiet, vai viss, ko jūs darāt, atrodas kopīgajā kārtībā un ir noderīgs kopīgajam labumam, jeb varbūt tas atrodas ārpus svētnīcas kopējās plūsmas. Kopīgi izpētiet, vai jūs patiešām atrodaties īstā, Dieva iestādītā apustuliskajā kalpošanā. Pārāk daudziem miesas prieki pieder pie vislielākajiem un nepārvaramākajiem nemiera perēkļiem. Jo vairāk viņi grib tos pārvarēt, jo sliktāk ar viņiem kļūst. Viņi gan zina par apsolījumu **Gal.5:16:** „...staigājiet garā, tad jūs

miesas kārību savaldīsiet (nepildīsiet)”, taču viņi netiek galā ar šo staigāšanu garā. Tādēļ miesa tikai atkal un atkal sacēlas un viņi nevar un nevar nonākt līdz galīgajai uzvarai pār to. Tas, ko viņi nezina un kas viņiem, visticamāk, nekad nav pareizi mācīts ne no vienas kanceles, tās ir kopsakarības starp **Gal.5:16** un **Gal.5:25**. Pāvils otro reizi runā par staigāšanu garā **Gal.5:25**: „**Ja dzīvojam garā (vāc. „caur garu”)**, tad arī staigāsim (rīkosimies) garā (vāc. „caur garu”).”

Tas, ko mēs ne tik viegli saskatām vācu (un arī latviešu) Bībeles tekstā, ir dramatiskā skaidrībā izteikts grieķu tekstā. Kamēr tas **16. panta** „staigājiet garā” runā par tukšu pastaigāšanos, tikmēr **25. panta** „staigāšana caur vai iekš gara” runā par *staigāšanu kopsolī*, par sevis pievienošanu jeb *iekļaušanos kopīgajā kārtībā*. Un te nu mums tas ir! Mēs **16. panta** „peripataeo” un **25. panta** „stoichaeo” esam pārtulkojuši ar kopīgo „staigāt”, taču tas neatbilst ne garīgajai realitātei, ne bībeliskajai liecībai. Un tas neatbilst Dieva valstības pamatprincipiem. Tādēļ mēs tieši tik ilgi nespēsīm patiesi „staigāt garā”, kamēr mēs atradīsimies ārpus kopējās kārtības, ārpus Dieva sagatavotajiem darbiem un ārpus mums paredzētās kalpošanas. Tādēļ tam, kas dzīvo garā, tas ir – ir piedzimis no augšienes, ar gara starpniecību ir jāļauj sevi ievest kopīgajā kārtībā un, kā daļiņai, tas ir – kā daļai no veseluma, ir jāiet kopsolī ar kopējo kārtību. Vispirms tas attiecas uz mums, kā uz ģimenes galvām, pēc tam uz mums kā uz laulātajiem pāriem, un tad arī uz bērniem. Apustuliskā kopējā līnija, kuru rada Dieva gars, vienmēr iet no vislielākā lejā, līdz pat vismazākajam. Tādēļ ir vissvarīgāk, lai šo miera visapkārt principu mēs izstrādātu kopā ar visu ģimeni. Visus

ģimenes kopējos nemierus ģimene kopīgi arī izsauc. Tādēļ pie šiem nemieriem ir jāķeras kopīgi un kopīgi tie ir jāpārvar.

6. Atbildības deleģēšana

Patiesībā un praksē katram atsevišķam ģimenes nemiera perēklim vienmēr ir kaut kāda praktiska atbilstība ģimenē. Ar to es domāju vienu praktisku, dziedinošu pamācību katra atsevišķā vājā progresa veicināšanai mūsu kopībā. Tikai tur, kur mēs kopīgi kā vienots kolektīvs, ķeramies klāt šiem nemiera perēkļiem, mūsu vidū sāk plūst Dieva Gars. Bet vēl vairāk tas sāk plūst tad, kad ikviens no mums, atbilstoši savām spējām, ķeras klāt šiem nemiera perēkļiem. Svaidījuma plūsma, Svētā Gara plūsma vienmēr ir tikai tur, kur Svētais Gars patiesi grib darboties caur mums. Šī iemesla dēļ mēs vienmēr deleģējam (norīkojam) dažādos nemiera perēkļus no vismazākā līdz visvecākajam. Nekad vienai pašai mammai nav jābūt atbildīgai par visiem mājas nemiera perēkļiem. Jūs, mātes, iesaistiet pat vismazākos, lai atjaunotu kārtību. Kad mūsu Jānis-Enohs vēl tikko spēja savienot trīs vārdus, viņam jau bija uzticēta atbildība par mājas čībām. Līdz tam laikam likās, ka nav iespējams panākt to, lai katrs no bērniem uzvilktu savas čības. Ir jābrīnās, ka no gandrīz 20 toreizējiem nemiera perēkļiem, šis bija novērsts kā pats pirmais. Mazā atvase ik dienas nostājās pie durvīm un uzmanīgi sekoja, lai katrs no ienākošajiem bērniem uzautu kājās čības. Tā agrāk šķietami neatrisināmā problēma jau bija dabūta zem kontroles. Bet Jānim-Enoham tas nozīmēja to, ka no tā brīža viņš daudz mazāk muļķojās. Pēc tāda paša principa mēs rīkojamies ar visiem citiem nemiera perēkļiem.

Kā Dāvīda laika karotāji, arī mēs tagad aicinām uz „varoņdarbiem”. Mēs speciāli vēlreiz pārļasām visgrūtākos nemiera perēkļus un tad jautājam, kas grib uzņemties to pievarēšanu. Tas motivē bērnus un arī mūs, pieaugušos, celties pret nelokāmiem ienaidniekiem. Nekam nav jānotiek zem „likuma un spiediena”, jo Dieva valstība funkcionē **tikai bez spiediena**. Bet, ja tu, kā minēts augstāk, tikai dari zināmu vīziju, tad ikviens var pats sev izvēlēties ienaidnieku un tad ķerties tam klāt. *Atbildību deleģēšanā pieder pie ģimenes altāra visaugstākajiem pienākumiem*. Nevienam nav jānes par daudz, un tāpat arī nevienam nav jānes par maz. Atkarībā no vajadzības, mēs atkal un atkal apsēžamies kopā kā ģimene un, laiku pa laikam novērtējam mūsu rezultātus. Tas ir tik ļoti apmierinoši, kad redz, kā ienaidnieki viens pēc otra tiek nolikti zem mūsu kājām. Ir visaugstākajā mērā pašsaprotami, ka rupjie ienaidnieki, kas sākumā likās neuzvarami, pēkšņi ir prom, un nu vairs tikai sīkumi vēl valda uz skatuves. Drīz mēs sajūtīsim, ka tieši mazās lapsiņas ir tās, kas sagandē vīna kalnu, un mēs mazos nemiera perēkļus redzēsim tikpat nopietnus, un mācīsimies tos kopīgi uzvarēt tāpat, kā pirms tam lielos. Kā ģimenes „ekipāža” (komanda), mēs tik soļosim arvien uz priekšu, ieņemsim zemi pēc zemes, un pie tam ievērosim, ka pastāv paralēle starp „darbu uz iekšu” un starp „svētību uz āru”. Mēs jutīsim, jo tālāk „uz iekšu” mēs strādāsim, un Kunga Garam starp mums un mūsos dosim vairāk telpas, jo vairāk radīsies svētības un augļu „uz āru”. Mēs piedzīvosim, ka visapkārt cilvēki sāks pievērst mums savu uzmanību, jo viņi atzīs, ka pie mums plūst svētība, kā ir rakstīts **Jes.60:1.3: „Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk un tā Kunga godība uzlec pār tevi!... Tautas staigās (nāks uz) tavā gaismā un ķēniņi tai (tavas**

uzlekšanas)spožumā, kas uzlēcis pār tevi! Pacel savas acis un skaties visapkārt!” Vai mēs varam jau kaut ko redzēt? Arvien vairāk cilvēku dosies pa to pašu ceļu un sekos mūsu paraugam. Bet mēs varēsim viņiem līdzdalīt visas šīs lietas, kuras esam paši iemācījušies, sākot ar ģimenes altāri.

7. Miera visapkārt iedarbība

Jo dziļāk zem kājām mēs noliekam savus ienaidniekus, kas stāv starp mums un Dievu, jo vairāk mūsos paceļas dziļa prasība, redzēt Dieva valstību izpletušos jau visā pasaulē. Dieva Gars spiedīsies mūsos nakti un dienu un uzkurinās prasību pēc apsolītās Miera valstības iestāšanās mūsos. Tādā veidā katra ģimene kļūs par misijas staciju, kas darbojas arī uz āru. Katra ģimene – viena misijas centrāle! Tāda ir dzīvā Dieva griba. Kā *vienam* vīram, kā organismam ir kopā jādarbojas katrai atsevišķai dzīvības šūņai, katrai ģimenei vai dzīves kopienai. Kā *vienam* vīram mums ir jārada telpa Svētā Gara klātbūtnei un darbībai. Kā *vienam* vīram katrai ģimenei kā vienībai ir jāiet un jādarbojas uz āru. Kā *vienam* vīram mums ir jāmodina citas ģimenes dzīvībai, jārauj tās ārā no tumsības varas, jādara skaidrs tām organiskais dzīvesveids un ir jābūt viņiem tajā par paraugu. Beidzot, katrai ģimenei, kā *vienam* vīram ir jāvar teikt: „Nāc un redzi!”

Nāc un redzi, kā laulāts pāris dzīvo pilnīgā vienotībā. Nāc un redzi, kā izskatās dievišķā harmonija un debesu miers ģimenē, kurā visi bez nosacījumiem nodod sevi Dieva rīcībā. Nāc un redzi, kā izskatās, kad laulībā, ģimenē un draudzē Dieva miers ir normālais stāvoklis visu cauru gadu, bet ne tikai izņēmuma reizēs. Nāc un redzi, kā „padodas” bērni, kas

ik stundu no saviem vecākiem piedzīvo vissirsnīgāko mīlestību, pieņemšanu, siltumu un augstu cieņu. Nāciet un mācieties no mums, kā nekad bērnus neatstāt neievērotus, nepaiet tiem garām, neuzsmaidot, neapmīļojot vai nenobučojot. Nāciet un redziet, kā labums un stingrība kā divi iemīlējušies staigā roku rokā, un kā tie, kā Saules spīdēšana un lietus, nekad neatstāj nevienu dzīves nozari neauglīgu. Nāciet un redziet, kā jau mazi bērni dzīvo personīgās un īstās attiecībās ar Dievu un jau nobriedušā veidā staigā ar Kristu. Nāciet un redziet arī, kā mūsu bērni apmāca pulkiem citus bērnus, un, proti – kā ar prieku paklausīt vecākiem, kā godāt Tēti un Mammu, kā būt paraugam skolā un kā kalpot pašaizliedzīgi. Nāciet un redziet, ar kādu iedvesmojumu, ar kādu dabiskumu un garīgu dziļumu tas viss nāk no viņiem ārā un kā tiek īstenots arī praksē. Nāciet un redziet arī, ko nozīmē staigāt „ne pēc burta likuma, bet pēc dzīvības Gara likuma”. Nāciet un redziet, kā izskatās kopīga staigāšana patiesībā, dzīvošana tīrībā un patiesā mīlestībā utt., utjpr.

Vai arī tu vari teikt: „Nāc un redzi!”? Ja tu to vēl nevari, bet labprāt gribētu varēt, tad mēs tevi uzaicinām saistītai sekošanai kopā ar mums. Kā laulāti pāri un OCG ģimenes, mēs esam saistoši iestājušies apustuliski-pravietiskās līnijās. Kā Organiskā Kristus Paaudze (OCG), mēs redzam sevi Dieva aicinātus, atkal uzcelt augšā šo organisko ģimenes dzīvi visapkārt, visā pasaulē. Un tām, savukārt, ir jāveido pamats, no tām izaugošajām, organiskajām draudzēm. Un tās atkal varētu veidot pamatu apsolutajai atnākošajai Valstībai. Jo Kristus neatnāks atkal pie ģimeņu un draudžu haosa. Viņš nāks atpakaļ uz vienu draudzi, kuru Viņš mīl un kuru Viņš tādēļ pats ir attīrījis. Viņš nāks atpakaļ pie draudzes, kuru Viņš nostādīs priekšā pats sev godībā, bez traipa vai krunkas

vai kaut kā tamlīdzīga. Viņš atgriezīsies pie svēta un nevainojama Organisma! **(Ef.5:25...: „...Kristus ir mīlējis savu draudzi... lai to šķīstītu un tā darītu svētu ar ūdens kristībā teikto vārdu, sev savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, krunkas vai cita... trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas.”)**

Vai mēs būsīm šī miesa Viņam? Vai Viņš varēs mūsos iekšā iesūtīt savu augšāmcelšanās spēku? Vai Viņš „nolaupīs” mūs pie sevis, vai dos mums augšāmcelšanās miesu, lai kopā ar mums un caur mums valdītu 1000 gadus?

Atkl.20:6: „Svētlaimīgs un svēts, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās! Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar viņu tūkstoš gadu.”

Nāc un saki ar mums:

(Fil.3:12:) „Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani ir satvēris Kristus Jēzus.”

Tā lai ir! Nāc, Kungs Jēzu!

Klāt pie šī teksta mēs iesakām arī papildinošo kasetes vēsti „Miers visapkārt.” 1.izlaiduma dat. 2001.

Papildinošs sprediķis, augusts 2005

Dieva atziņas zinātne

Kol.1:16: „Viņā (Kristū) radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu.”

Jāņa 17:3: „Bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu (vāc. - uztverot uzzina – grieķ. „ginosko”).”

Ef. 6:4: „Tēvi, nekaitiniet savus bērnus, bet audzinait (izglītojiet) un pamācait tos (piesātiniet tos Kunga uztveršanas spēju zināšanā)būt paklausīgiem tam Kungam (Kunga pmācībās).

Visi cilvēku izgudrojumi vispirms ir saistīti ar kādu mērķi - kā piemēram, mūsu modernie datori vai mašīnas. Vairs nepastāv gandrīz nekas, ko nespētu cilvēku tehnika. Un tomēr nekas bez mums, cilvēkiem, nefunkcionē. Visi izgudrojumi ir piesaistīti pie mums, mūsu apkalpošanas vai vismaz pie mūsu klātbūtnes, un tāpat arī mēs, cilvēki, esam saistīti ar Dievu. Dievs mūs nav radījis kā patstāvīgas, pašpietiekamas būtnes. Saskaņā ar Rakstu atklāsmi, mēs esam radīti vienīgi Viņam: **1.Kor. 6:19:** „Jeb vai jūs nezināt, ... ka jūs nepiederat sev pašiem?” – tā Pāvils saka Korintiešiem. Kad mēs šodien runājam par bērnu audzināšanu, tad ir pašos pamatos svarīgi pazīt mūsu radīšanas mērķi jeb aicinājumu. Viss, kas šeit tiek runāts, attiecas uz jebkuru kopā dzīvošanas formu un uz katru atsevišķo cilvēku. Kopš gadu tūkstošiem cilvēki savus bērnu šajā sakarā audzina bez redzējuma; vieni

– vienkārši, kā tiem šķiet labāk un bieži rupji un nesmalkjūtīgi, citi – pēc pašu izvēlētiem ideāliem un vēl citi – ideoloģiski vai reliģiozi. Taču pārskatot kopskatā, līdz šim visi audzināšanas modeļi ir attīstījušies neatkarīgi no mūsu sākotnējā Radītāja mērķa vai aicinājuma. Visas audzināšanas pūles līdz šim ir kustējušās tikai cilvēciskajā līmenī, pēc cilvēciskām metodēm un cilvēciskiem mērogiem. Ar šo vēsti mēs beidzot jautājam pēc sākotnējā mūsu radīšanas mērķa. Kāda ceļa prasības vienmēr var pareizi novērtēt tikai tad, ja pazīst tā mērķi. Te es par paraugu ņemšu suņa audzināšanu. Ja tu suni gribi izaudzināt tikai tam, ka viņš vairs nečurā istabā, tad tev būs cits ceļš un citas investīcijas nekā tad, ja tu viņu gribi izaudzināt par lavīnu glābēju, par policijas suni vai par aklo pavadoni. Tas pats princips ir derīgs arī attiecībā uz mūsu bērniem, jo Dieva mērķi attiecībā uz mums ir debesu augstu pārāki par mūsu cilvēciskajiem mērķiem. Viņa interesēs ir daudz vairāk, nekā mūs izaudzināt tikai par labiem un kārtīgiem pilsoņiem. Svēto Rakstu pirmās un, tāpat arī pēdējās, nodaļas sniedz mums nepārprotamas ziņas par mūsu eksistences no kurienes – uz kurieni, un par tās jēgu un mērķi.

Dievišķais mērķis

1.1: (1. Moz. 2:23:) „Šī beidzot ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas...”

1.2: (Atkl.19:7:) „priecāsimies, gavilēsim un dosim Viņam godu, jo atmākušas ir Jēra kāzas un Viņa līgava ir sataisījusies.”

2.1: (1.Moz.1:26-28:) „Viņiem (cilvēkiem) ir jāvalda... pakļaujiet sev zemi un valdiet pār to...”

2.2: (Atkl.22:5:) „... un viņi valdīs mūžīgi mūžam”.

Bībele iesākas ar jaunradīšanu un ar divu cilvēku kļūšanu par vienu miesu un ar pavēli valdīt pār visu Zemi. Un Bībele beidzas ar jaunradīšanu (jaunas Debesis, jauna Zeme), ar Jēra kāzām (Kristus un izredzētie) un ar pasludināšanu: „Viņi valdīs mūžīgi mūžam”. Šajā abu – pirmās un pēdējās Rakstu nodaļu pretnostatījumā ir, tā sakot, ģenētiski fiksēta Dieva programma mums, cilvēkiem. Un ārpus šī Dievišķi nospraustā mērķa, līdz ar to, nevar pastāvēt nekāda jēgas pilna audzināšana. Mēs abas tikko nosauktās komponentes īsi sadalīsim, lai apskautu tās atsevišķi.

Mūsu mērķa jeb sūtības pirmā komponente

Mēs, cilvēki, esam radīti Dievam, lai tiktu salaulāti ar Viņu. Pāvils to apliecina

1Kol. 1:16: „... viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu (Viņā iekšā).” Pēc **Kol. 3:11**, Dievs neatpūtiesies ātrāk, pirms Kristus nebūs kļuvis „**Viss visā**”. Tādēļ bērnu audzināšana nekad nedrīkst notikt atdalīti no šī savienošanās procesa. Mēs esam radīti, lai tiktu pārvērsti, kā ir teikts. **2. Kor.3:18:** „...pārvērsti Viņa paša līdzībā”. Būtiskākais, kas te ir jāievēro, ka šai pārvērtībai ir jānotiek šeit un tagad, šīs zemes dzīves laikā. Jēzus apliecina **Jāņa 10:34:** „...jūs esat dievi.” Un tā, kā mēs esam nesuši zemišķā (Ādama) attēlu, tagad mums ir jānes Debesīgā attēls. **1.Kor.15:49:** „Un, tāpat kā esam nesuši zemes cilvēka ģīmi, tā arī nesīsim tā ģīmi, kas no debesīm”. Šīs pārvēršanas pilnveidojums atrodas

„debesīs pacelšanā”, resp., augšāmcelšanās procesā. Debesīs „pacelšana” un augšāmcelšanās ir šīs, visas dzīves garumā progresējošās, metamorfozes noslēguma punkts. Tādēļ mūsu kļūšanā par cilvēku un bērnu audzināšanā nevar būt svarīgāka jautājuma, kā šis: „Kādā veidā šī pārvēršanās Viņa attēlā, šī savienošānās ar Dievu, var tikt visefektīvāk veicināta?”

2.Kor.3:18 dod mums skaidru atbildi: mūsu acīm ir jātiek atklātām uz augšu, lai mēs varētu skatīt Kunga godību. Jo tikai Kunga atpazīšanā un uzlūkošanā notiek šī pārmaiņa tai pašā attēlā no godības uz godību. Tikai patiesā Dieva atzīšanā rodas mūsu, citiem vārdiem runājot, eoniskā dzīve, kā ir liecinājis Jēzus pats **Jāņa 17:3**: „**Bet šī ir mūžīgā (eoniskā) dzīvība, ka viņi (uztverdami pieredz – grieķ. „ginosko”) atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu.**” Es summēju pirmo punktu: mēs cilvēki, esam radīti ar vienu vienīgu mērķi, tikt apvienotiem Dievā iekšā, tikt pārvērstiem Viņa attēlā, tikt savienotiem ar Dievu, kā atbilstībā Ādams ar Ievu tika savienoti miesā. Dievā mēs saņemam savu garu, un Dievs mūsos saņem sev miesu. Neviena augstāka sūtība mums netika atklāta, kā tā, ka Dievs dzīvo mūsos, cilvēkos, kā ir rakstīts **2.Kor.6:16**: „...**Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un es būšu viņu Dievs, un tie būs mani ļaudis (tauta).**”

Mūsu sūtības jeb mērķa otrā komponente

Viņiem ir jāvalda – viņi valdīs!

Kā abu, pirmās un pēdējās Rakstu atklāsmes beigas nepārprotami rāda, mēs, cilvēki, esam radīti, lai valdītu. Taču šai valdīšanai ir daudz lielāka, nekā tikai zemišķa nozīme.

Diemžēl, mēs vārdu no **1.Moz.1:28**: „...**pakļaujiet sev Zemi**” līdz šim esam sapratuši vienīgi kā botānisku norādi. **1.Moz.1:26**: „...**tas lai valda pār zivīm jūrā un pār lopiem, pār putniem apakš debess, pār visu zemi un visiem rāpuliem, kas rāpo zemes virsū**” - šajā vārdā mēs redzējām tikai sava veida zooloģiskus pienākumus. Taču tas nav tā! Šie teksti runā par ļoti daudz ko vairāk. „*Pakļaujiet sev zemi!*” – ir pavisam ass Dieva rīkojums. Pēc evaņģēliskās izpratnes vārds „pakļaut” varētu pat nebūt eksistējis pirms grēku plūdiem, jo tas nozīmē: „sodīt, mīdīt vīnogas vīnam, paiet apakšā, paverdzināt”. Un tāpat ebrejiskais teksts šeit runā ne tikai par debesu putniem un par zemes dzīvniekiem. Tas runā par noteiktāk nedefinētām lidojošām būtnēm. Varētu tulkot arī tā - debesu „lidojošais” vai „nepastāvīgi svaidīties, plivināties”. Un tur, kur mēs esam iztulkojuši „zemes dzīvnieki”, ir vienkārši pateikts – „viss *dzīvais*, kas rosās uz zemes”. Un faktiski, ja Bībeles pirmās nodaļas lasa mazliet precīzāk, tad kļūst skaidrs, ka jau pirms grēku plūdiem pats velns čūskas veidolā bija Ēdenes dārzā. Cik labi mēs būtu darījuši, ja mēs būtu ticējuši Bībelei jau no paša tās sākuma, jo jau no pirmajām lappusēm tā mums liecina, ka mēs, cilvēki, nedzīvojam vieni uz šīs Zemes virsas. Saskaņā ar tās liecību, mūs apņem neredzamas būtnes, varas un spēki. Vispirms te ir labie gari, kas mums ir pazīstami arī kā eņģeļi. Bez tam te vēl ir nešķīsto garu, velnu un dēmonu pulki. Kad Jēzus kalpoja uz zemes, atklājās, ka šie velni var cilvēkā mājot leģioniem! Viņš caur savu Vārdu tos izdzina ārā tā, lai šie gari un dēmoni atklātos visiem cilvēkiem, un ar skaļu kliegšanu tiem bija viņi jāatstāj. Cilvēki, kas pirms tam bija sevi smagi dauzījuši ar akmeņiem un kas, gandrīz kaili, dzīvoja kapos, pēkšņi atkal kļuva saprātīgi un apgērbti, un uz

nāvi slimie un sakropļotie cilvēki tika izdziedināti vienā mirklī. Šie gari izsauca kurlumu, aklumu, mēmumu un visdažādāko veidu apsēstības. Jēzus, kā jaunā cilvēka Pirmtips (Pirmdzimtais), citiem vārdiem runājot, uzticami pārvērta darbos dievišķo cilvēka Pirmmērķi. Viņš neatlaidīgi mācīja ceļu uz savienošanos ar Dievu - **Jāņa 17:21 – 23: „Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, manī, un es tevī, lai arī viņi ir mūsos (viens)... Es viņos un tu – manī.”** bet ne tikai pirmo komponenti, bet arī šo otro Viņš uzticami izpildīja darbos. Viņš valdīja pār tām būtnēm, kas valdīja gaisa telpās un lidoja caur Viņu. Kā vīna mīdītājs Viņš samina velnišķīgās čūskas un skorpionus zem savām kājām. Citiem vārdiem – Jēzus atkal valdīja tā, kā atbilda cilvēka sākotnējam uzdevumam un mērķim. Viņš aicināja arī savus mācekļus pārmācīt čūskas un skorpionus, tos samīt un paverdzināt visus nešķīstos un ļaunos garus. **Lūk. 10:19: „Redziet, es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skarpijiem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas (nekas) jums nekā nekaitēs.”**

Mīļie, uz šīs atklāsmes pamata, kas stiepjās cauri visai Bībelei, no pirmās līdz pēdējai tās lapaspusei, mēs nevaram nekonstatēt, ka cilvēks tika radīts un nolikts uz šīs Zemes kā *sātana sāncensis*. Mēs, cilvēki, tikām radīti kā jauna radība pēc tam, kad, acīmredzot, iepriekšējā radība bija radusi savu bojāeju. Jo velns jau pirms Ādama bija šajā pasaulē, un Zeme *kļuva* tukša un neiztaisīta: **1.Moz.1:2: „Bet Zeme bija (kļuva) tukša un neiztaisīta.”** Ar mums, cilvēkiem, Dievs atkal atsāka savu plānu, ko Lucifers un viņa eņģeļi, acīmredzami, bija pametuši. Ec.28un citas Rakstu vietas dara mums zināmu to, ka velns reiz ir bijis brīnišķīgs, sargājošs ķerubs, augstākā ranga gaismas eņģelis. Es esmu cieši

pārliecināts par to, ka Dievs arī tās būtnes bija radījis, lai arī viņos rastu sev miesu. Taču, pirms Viņš tiem šo miesu varēja dot un viņos saņemt sev miesu, sātans izrāvās, un caur to kļuva par *individuālisma* tēvu, par visas pašapbrīnas tēvu, visas pašapziņas tēvu un, līdz ar to, par visu melu tēvu. Savienošanās ar Dievu nozīmē, ļaut Kristum būt galvai un ļaut savu identitāti savienot ar Viņējo. Šo nodomu velns ar saviem eņģeļiem ir izpostījis. Viņš no tā ir atkritis un ir nokļuvis mūžīgajā atšķirtībā. Šī iemesla dēļ šodien tam nav neviena cita mērķa, kā tikai atkal visās radītajās būtnēs pārtraukt šo savienošanos. Viņa skaudīgo un nenovīdīgo būtību tu atradīsi atkal visos bezdievīgajos cilvēkos. Jau mazi bērni neatvēr to vairs arī nevienam citam, ja viņiem kaut kas tiek atņemts. Bieži cilvēki, kam iet slikti, nenovēr saviem līdzcilvēkiem labklājību.

Lai to apkopotu – uz mums guļ liels un viens vienīgs mērķis un aicinājums: mēs esam radīti, lai būtu dzīvā Dieva miesa un organisms, un, lai mēs visas dzīves garumā tiktu metamorfozēti Viņā iekšā. Bet te ir viens pretspēlētājs, viens pretinieks, velns, kura vienīgais mērķis ir izjaukt šo savienošanos ar Dievu. Un tādēļ mūsu aicinājuma otrā lielā komponente ir visas velnišķīgās varas valdīšana un samīšana, kā ir rakstīts **Ef.6:12: „Jo ne pret miesu un asinīm mums ir jācīnās (vairs nav jācīnās), bet pret (šīs tumsas) pasaules valdībām un varām un spēkiem un pret (launuma garīgo varu debesīgajā) ļaunajiem gariem pasaules telpā.”** Šīs mūsu aicinājuma divas komponentes ir kā vienas un tās pašas monētas priekšpuse un mugurpuse, tās sader kopā kā augšlūpa ar apakšlūpu. Nevar sasniegt vienu aicinājumu bez otra. Mūsu pretspēlētāja pats iemiesojums ir grēks, sagandēšana un nāve, arī tumsa, vārgums un apjukums.

Mūsu savienošanās ar Dievu iet uz priekšu vienmēr tikai tieši par tik daudz, cik daudz mēs samīnam sevī un ap mums tumsu, grēku un nāvi. Visa šī samīšana notiek caur Kristu mūsos un nevis no mums pašiem. Ikreiz tieši par tik vairāk, cik vairāk mēs „ atzīstam par Kristu”, mēs tiekam metamorfozēti tālāk prom no nāves būtības iekšā Viņa augšāmcelšanās dzīvībā, kā ir rakstīts **Fil.3:8-11**: „... lai Kristu iegūtu un atrastos Viņā; ...lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku... cerībā sasniegt augšāmcelšanos no mironiem.”

Visas bērnu audzināšanas galvenā atslēga

Tādēļ tikpat labi mūsu personīgajai attīstībai, kā arī visai bērnu audzināšanai ir jāgrozās ap šo viscentrālāko uzdoto mērķi:

1. Kā atzīt arvien vairāk un vairāk Dievu?
2. Kā valdīt pār grēku, nāvi un pār velnu?

Bērnus izglītēt zinātniski

Ef. 6:4: „Tēvi, nekaitināt savus bērnus, bet audzināt un pamācīt tos būt paklausīgiem tam Kungam (no gieķ. – piesātiniet tos ar Kunga uztveršanas- spēju zinātni)”.

Redziet, kad reiz ir saprasta šī mūsu „no kurienes” un „uz kuriem” kopīgā atklāsme, tad vairs neviens Jaunās Derības vārds nevar palikt tīri cilvēciskajā līmenī. Kad mēs reiz esam sapratuši, ka dzīvē runa ir tikai un vienīgi par to, kā vairāk atpazīt Dievu, tad mēs atteiksimies no visa, kas stāv ceļā arvien progresējošai Dieva uztveršanai un savienošanās

procesam ar Viņu. Tad mums vairs nebūs iespējams cilvēciskā veidā „nodarboties ar reliģiju” un mēģināt patikt Dievam caur iespējamiem „labajiem darbiem” un caur kaut kādiem uzvedības stereotipiem, ideoloģijām, morāli, ētiku utml. Ir jāiepazīst Viņš pats. Visos mūsu ceļos runa ir vienīgi par Viņa iepazīšanu: **Sal.pam. 4:23: „Pāri visam, kas jāsargā, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvība!”** Citiem vārdiem runājot, visa mūsu bērnu audzināšana grozās ap jautājumu: „Kā es varu saviem bērniem atvērt acis tā, lai viņi iepazītu Dievu?” Bet viss un katrs, kas ir sāncensībā ar Dieva atziņu, mūsos izraisa, ar audzināšanu saistītu, jautājumu: „Kā man vislabāk panākt, lai bērni visu, kas ir sāncensīgs viņu dievatziņai, samītu zem kājām, pakļautu un valdītu pār to?” Tādēļ, ka mēs esam atzinuši, ka Dieva uztveršanā atrodas izmainošs spēks, pārveidojoša enerģija, lai mūs pārvērstu Dieva attēlā, mēs uz visrūpīgāko pūlamies izvairīties no katras kaili reliģiozas formas. Taču, mūsu ejošo Bībeles tulkojumu dēļ, tas ir kļuvis gandrīz neiespējami. Jo ikvienam Bībeles tulkotājam, kura acu priekšā pastāvīgi nebija šīs divas minētās mūsu aicinājuma galvenās komponentes, spiestā kārtā bija par grieķu vārdu tulkojumu jāizvēlas vārdu virspusējākās nozīmes. Tā, pavisam vispārīgi, ir jākonstatē, ka visa Jaunā Derība ir iztulkota, izejot no ļoti cilvēciskas perspektīvas. Ja Dievs to pieļaus, un mēs vēl dzīvosim, tad mēs, soli pa solim, izstrādāsim visu Jauno Derību mūsu pirmssūtības gaismā. Un, cik patiesi Jēzus pats saka **Jāņa 15:5: „...jo bez manis jūs nenieka (jā, neko) nespējat darīt”**, tikpat patiesi arī Jaunajā Derībā nevar būt neviena panta, kas kaut kādā veidā saturētu uzsaukumu mūsu miesai. Grieķu valoda, kā teikt, katrā teikumā, kuru mums līdz šim vajadzēja uztvert kā tādu izaicinājumu, satur

dziļu ticības dimensiju, kuru mūsos nes un piepilda Dieva darbība. Es to paskaidrošu ar piemēru no **Ef.6:4**.

Tādēļ, ka vācu tulkiem šāds mūsu kopīgā aicinājuma kopskats nav stāvējis acu priekšā, viņi šajā sakarā nezināja, ko iesākt ar grieķu vārdiem "paideia" un „nouthesia”. Un tā viņi iztulko: „Un jūs, tēvi, nekaitiniet savus bērnus uz dusmām, bet uzaudzinaiet tos *disciplīnā* un Dieva *pamācībā*.” Un kopš tiem laikiem mūsu visa audzināšana uzdevuma viduspunktā stāv „disciplīna” un „*pamācība* uz Dievu”. Taču vārds „disciplīna” sengrieķu valodā vienmēr tika izteikts ar „trophae”, „ephtaxia” vai „soprosynae”. Bet grieķu tekstā ir rakstīts vārds „paideia”, ko var iztulkot arī ar vārdiem „zinātne”, „izglītība” un „zināšanas”. Tad šis teksts mūs aicina bērnus audzināt ne tikai disciplīnā, bet pāri tam – tos izglītēt arī zinātniski. Zinātniski izglītēt – bet kādā jomā? Vācu tulkojums saka: „...Kunga *pamācībā*.” Taču arī vārds „pamācība” netrāpa naglai uz galviņas. Jaunajā Derībā jēdziens „pamācība” parasti ir izteikts ar vārdu „parakaleo” vai „paraineo”. Taču šeit ir lietots vārds „nouthesia” – vārds, kas ir saliktenis no „nous” un „thesis”: „nous” = garīgās uztveres spēja, gribas un sajušanas spēja; „thesis”= (vāc. Setzung ?) salikšana (poligr.), radība, nolikšana. Pēc gara un jēgas runa ir par norāšanu un par bērnu praktisku pielāgošanu Kunga prātam un Viņa uztveres spējām. Kopā saņemot, tas nozīmē: mums savi bērni ir jāizaudzina lieli, jāizglīto un jāpiesātina *Kunga uztveres spēju zinātnē*. Vai tu saskati atšķirību?

Modernie teologi izplata uzskatu, ka jaunā Derība neesot nekāda audzināšanas grāmata. Viņi nonāk pie tāda slēdziena tādēļ, ka viņi atrod tikai saujiņu Jaunās Derības Rakstu vietu par bērnu audzināšanu. Taču, jau gandrīz tikai **Ef.6:4** pasaka

mums gandrīz visu par to, kas patiesi ir nepieciešams dievišķai audzināšanai. Mums bērni ir jāizglīto Dieva atziņas zinātnē. Bet tādēļ, ka šī Dieva skatīšanas dimensija vairs nebija pazīstama, tika tulkots: „Mums bērni esat jāaudzina disciplīnā un Kunga pamācībā.” Un kas no tā iznāca? Nekas cits, kā tikai reliģiozi likumi un kristīgā reliģiozitāte. Kamēr mēs, no vienas puses, lepojāties, ka esot miruši Vecajai Derībai un Bauslībai, mēs izaudzinājām bērnus „Jaunās Derības likumu” manierē. Mēs viņiem pastāvīgi sprediķojām, kas viss esot kristīgi un kas neesot kristīgi. No agra rīta līdz vēlam vakaram mēs viņus pamācījām, kas Pestītājam patīk, un kas Viņam nepatīk. Ja viņi tā nedarīja, mēs viņus sodījām. Tieši tā un ne citādi agrāk tika audzināti kristīgie bērni. Simtiem liecību arī no mūsdienu mācītāju prakses pierāda mums, ka kristieši tieši tādā pašā likumiskā jeb bauslīguma manierē līdz pat šodienai pūlas tikt galā ar saviem bērniem. Taču ar disciplīnu un pamācīšanu vien mēs nonāksim nekur. Labākajā gadījumā mēs tiem tikai uzstiepsim mugurā reliģiozu korseti. Mēs tad viņus audzinām reliģiskā formā tā vietā, lai audzinātu gara būtībā. Tā vietā, lai viņiem iemācītu, kā iepazīt Dievu un kā pieslēgties Viņam, mēs viņus izaudzinām par reliģioziem Kristus imitētājiem. Un tas viss tikai uz šīs vienas Rakstu vietas pamata, kas mums saka, ka mums bērni esot jāaudzina disciplīnā un Kunga pamācībā. Turpretim mēs savus bērnus audzinām sekojošā fundamentālā veidā: mēs tiem sakām: „Bērni, jūsu aicinājums un mērķis ir iepazīt Dievu un Viņu ieraudzīt. Tagad mēs jums palīdzēsim pildīt šo jūsu pirms mērķi un uzdevumu. Bet redziet, te ir velns, te ir pretvaras, kuriem prātā nav nekas cits, kā jūs turēt tālu no šīs Dieva atzīšanas. Taču jums ir jāzina, ka ar katru iedziļināšanos, kuru jūs spējat apgūt Dieva atziņā,

jūs esat aizdzinuši grēku, nāvi un velnu par kādu gabaliņu vairāk ārā no jums un no šī kosmosa.” Tad bērni mums jautā, ko nozīmē „atzīt Dievu”. Un mēs viņu sirdīs ieliekam sekojošu pamatus veidojošu redzējumu:

Dieva atziņas trīs dimensijas

Dievu var mācīties atzīt trīs dimensijās. Pastāv Diev-atziņas pagalma, svētnīcas un Vissvētākā dimensijas. Atzīt Dievu „pagalmā” nozīmē – nonākt tikai līdz pārliecībai un atziņai, ka Dievs vispār eksistē. Uz šī pirmā pamata gandrīz visa kristietība arī ir palikusi stāvam. Salīdzinājumā ar pasauli, kas vairs netic Dieva eksistencei, šī pagalma atziņa, ka Dievs vispār eksistē, protams, jau ir kaut kas varens. Taču mēs nekad nedrīkstam palikt pie tā stāvam. Tēlaini runājot, mums ir jāieiet svētnīcā un vēl, piedevām, ir jāatzīst Dievs tajā, ko Viņš aktuāli *mūsos, pie mums, starp mums un apkārt ap mums* dara.

Kad es pirms, laikiem, piecpadsmit gadiem sacerēju savu pirmo rakstu par „Dieva gribas atpazīšanu”, tad sašutušie kristieši man rakstīja, ka es esot Dieva zaimotājs. Es dabūju šo pārmetumu tādēļ, ka es biju apgalvojis, ka Dieva gribu varot parastā ikdienā atpazīt uz katra stūra. Es kristiešu acīs kļuvu par sektantu, jo es ticēju Dieva gribas atpazīšanai. Un pie tam, gandrīz visas Pāvila lūgšanas ir caurvītas ar domu par Dieva gribas - labās, tīkamās un pilnībai atbilstošās gribas pazīšanu: **Kol.4:12: „Jūs sveicina vēl Epafra, kas ir no jūsu vidus, Kristus Jēzus kalps, kas pastāvīgi cīnās par jums savās lūgšanās, lai jūs kļūtu pilnīgi un ar visu**

pārliecību (pilnīgi pārliecināti) stāvētu par to, kas ir (visa) Dieva gribu”;

Ebr. 13:21: „...lai ikkatrā labā darbā dara jūs (pilnīgus) spējīgus piepildīt Viņa gribu, jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu; Viņam lai gods mūžu mūžos...” u.c. Atkal un atkal no jauna es sev jautāju, ar ko vispār nodarbojas kristieši, ja viņi netic Jēzus vārdiem par to, ka Viņa avis dzird Viņa balsi un seko Viņam, vienalga, kur Viņš ietu. Izlasi uzmanīgi manu grāmatu „Lūgt apustuliski”, un tu atzīsi, ka tieši Jaunās Derības būtība ir tā, ka mums visiem, *no vismazākā līdz vislielākajam*, ik brīdi ir jāpamana, ko dara Dievs, ko Viņš ir darījis vai taisās darīt. Vecajā Derībā katram pilsonim vēl vajadzēja uzmeklēt kādu pravieti, ja viņš gribēja uzzināt Dieva gribu. Tā tauta, kā nepieaugušie, karājās pie savu priesteru un praviešu svārku stērbeles. Bet tad piecēlās pravieši, kā Jeremija un Ecēhiēls, un pasludināja: **Jer. 31:31-34:** „...Es slēgšu Jaunu Derību ar Izraēla namu ar Jūdas namu. ...Es iedēstīšu savu Bausību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs.... Tad *nemācīs* vairs draugs draugu un brālis brāli, sacīdams: atzīstiet to Kungu! Jo visi Mani pazīs – lielie un *mazie* – tā saka tas Kungs (Jahve).” Jēzus pats saka **Ir rakstīts praviešos: : un tie visi būs Dieva mācīti.**” Arī Ebreju vēstules rakstītājs dublē šos pravietojumus: **Ebr.8:11:** „Un viņi *nemācīs* katrs savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: „Atzīsti to Kungu”; jo visi mani pazīs no mazā līdz lielajam viņu starpā.” **Ebr.10:15-17:** „Bet arī Svētais Gars mums liecina. Pēc tam, kad ir teikts: Šī ir tā Derība, ko Es ar viņiem celšu pēc tām dienām, saka tas Kungs, savus likumus Es došu viņu sirdīs un rakstīšu tos viņu prātā. Un viņu grēkus un

netaisnības vairs nepieminēšu.” Apustulis Jānis savā vēstulē saka:

1.Jāņa 2:27: „Un jums paliek tas svaidījums, ko no Viņa esat saņēmuši, un jums nevajag, ka kāds jūs mācītu; bet, kā Viņa svaidījums māca jums visas lietas un ir patiesīgs un nav meli, un kā Viņš jums ir mācījis, tā palieciet Viņā.”

Vecās Derības pravietim Elīsam bija ārkārtīgs brīnums, ka Dievs nedarīja viņam zināmas visas lietas, kas tieši skāra viņu, piem., atraitnes vajadzība. Bet Jaunās Derības ticīgajiem bieži ir jābrīnās, ja Dievs viņiem vispār kaut ko parāda. Un taču, tai pašā laikā Jaunās Derības tautai no *vismazākā* līdz vislielākajam nepārtraukti būtu jāpazīst, ko dara Dievs. Redziet, te ir liela atšķirība. Un no šīs perspektīvas mēs arī varam saprast, kādēļ Pāvils saka: „Jūs tēvi, neuzkaitiniet savus bērnus.” Ja mēs bērniem tikai bāžam virsū reliģiozus likumus – „tev būs”, un „tev nebūs”, un mēs tos pastāvīgi no ārpusē bombardēsim ar Dieva gribu, tad mēs viņus vienīgi uzkaitināsim līdz nepatikai un dusmām. Un ar mūsu dievbijīgajām pamācībām un ar, tā saucamo bībelisko disciplīnu, mēs pastāvīgi esam darījuši tieši to. Un, cik brīnišķīgi bērni tiek piesātināti, ja mēs varam viņiem mācīt Dieva atziņu. Ja tā vietā, lai viņiem visu sagremotu priekšā, mēs varam tos ievadīt Dieva klātbūtnē, tad viņi sevī, savā iekšienē, paši personīgi atrod Dieva klātbūtni. Es tev saku, šādi bērni nekad nav uzkaitināti. Viņi apgaroti nāk atpakaļ no klusuma un stāsta tev, ko visu Dievs viņiem ir mācījis. Kad mūsu bērni ir kārdināti strīdēties vai darīt kaut ko netaisnu, tad mēs regulāri sūtam tos Kunga priekšā. Tur viņiem pašiem ir jājautā Kungam, kas viņu uzvedībā ir bijis pareizs un kas nepareizs. No *vismazākā* līdz vislielākajam viņi tad visi

saņem tik skaidrus norādījumus, ka mēs, kā vecāki, vienmēr tad stāvam blakus satriekti un garā vareni mācāmies klāt.

Taču arī pie šīs otrās Dieva atziņas pakāpes nav jāpaliek stāvam. Jo, precīzi ņemot, Pāvils saka, ka mums bērni ir regulāri jāpiesātina Kunga uztveres spēju zinātnē, un tas iet vēl vienu pakāpi dziļāk.

„Nouthesia” nāk no „nous”. Pāvils pēdējā dziļumā šeit uzrunā ne tikai „*mūsu* atziņu”, tas ir – kā *mēs* atzīstam Dievu, bet viņš tieši runā par *Kunga* uztveres spēju. Citiem vārdiem, mums trešajā pakāpē, es to saucu par vissvētāko pakāpi - ir jātiek tieši pieslēgtiem pie paša Kunga uztveres spējām. Mums ir jātiek zinātniski izglītotiem uz to, kā pats var iegūt savu daļu Dieva uztveres spējās. Jo mēs taču esam Kunga miesa, un, līdz ar to, esam aicināti redzēt ar Viņa acīm, dzirdēt ar Viņa ausīm, saprast ar Viņa sirdi un, savienotiem ar Viņa domāšanas prātu, plūst Viņam līdzī. Citiem vārdiem runājot - mēs tiekam piesātināti ar Viņa – ar Dieva garīgajām uztveres spējām, ar Viņa jušanu un gribu, ar Viņa ieskatiem, sapratni un prātu. Tās ir Viņa domas, kas mums tur caurplūst, Viņa nolūki un noskaņojumi. Tā ir *Dieva* oma, Viņa sirds, Viņa dvēsele un Viņa prāta veids, kas sāk izplūst no mums, - un tieši visu to ietver vārds „nouthesia”. Kopsavelkot, un mazliet brīvi formulējot, šo pantu varētu pārtulkot arī tā: „Jūs tēvi, neuzkaitiniet savus bērnus, bet piesātiniet tos ar Dieva instinktu.” Tā kā katrs cilvēks ir dievišķa instinkta nēsātājs, tad mums vienkārši ir jāmacās, kā uzstādīt antenu. Nākamajā teksta piemērā es tev parādīšu, ko es esmu licis mainīt ar tulkošanas cilvēcisko līmeni. Es nevaru vien sagaidīt, kad es, pantu pēc panta, būšu no jauna apgaismojis visu Jauno Derību, un tādā gaismā tos no jauna atdzīvinājis ar visu darošo Dieva spēku.

„Viņā mēs dzīvojam un *rosāmieš* un esam”

Ap.d.17:27 – 29: „Lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust (Viņu varbūt gribētu sataustot sajūst) un atrast, jebšu (lai gan) Viņš nav tālu katram no mums. **Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmieš un esam...**” Katrs atsevišķais cilvēks ir aicināts saņemt savu daļu no Dieva uztveres spējām. Kopš Jaunās Derības nodibināšanas vairs nevar pastāvēt neviens norādījums, kaut kāds uzdevums vai pienākums, kuru pats Kungs caur mums nedarītu un neizpildītu. Es saku vēlreiz – visa grieķiskā Jaunā Derība ir pierakstīta tik ļoti skaidrā veidā, ka tās likumizētai vai reliģizētai pārveidošanai vajadzētu būt gandrīz neiespējamai. Tieši elkdievīgajām Atēnām Pāvils ir teicis, ka Dievs viņiem nekādā gadījumā neesot tāls, jo viņi dzīvojot, *rosoties* un esot Viņa pašā vidū. Evanģēliskā teoloģija runā pretī šim izteicienam uz visārkārtējāko. Mēs bezdievīgajiem cilvēkiem esam sprediķojuši, ka viņiem Dievs esot tik tāls kā Debesis ellei. Bet Pāvils viņiem saka, ka arī viņi dzīvojot, rosoties un esot Viņa pašā vidū. Sevišķi iespaidīgi ir tas, kā viņš tos skolo tieši uz vissvētāko Dieva atziņas pakāpi, jo viņš viņus uzaicina meklēt Dievu, un burtiski: izpētīt Dievu, vai viņi, ievērojot to, Dievu nevarētu atrast, kā taustot Viņam pieskaroties un atrodot. Citiem vārdiem – viņš „nepieštopē” viņus pilnus ar teoloģiju, viņš tiem neizsaka nekādus morālus vai ētiskus uzsaukumus, bet māca tiem to, ka viņi var atrast Dievu „taustot pieskaroties un atrodot”. Tas vārds, kuru mēs esam iztulkojuši ar *atrast Dievu*, patiesībā ietver *sasniegt Dievu, iegūt-laimēt, atklāt, atgūt, sev sagādāt –iekarot Dievu*. Ievēro šo Dieva atziņas intīmo dziļumu! Taustot pieskarties Dievam un atgūt! Sajūtu ticība? Nē, noteikti nē! Vismaz par

dvēselisko jūtu sapņiem un reiboņiem Pāvils šeit nerunā. Un tomēr tālāk viņš tiem izskaidro, ka visa dzīve kopā ar Dievu sastāv no nepārtrauktas Viņa sajušanas, Viņa sataustīšanas un pieskaršanās Viņam. Jo viņš tiem saka

Ap.d.17:28: „Jo Viņā mēs dzīvojam, rosāmies un esam.”

Vārds „rosāmies” grieķiski ir izteikts ar „kineo”, no kā ir atvasināti pazīstamie vārdi „kinētika” un „kinētiskā enerģija”. Kinētika ir mācība par kustību spēka iedarbībā. Bet „kineo” grieķu valodā īstenības izteiksme *tagadnē* tiek lietots *ciešamajā* kārtā, kas skaidri parāda, ka mūsu rosīšanās nenotiek uz mūsu pašu darbināšanas pamata, bet atbilst Dieva darbībai („tiekam rosināti, tiekam kustināti”). Mēs nekustamies kā tārpī kaut kādā elementā, bet mēs tiekam kustināti Dievā un caur Dievu. Šajā Dieva darbībā mēs tiekam pasīvi līdz iesaistīti, citiem vārdiem – tā ieplūst mūsos. Un kā „kineo” tika lietots sengrieķu valodā? Pāvils senajiem Atēniešim saka ne tikai to, ka viņi ir Dievā un Viņā dzīvo, bet arī to, ka Viņš tos kinētiski iekustina, kustina tālāk, bīda tālāk vai arī liek tiem bēgt. Mēs ne tikai dzīvojam un esam Viņā, bet mēs, tālāk, tiekam arī Viņa „kinētiski” *satricināti, uztraukti, kairināti, sakūdīti, ievesti steigā* utt. Visus šos jēdzienus ietver „kineo” un tādēļ, ka „kineo” tiek lietots *ciešamajā* kārtā, tad tas nozīmē, ka viss tas tiek izdarīts mūsos. Bet ko *mēs* vispirms būtu darījuši zināmu atēniešiem, ja mēs būtu Pāvila vietā? Vai mēs ar dažādajām Bībeles vietām nebūtu mēģinājuši vispirms viņus teoloģiski pārliecināt, ka viņiem ir jāatzīst savi grēki un tie jānožēlo? Pašos pamatprincipos dabiski, tas arī ir jādara. Taču, kā mēs redzam, Pāvils uzskatīja par vissvarīgāko, ka atēniešiem vispirms ir jāuzstāda savas antenas, lai Dieva darbību varētu sajūst, nepastarpināti to sataustot, un Gara „uz priekšu un

atpakaļ” lai varētu uztvert ar viņos ielikto Dieva instinkta palīdzību. Citiem vārdiem – viņš skoloja viņus Dieva atziņas zinātnē. No pašas pirmās stundas viņš tos izglītoja Kunga uztveršanas spēju zinātnē: **Jāņa 17:3** (tagad burtiski): „**Bet tā ir eoniskā dzīve, ka viņi Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, kuru Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu, uztvertu pieredzot.**”

Atpakaļ pie spēkā orientētas dzīves - staigāšanas (Kungā)

Kor.2:4-5: „Un mana runa un mana sludināšana nenotika pārlicinošos gudrības vārdos, bet gara un spēka izpausmē, lai jūsu ticība nebūtu pamatota cilvēku gudrībā, bet Dieva spēkā.”

Kor. 4:19-20: „Un gribu redzēt tos uzpūtušos – ne viņu vārdus, bet viņu spēku. Jo Dieva valstība stāv ne vārdos, bet spēkā.”

Arī šeit Pāvils atkal runā par vienu un to pašu lietu – „kineo”! Mums ir jātiek pamatotiem un uzbūvētiem uz Dieva spēka, uz Viņa dzīvajām darbībām. Un tā, mūsu ticība nepamatojas vārdos, bet darbīgajā Dieva enerģijā. Vārdi var tikt izkrāsoti, izmainīti, sagrozīti vai pat nolaupīti. Mums tam ir pietiekami pierādījumu visās denominācijās. Desmitiem tūkstošu šķelšanās pierāda, ka ticība nevar būt pamatota vienīgi vārdā. Visvēlākais – kopš Ananijas un Safīras krišanas patiesībā mums tam vajadzēja būt skaidram. Jo pēc Vārda viņi runāja tīrus vārdus no Bībeles, bet Dieva spēks satrauca Pēteri iekšēji un pierādīja Ananijam un Safīrai viņu grēku. Un tas

pats Dieva spēks, kas rosījās Pēterī, tad arī nonāvēja abus liekuļus. Katrs Bībeles vārds, kuru neapsedz Dieva spēks, ir viltus vārds. Tā, kā mēs savus bērņus aicinām dzīvot, orientējoties uz spēku, tāpat mēs aicinām arī tevi un visus kristiešus, jā, visu cilvēci – ļaut atkal sevi kustināt Dieva spēkam. Jo ar vārdu „mēs rosāmies Viņā” nav domāts, ka *mēs*, kā tādi tāriņi, kustamies bez jēgas šurpu-turpu kaut kādā substancē.

Vārda „kineo” ciešamā kārtā nozīmē, ka mūs kustina pats Dievs uz priekšu un atpakaļ, uz augšu un uz leju. Bet - cik stūrgalvīgi kristietība turas pie savas Vārda-ticības, kas tikai ārkārtīgi retos gadījumos tiek apzīmogota ar Dieva spēku. Taču vēlākais, kopš Ījaba dienām, mums patiesībā vajadzēja būt skaidram, ka mēs varam kļūdīties pat ar Bībeles vārdiem, bet darbīgais Dieva spēks nekad nevar tikt apkrāpts! Jo ar augsti vērtīgiem un, kā agrāk, tā šodien un rīt spēkā esošiem Bībeles vārdiem viņi sagraīva sava drauga Ījaba dzīvi. Ja viņi būtu dzīvojuši, orientējoties uz spēku, tad viņi jau kopš pirmās minūtes būtu pamanījuši, ka viņu Bībeles vārdus nesedz Dieva spēks, tas ir – neapstiprina. Viņi, garā taustot, būtu sajutuši, ka ar saviem Bībeles tekstiem viņi draugam nedara neko citu, kā tikai viņu satriec. Es vēlreiz uzsveru: līdz pat šodienai Ījaba draugu runas ir garīgi augstvērtīgas un patiesas, taču – teoloģiski pareizo un dievišķi patieso patvaļīgā veidā var pielietot galīgi nepareizi. Un tieši šeit ir kristietības traģiskas pamats.

Ģimenes altāris

Nu vēl būtu jānoskaidro jautājums, kā atšķirt šo darbīgo Dieva spēku no cilvēciskām jūtām. Jēzus saka: **Jāņa 14:27: „Mieru es jums atstāju, savu mieru es jums dodu; ne kā pasaule dod, es jums dodu.” Kol. 3:15** Pāvils apzīmē šo dievišķo mieru kā Kristus Organisma absolūti vadošo instanci: **„Bet Kristus miers lai valda (un izšķir) jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa.”**

Dievišķais miers nav ne ar ko sajaucams un to nevar atdarināt. Katrā ziņā, tas var kalpot par šķīrējtiesnesi tikai tādā gadījumā, ja vispirms pats personīgi, tam pieskaroties, ir iemācījies to atpazīt. Atšķirība, vai šo dievišķo mieru pazīst vai nē, ir tieši tikpat liela, kā tas, vai cilvēks ir akls vai nē. Tālāk - Kristus ir teicis **Jāņa 1:4: „Viņā bija dzīvība un dzīvība bija cilvēku gaisma.”** Dieva dzīvības gars sevi apliecina personīgi kā gaisma mūsu ceļā. Taču šī dievišķā dzīvība ir jāsaņem, taustot tai pieskaroties un, caur to, to iepazīstot, citādi Viņam nevar sekot. Tūkstoš teoloģiskās lekcijas par dzīvību, par spēku vai Dieva mieru ne uz sekundi nevar aizvietot vai atsvērt personīgo tikšanos ar Viņu. Vienīgi personīgā saskarsmē Viņu, mūsos var tikt ielikta dzīvības sēkla, miera sēkla vai spēka sēkla. Bez dzīvās saskarsme, var teikt – bez intīmas saskarsmes ar pašu Dzīvības Garu, mūsos nevar rasties nekāda dzīvība un nekāda vadības instance.

To, ko mēs bērniem vēl, sākot no mazotnes, mācām, mēs pasludinām arī visai pasaulei: pret sātana varu, pret grēku, nāvi un sagandēšanu nepastāv nekādi cilvēciski risinājumi! Nav nekādu ideoloģisku, reliģiozu, morālu, ētisku vai likumīgu risinājumu! Vienīgi tam, kas pieskaroties, ir iepazīs Dieva dzīvību, ir sevī darbīgā patiesības gaisma.

Tādēļ, kad vien ir iespējams, mēs ik dienas sapulcējamies ar visu ģimeni. Mēs kopīgi pētām, kā mūsu vidū izturas Dieva miers un dievišķā dzīvība. Mēs kopīgi sanesam kopā, kur šī dievišķā gaisma kļūst gaišāka un pie kā tā aptumšojas, kur dievišķā dzīvība ir augsta un kur tā iet uz leju, kur iekšā ir Dieva miers un kur tā nav iekšā. Katrā situācijā un dzīves gadījumā var pielietot šo svēto mērogu. Līdz pat domām un sirds rosībām jau pat mūsu maziņie var izsekot līdzī, vai dzīvība un Dieva spēks to apliecina vai nē. Visur, kur šis darbīgais Gars tiek apslāpēts, mēs uzreiz apstājamies. Jo Viņa klātbūtnes zīme ir pilnīgs miers garā, ir katra garīgā izsalkuma un slēpju apmierinājums, ir dziļa iekšēja nosvērtība un pilna drošība spēkā. **Katrs lieks vārds apslāpē** šīs dievišķās dzīvības un miera klātbūtni. Tā mēs mācām saviem bērniem šo, uz spēku orientēto, dzīvi. Visā un katrā, ko viņi saka, vēlas vai dara, viņiem ir jāvēro, vai pie tam Dieva dzīvība viņos paceļas vai grimst lejā. Kopīgi mēs atzīmējam visus nemiera perēkļus, kas darbojas pretī pieaugošai Dieva atziņai, un tad ar visu komandu ķeramies klāt pie visiem šiem perēkļiem. Ir pilnīgi vienalga, vai runa būtu par grēkiem, slimībām, pārpratumiem, rūpēm vai par tehniskām problēmām u.tml. Vispirms pār visu mēs ticot izsaucamies: „Viss Kānaāns pieder mums!”

Viss Kānaāns pieder mums!

Tā kā Vecajā Derībā Izraēla tautai tiek apsolīts viss Kānaāns, tā arī mums Jaunajā Derībā, tikai ar to atšķirību, ka tikai mūsu Kānaāns neatrodas šeit, kaut kur augšā Debesīs. Ja vecās Derības Kānaāns būtu priekš ēnojums uz Debesīm, tad tas

nozīmētu, ka mums augšā Debesīs to vēl vajadzētu sev izcīnīt collu pēc collas. Bet toreizējā Kānaāna ēna norāda uz Kristu! Mūsu Kānaāns ir Kristus! Rasti mums ir apsolījuši, ka viss Kristus pieder mums! **Kol.2:9-10:** „*Viņā mājo visa Dievības pilnība redzamā veidā (miesīgi), un Viņā arī jūs esat kļuvuši pilnīgi...*” Caur Viņa apsolījumu un Viņa ticību mūsos mēs gan esam jau miesīgi saņēmuši Dievības visu pilnību, taču praksē vēl vajag šo savienošanos ar Dievu vēl Dieva atziņā soli pa solim sev iekarot. Un pie tam mēs cīnāmies nevis vispirms pret dēmonu leģioniem, lai pēc tam varētu vairāk atzīt Dievu, bet mēs iepazīstam vairāk Dievu – soli pa solim un ieejam Viņa atziņās, lai tādā veidā pieveiktu visus velnu leģionus un, soli pa solim, mūsu mirstīgumu (pārejamību) un nāvi. Un te atkal noslēdzas mūsu vēsts loks. Mūsu aicinājums ir kļūt savienotiem Viņā, atzīt Dievu. Mūsu arvien dziļāka kļūstošā savienošanās ar Dievu ir nāves pārvarēšana. Ar citiem vārdiem – caur mūsu ieiešanu Dievā mēs sev pakļaujam soli pa solim visus grēkus, velnus un nāves varas. Sākot ar vispelēkāko ikdienu, tā mēs sev pakļaujam nāves iemiesoto klātbūtni, vienkārši ieejot dzīvībā un neļaujot maģiskajam tumsas un velna pievilksanas spēkam atvilināt mūs atpakaļ. Neatraujoties mēs skatāmies uz Dieva godību, kas mums parādās spēkā („kineo”). Un tā, kā par Ādamu ir teikts, ka viņš „atzina” („ginosko”) Ievu **1. Moz.4:1:** „**Tad Ādams atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa grūta...**” un viņš atzina savu sievu vēlreiz: **1. Moz. 2:25:** „**Un Ādams vēlreiz atzina savu sievu, un tā viņam dzemdēja dēlu...**”, un kā par Jāzepu ir teikts, ka viņš „neatzina („ginosko”) savu sievu”: **Mat.1:25:** „**Un viņš to neatzina, līdz kamēr viņa bija dzemdējusi dēlu**”, kurš bija Svētā Gara dzemdināts, tāpat te beidzot ir domāta mūsu savienošanās ar

Dievu Garā. Cilvēka intīmā dzīve ir tikai ēnu attēlojošs norādījums uz šo mūsu patieso savienošanos. Tādēļ visam un katram mūsu dzīvē un arī attiecībā uz bērnu audzināšanu ir jābūt saistītam ar dzīvām attiecībām ar Dievu. Nevis „gnosis” – dogmatiska, teorētiska kopsakarību atzīšana, ved mūs uz mūsu nāves miesas atpestīšanu, bet gan īstais „ginosko”, patiesā Dieva atziņa. Tā pastāv mūsu līdzplūšanā ar Viņa dzīvo darbošanos ikvienā situācijā, kamēr visas Viņa uztveres spējas būs kļuvušas par mūsējām, un mēs varēsim kopā ar Pāvilu teikt: **Gal.2:20: „...nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus.”**

Šī vēsts bija ievads trīs stundīgajai ģimenes oratorijai „Audzināt ar redzējumu” 2005, tā ir pieejama arī DVD formātā.

Pirmizdevums: 2005. gada augusts.

Partnera izvēle

Priekšvārds

Starp mums, kristiešiem, pastāv uzskats, ka mums partnera izvēles sakarā vajadzētu viens otram tuvoties tā, kā to dara pasaule. Man pašam vēl tā tika mācīts. Bet tā ir nolaidīga kļūda, kas apdraud Dieva sagatavoto labāko ceļu. Svētīgi ir tie, kurus pirms laulībām vada tikai viens kritērijs un viena interese, un tas ir – kļūt koherentam (vienāds viņa garums, vienāds svārstību veids) ar Dieva kopējo plānu.

Šajā rakstā aprakstītais partnera izvēles ceļš ir tās atziņas rezultāts, ka vienmēr būs labāk, rīkoties pēc Vecās Derības parauga, nekā visu atstāt jaunības patvaļas un miesas prasību ziņā. Tā kā, katrā ziņā, daudziem tēviem nav garīgas pozīcijas un daudziem bērniem nav gribas pieņemt iepriekš sagatavotu izvēli, tad arī šeit aprakstītais izvēles veids praksē neapstiprinās kā optimāls (lai kopā ar **Ebr 7:18: „...iepriekšējo pavēli atceļ tās nespēcības un nederības dēļ”** neteiktu – „veltīgs”). Tādēļ mums steidzami ir nepieciešama tēvu, dēlu un meitu garīgā jaunatmodināšana, lai tie atkal būtu spējīgi pieņemt garam atbilstošus lēmumus. Kaut Kungs mums dāvinātu to, ka mēs šeit aprakstīto ēnu modeli beidzot *caur mums pašiem* varētu izdzīvot Jaunās Derības dimensijā: vada Dieva Gars, un mēs pašāvēģīgi plūstam līdzī, un tādā ceļā bez izņēmuma saņemam priecīgo Dieva gribu mūsos: tīrā brīvība!

Lai Kungs ievada katru lasītāju partnera izvēles jaunā dimensijā.

Partnera izvēle

Sak 19:14: „Namu un mantu manto no vecākiem, bet sapratīgu sievu – no Kunga.”

Sak 18:22: „Kas atrod sev laulātu draudzeni, tas atrod sev tiešām ko labu un var līksmoties, ka žēlastības dāvanu (Kunga labpatiku) dabūjis no tā Kunga.”

Sak 12:4: „Tikumiem apveltīta sieva ir sava vīra krāšņs vainags, bet ļauna ir kā sastrutojums viņa kaulos.”

Sak 31:10: „Kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildenāka, nekā visdārgākā pārle.

(Vāc.: Krietna sieva – kas atrod to? Tālu pāri koraļļiem ir viņas pirkšanas cena).”

Katram cilvēkam dzīvē ir jāpieņem tūkstošiem lēmumi. *Trīs* no tiem ir eksistenciāli vissvarīgākie, bet *viens* - ar nopietnām sekām, un tā ir partnera izvēle! No trijiem eksistenciāli vissvarīgākajiem dzīves lēmumiem es apzīmētu atgriešanos pie Jēzus Kristus par pašu *fundamentālāko*, baznīcas izvēli un apustuliskās kalpošanas piederības izvēli par visaugstākā ranga izvēlēm un partnera izvēli – par izvēli ar visnopietnākajām sekām tādēļ, ka tā ir galīgā izvēle. Bet tieši šajās trijās galvenajās jomās visā pasaulē valda sodāmi un vieglprātīgi stāvokļi: emocionālas, virspusējas atgriešanās; ļauna un neapdomāta piepulcēšanās katram sevi piedāvājošam baznīcas tipam; akli pārsteidzīgas, neapdomātas un bez redzējuma laulību noslēgšanas. Kaut Kungs ar šo Vēsti mums no jauna dāvātu apziņu, cik ārkārtīgi

konsekvencēm jeb sekām bagātas mūsu dzīvei ir šīs trīs izšķiršanās; un no tām it īpaši – partnera izvēle!

Novērojot šodienas partnera izvēles mentalitāti, varētu domāt, ka tā būtu viens no visdabiskākajiem un ikdienišķākajiem notikumiem pie cilvēkiem. Taču ievadošās Bībeles tekstu vietas mums skaidri atklāj, ka svētīta partnera izvēle ir lieta, kas nāk no Kunga rokas, tas ir – tai būtu jānāk. Partnera izvēle pieder pie šīs dzīves visdziļākajiem noslēpumiem vispār, jo tā ir Kristus noslēpuma „ēnojošs atbilstības attēls”: **Ef 5:28-32: „Tā arī vīriem pienākas mīlēt savas sievas kā savu miesu. Kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu. Jo neviens nekad vēl nav ienīdis savu miesu, bet katrs to kopj un glabā, tāpat kā Kristus draudzi. Jo mēs esam Viņa miesas locekļi. „Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai un abi kļūs par vienu miesu.” Šis noslēpums ir liels, es to attiecinu uz Kristu un draudzi.”** Pēc Bībeles kopējās liecības Kristus noslēpums ir Dieva savienošānās ar cilvēkiem:

Kol 1:26-27: „Noslēpums, kas ļaužu ciltīm bija aplēpts no mūžīgiem laikiem, bet tagad atklāts Viņa svētajiem. Viņiem Dievs gribējis darīt zināmu, cik varen liela ir šī noslēpuma godība (pagānu) tautu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība.”

Jņ 17:23,26: „Es viņos un Tu manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaulē atzīst, ka Tu mani esi sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu mani esi sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu mani esi mīlējis.” „Un es esmu darījis zināmu viņiem Tavu vārdu un darīšu to zināmu, lai mīlestība, ar ko Tu mani esi mīlējis, būtu viņos, un arī es būtu viņos.” Pareizā un Dieva plānotā partnera izvēle nekādā veidā nav jānodod cilvēciskās patvaļas ziņā. Pēc Bībeles kopējās liecības, tā

daudz vairāk pieder pie visnozīmīgākā atalgojuma un mantojamas mantas, ko Dievs pasniedz cilvēkam jau šajā dzīvē, ja tas Viņa acīs ir atradis labpatikšanu. Šīs, jau iepriekš sagatavotās, laulības sasniegšana ir daļa no cilvēka tapšanas papildīšanās visizšķirošākajiem noslēpumiem. Šī patiesība pieder pie vissvarīgākajiem pamatiem, kas mums cieši ir jāpiekodina saviem bērniem kā redzējums, ko dot tiem līdz dzīves ceļā.

Katrs partnera izvēles veids, ko izdara cilvēks, ataino to labvēlības veidu, kāds Dievam ir pār šo cilvēku. Tā viens saņem krietnu un sagatavotu dzīves partneri, bet cits cietsirdīgu un kaunpilnu, kā ir rakstīts **Sak 22:14**: „**Netiklu sieviešu mute ir dziļa bedre; ko tas Kungs ienīst, tas iekrīt tajā.**” Pēc paša dziļās krišanas svešu sievu rokās, sprediķotājs Zālamans varēja rakstīt: **Sak 7:26**: „**Tad es atradu kaut ko, kas ir rūgtāks nekā nāve, un proti, sievieti, kas līdzīga ķeramam tīklam, kuras sirds ir cilpas un kuras rokas ir važas. Tas, uz kuru Dievam ir labs prāts, izglābsies no viņas, - tomēr, kas grēko, tiks viņas sagūstīts.**” Un tā, partnerības veids ir tiešs Dieva labpatikas vai nepatikas spoguļattēls uz doto cilvēku. Un šis princips attiecas ne tikai uz laulības partnerību. Tas pats attiecas uz jebkuru kopīgas dzīves formu – vai tā būtu komūna, baznīcas draudze vai savienībām piederošie, līdz pat pret dabiskas saistības attiecībās esošajiem, kā mēs lasām, piem., **Rm 1:21...**: „**Jo, pazīdami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā...Tāpēc (spoguļattēls) Dievs viņus viņu siržu kāribās nodevis izvirtībai (nešķīstībai), kurā viņi paši sākuši sagandēt (cits ar citu) savas miesas...(Tādēļ) (spoguļattēls)Tad nu Dievs viņus nodevis kauna pilnās**

kaislībās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pretdabisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību, vīrietis ar vīrieti, saņemdami *pelnīto sodu* (spoguļattēls) par savu nomaldīšanos paši pie sevis.” Ikviena partnerības forma ir Dieva atalgojums. Atkritējiem tā ir alga uz sagandēšanu, bet Dievam labpatīkamajiem – alga uz dzīvību un pilnveidošanos. Taču alga vienmēr tiek izmaksāta tikai par padarītu darbu. Bet cik augsta ir cena par tādu partnerību, kas mūs pieved vistuvāk Dievam?

1. Viņas cena ir daudz augstāka par koraļļiem

Sak 31:10: „(Vāc.) Krietnu sievu – kas viņu atradīs? Tālu pāri koraļļiem ir viņas cena. (Latv.) Kam piešķirta augsti tikumīga sieva, tas lai apzinās, ka viņa ir cildenāka nekā visdārgākā pārle.”

Ebreju vārds runā par daudz vairāk, nekā tikai par krietnu sievu. Tas runā par *sagatavotu* vai, precīzāk sakot, par *sagatavošanas sievu*. Ar to ir domāta sieva, kurai ir gudrs iepriekšējs ieskats, sieva ar vīziju un sagatavotību. Dabiski, tas ietver arī krietnumu. Sievas tēls Rakstos atkal un atkal ir pravietisks draudzes, tas ir – Dieva tautas priekš tēls. Šī Rakstu vieta mums atklāj, ka partneris ar optimālu sagatavotību maksā ārkārtīgi daudz. Vai mēs to apzināties? Cik augsta ir šī cena, mums tiek teikts daudzās Rakstu vietās, piem., **Sak 7:28: „Bet ko mana dvēsele arvien vēl meklē un ko es neesmu vēl atradis, tas ir sekojošais: starp**

tūkstošiem es esmu atradis vismaz vienu īstu vīru (latv. - burtiski: vienu īstu cilvēku), **bet tādu pat sievieti starp viņiem visiem es neesmu atradis nevienu.**" Iepriekšējos pantos Zālamans saka, ka viņš to sievu, kas grēcinieku notver kā ķeramā cilpa, ir piedzīvojis kā rūgtāku par nāvi. Un pie tam šokējošs ir viņa secinājums: „Vienu vīru *es atradu* starp tūkstošiem, bet vienu sievu starp tiem visiem *es neatradu.*” Ar to viņš izsaka, ka starp tūkstoš vīriem labākajā gadījumā ir viens, kas patiešām dzīvo Dievam tīkami: „Bet vienu sievu starp viņiem visiem es neatradu.” Cieta runa! Bet kas cits te varētu izteikties vēl kompetentāk kā Zālamans? Par viņu taču ir teikts: **1Kēn 11...: „Un ķēniņš Zālamans ļoti cienīja svešu tautu sievietes...Viņam bija 700 sievu no augstākām aprindām un 300 blakus sievu. Un viņa sievas locīja viņa sirdi.**” To, ka krietna mūsu sagatavošanas partnera cena ir ārkārtīgi augsta, Zālamans saka arī mīlestības augstajā dziesmā **Dz6:8: „Sešdesmit ir ķēniņiņu, astoņdesmit blakus sievu, un jaunavu daudzums ir neizskaitāms. Bet tikai viena vienīga ir mana balode, mana rimtā un cildenā (mana pilnīgā), tikai viena ir savai mātei pati mīļākā (vienīgā) un savas mātes izraudzītā, kurai viņa deva dzīvību.**” Šis izteikums ir identisks iepriekšējam un tas atbilst patiesībai. Vēl cits tekstuālais liecinieks, un pats fundamentālākais ir **1Moz 2:18: „Un Dievs, tas Kungs, sacīja: „Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas būs ap viņu.**” Burtiski tas nozīmē: nav labi, ka cilvēks kļūst *pats sevī vientuļš*, tas ir – viņš sevī nevar pietiekami attīstīties. Lai sasniegtu dievišķo mērķi, viņam ir vajadzīgs kāds pretsvars (līdzgaitnieks) – viņa papildinājums. Es vēlreiz uzsveru to, ka šis princips attiecas ne tikai uz laulības partnerību. Ikviens cilvēks ir

aicināts sabiedrībā starp citiem cilvēkiem. Un tas ir Dievs, kas mūs pēc savas labpatikas novieto šajās vismazākajās organiskajās vienībās. Ikvienu pēc sava veida, kā tas ir redzams **19. – 23. pantos**; toreiz Dievs lika visiem dzīvniekiem, kurus Viņš bija izveidojis, iet garām Ādamam. Kad visi bija viņam nogājuši garām, un nebija atradies nekāds Ādamam atbilstošs palīgs, tad, pašās beigās, Dievs viņam pretī noliek Ievu. Un tad cilvēks teica: „**Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas!**” Šī beidzot! Vai mēs varam iztēloties to atvieglojumu, kā Ādams uzelpoja, kad beidzot visi šie dzīvnieki bez sekmēm bija viņam garām nogājuši? Un tieši šī ir cena, kas jāsamaksā, lai nonāktu līdz vienai – Dieva sagatavotai partnerībai! Pie tam šī Ādama uzelpošana ir raksturīga zīme tad, kad mēs esam saņēmuši šo Dieva labvēlību. Tad mēs vienkārši cauri un cauri zinām, ka mūsu partneris ir šis un neviens cits. Ādamam, noteikti, arī no ikviena cita no šiem dzīvniekiem būtu bijis savs labums. Bet tā, kā bija viņam, kamēr tas noteiktais „kaut kas” nebija atrasts, ir arī ar mums tik ilgi, kamēr nav atrasts īstais, kas mums ir Dieva noteikts. Katras attiecības var ienest mums šādas vai tādas priekšrocības, bet tikai vienas noteiktas no tām der mums par sagatavošanu un pilnveidošanos mūsu savienošanās procesā ar Dievu. Svētlaimīgi ir visi bērni, kuriem vecāki pasniedz šādu redzējumu! Vai tu savējiem to cieši piekodināsi?

2. Dieva noteiktais partneris

1Moz 24:44: „...ir tā sieva, kuru tas Kungs ir izraudzījis mana kunga (Ābrahāma) dēlam.”

Ps 139:16: „Tavas acis mani redzēja kā vēl bez miesas iedīgli, un Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas (vāc.: veidotas!), kad to vēl nebija it neviens.”

Sak 9:1: „Cilvēks nezina, vai viņš piedzīvos mīlestību vai naidu; viss viņa priekšā nākotnē ir aizplīvurots (vāc.: jau iepriekš noteikts).”

1kor 7:7: „Bet es gribētu, lai visi cilvēki būtu tādi kā es; tomēr tur katram ir sava Dieva dota dāvana – vienam tāda (neprecējies), otram citāda (precējies).” Iespējams, vissvarīgākais, kas mums attiecībā pret partnerību ir jāieliek savos bērnos, iepriekšējās nolemtības apziņa. Šeit ir jānorāda uz to, ka ne katram cilvēkam ir nolemts *ieiet laulībā un dibināt ģimeni*. Taču iepriekšēja nolemtība ieiet kādā „organiskā kopībā” ir dota ikvienam cilvēkam. Vismazākā organiskā vienība nav viens cilvēks, bet tā ir – divi cilvēki. Šādas zināšanas ir neatņemams, Dieva priekšā labas, bērnu audzināšanas priekšnoteikums. Neviens cilvēks nav radīts, lai būtu vajadzīgs vienīgi sev pašam! Mēs esam radīti organiskai kopdzīvei kā zivs ūdenim. Cīnīties par šo, iepriekš sagatavoto, Dievam tīkamo organisko kopību, sabiedriskumu, ir visu vecāku un viņu bērnu obligāts uzdevums. Mūsu sakaru raksturs organismā ietekmē to, vai mēs nonāksim līdz pilnveidojumam vai nē. Tādēļ es sākumā teicu, ka dzīvē pati galvenā, pamatus veidojošākā izvēle ir savu grēku nožēla; visaugstākā – ir piederības baznīcai, draudzei; bet dzīves partnera izvēle – ir saistīta ar

visnopietnākajām sekām. Ja kādā iekārtā vienlaicīgi tiek ieliktas viena laba un viena slikta baterija, tad labā vienmēr nolaidīsies līdz sliktās līmenim, bet nekad slikta netiks pacelta līdz labās līmenim. Tieši pēc tāda paša likuma viss notiek arī laulībā. Laulībā vai ārpus tās, visu mūsu dzīvi turpmāk noteiks tās organiskās dzīves saistības veids, kurā mēs esam iestājušies. Vai nu mēs savstarpēji veicināsim cits cita iedziļināšanos Kristū, vai arī mēs savstarpēji vilksim cits citu uz leju. Tādēļ ikvienam, kas dzīves drauga izvēlē kā visaugstāko kritēriju *nevērtē* pilnveidošanos Kristū. Ja tāds cilvēks saistīsies ar kādu, kura sirdī šī ir visaugstākā prioritāte, tad viņš tā dzīvi tik ilgi spiedīs uz leju un apdraudēs, kamēr viņš pats nesavienosies ar šo aicinājumu. Mūsu bērnu Dievam tīkamā attīstība šajā tematikā vispirms ir atkarīga no tā, vai viņi ar atklātu sirdi orientēsies pēc Kunga sagatavotiem ceļiem, vai arī vadīsies pēc pašu vēlmēm vai personīgajām kaislībām. Māciet saviem bērniem nemīlēt neko karstāk un iekšējāk kā Kunga labos un iepriekš sagatavotos darbus. Pirms jūs vēl iepazīstat jūtas pret otru dzimumu utt., jūsu sirdij ir jākvēlo vēlmē tikai vienkārši staigāt šajos iepriekš sagatavotajos ceļos – ar vai bez laulāta partnera. Mēs viņos nedrīkstam modināt nekādus nepareizos priekšstatus. Kamēr laulībai nolemti cilvēki ilgojas pēc dzīves vienatnē, viņi neatradīs dzīves pilnību. Un tāpat visiem tiem, kas kā Pāvils, ir aicināti vientuļai dzīvei, būs jāiztiek bez Dieva pilnības tik ilgi, kamēr viņi ilgosies pēc laulības partnerības. Lai ikviena visaugstākā vēlēšanās ir vienīgi šī: **(Jer 1:5: „Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju...”)** „Kungs, neļauj man kļūt un būt citādam, kā tikai tādām, kādu Tu mani esi pazinis, pirms Tu mani veidoji mātes

klēpī!” Vienkāršības dēļ es tagad visu, ko tālāk rakstu, attiecinu tikai uz tiem, kas ir aicināti laulībai. Šos principus sev pašiem pārnesiet uz visām citām Dievam tīkamo organisko dzīves saistību formām.

3. Trīs pieejas

1kor 3:10-13: „Pēc Dieva dotās žēlastības, es kā gudrs namdaris *liķu pamatu*, bet cits ceļ uz tā ēku. Bet *katrs lai pielūko, kā viņš to ceļ*. Jo citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzus Kristus. Bet, ja kas ceļ uz šā pamata zeltu, sudrabu, dārgakmeņus, koku, sienu vai salmus, katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs.

Gal 6:7-8: „Nepievilieties, jo Dievs neļaujas apsmieties! Jo ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, jo kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet kas sēj garā, tas pļaus no gara mūžīgo dzīvi.”

1Moz 24:44: „Lai viņa ir...tā sieva, kuru tas Kungs ir izraudzījis mana Kunga dēlam.” Tie paši principi, kas der draudzei un tās izveidošanai, der arī partnera izvēlei. Iepriekš paredzējumā Dievs ir ielicis kādu neatsaucamu apustulisku pamatu. Taču katrs pats nes atbildību par to, kā viņš uz tā būvē. Tas nemaz nav pašsaprotami, ka cilvēks uz tā būvētu zeltu, sudrabu vai dārgakmeņus. Dievs ļaus mums uz tā pamata būvēt arī koku, sienu un salmus. Iepriekš sagatavotā partnera atrašana no mums prasīs ziedot tam visu dzīvi un ticību. Arī šajā līmenī mēs varam sēt vai nu miesā vai garā.

Mēs pļausim tieši atbilstoši tam, kā būsīm sējuši. Raksti atklāj mums dažādus veidus, kā cilvēki ir nonākuši līdz saviem partneriem. Tagad, beigās, mēs gribam īsi apskatīt trīs no tiem – Īzaku, Simsonu un Ēsavu. Īzaks pārstāv gara ceļu, Simsons – dvēseles un Ēsavs – miesas ceļu. Pirms apskatīt šos trīs tipus atsevišķi, paturēsim acīs būtiskās atšķirības tajā, kā šie trīs vīri *tika pievesti* savām partnerēm.

Pie Īzaka – garīgās vadības ceļš – mēs redzam, ka viņš savu roku bija pilnīgi atvilcis no iejaukšanās šajā lietā. Viņa paļaušanās pilnīgi sakņojās viņa tēvā Ābrahāmā, kas dievišķā veidā rūpējās par to, lai viņam tiktu pievesta viņa līgava. Šāds vadīšanas veids bija saistīts ar nepārskatāmi lielu svētību.

Pie Simsona – dvēseliskais vadīšanas veids – mēs redzam vienu būtisku atšķirību. Viņš savus vecākus gan vēl iesaista savā partneres izvēlē, bet viņa izvēle ir sakņota viņa paša dvēselē, bet nevis paļāvībā uz tēvu. Tādēļ viņš teica **Soģ 14:2: „Timnā es redzēju kādu filistiešu meiteni, un tagad ņemiet viņu man par sievu.”** Tajā laikā Simsons vēl bija dvēseliski saistīts. Viņa tipiski miesīgais dzīvesveids tā īsti iesākās tikai Gazā pēc tam, kad filistieši bija izjaukuši viņa dvēseliski pamatotās laulības.

Trešo veidu, Ēzavu, es saucu par miesīgās vadīšanas veidu. To mēs redzam **1Moz 26:34 – 35: „Un Ēzavs bija četrdesmit gadus vecs, kad *tas sev* par sievu *ņēma* hetieša Bērija meitu Judīti (Jehudit) un hetieša Elona meitu Basmati (Basemat). Tās darīja sirdēstus Īzakam un Rebekai.”** Miesa nekad patiesi nepakļaujas. Tā nespēj pakļauties pat arī tad, ja tā patiesi nāk ar labiem nodomiem, kā tas, iespējams, bija ar Ēzavu **28:9 pantā: „Tad Ēzavs**

devās pie Ismaēla un panēma sev klāt par sievu pie savām sievām Ismaēla, Ābrahāma dēla, meitu Mahalatu, kas bija māsa Nebojotam.”

Ar šiem trijiem veidiem es gribu parādīt, ka ikviens pļauj tieši to, ko ir sējis. Simsona pirmā sieva, kas nav nosaukta vārdā, bija filistiete no Timnas. Ar viņu viņš neieplāva neko citu kā atteikumu, noslēgtību un nepieejamību, jo Timna nozīmē „atturība”, „atteikums”, „saistīti”, „nepielaidīgi”. Un tā Simsons ieplauj neko citu kā atsvešinātību, jo „filistietis” nozīmē „svešinieks”. Viņš kļūst par ceļotāju, jo „filistietis” nozīmēs arī „ceļotājs”, „emigrants”, „imigrants”. Viņš saņem šādu ražu, lai gan viņš neīsti savā lēmumā bija iesaistījies arī savus vecākus. Taču Ēzavs kopā ar saviem vecākiem ievāc tikai sarūgtinājumus, jo viņš savas sievas bija ieguvis miesīgā ceļā un patvaļīgi.

Bet Īzaks atbilstībā ēno mums priekšā pilnīgo Kristus ceļu. Viņa laulība tiek Dieva svētīta un apstiprināta. Tādēļ, lai pamācītos, pievērsīsimies galvenokārt tieši šim ceļam. Viņa laikā bija simtiem dažādu meiteņu, no kurām varētu izvēlēties sievu. Kuri kritēriji noteica to, ka Īzaks spēja atrast to vienīgo, viņam sagatavoto?

4. Dievam atbilstošas dzīves partnera izvēles pamatkritēriji

1Moz 24:3-4: „Un zvēri man pie Dieva Kunga, debesu Dieva un zemes Dieva, ka tu manam dēlam neņemsi sievu no kānaāniešu meitām, kuru vidū es dzīvoju, bet, ka tu iesi uz manu zemi un pie maniem cilts piederīgajiem, un tur ņemsi sievu manam dēlam Īzakam.”

Visaugstākais kritērijs noteikti ir *paļāvības pilnas attiecības ar debesu Tēvu*. Ābrahāms un viņa kalps, kura vārds šajā stāstā netiek minēts, atbilstībā attēlo mums debesu Tēvu un svētā Gara darbību. Īzaks partnera izvēles jautājumu pilnīgi atstāja sava tēva rokās. Šis ir vienīgais piedienīgais veids, kā atrast iepriekš noteikto partneri. Svētlaimīgs ir tas, kas pats sevi neuzskata par spējīgu atrast sev ideālo partneri. Arī šajā sakarā sevišķi atbilstošs ir Jēzus vārds **Jņ 15:5: „... jo bez manis jūs nenieka nespējat darīt.”**

Šajā vietā es ar pilnu noteiktību varu teikt, ka es Annijā esmu no Dieva saņēmis tieši to partneri, kas man ir visideālākā. Un tādēļ nav brīnums, ka viņa par mani var teikt to pašu. Kā mēs esam varējuši atrast viens otru? Toreiz mēs, neatkarīgi viens no otra, esam darījuši tieši to pašu. Pēc tam, kad mēs 1977. gadā nācām pie ticības, mēs vairāk kā 6 gadus lūdzām apmēram ar vieniem un tiem pašiem vārdiem. Es gandrīz nepārtraukti lūdzu: „Kungs, pasargā mani no nepareizas sievas. Dod man tikai to sievu, kas man būs visnoderīgākā mūžīgajai dzīvei.” Un pa to laiku Annija arī nepārtraukti lūdza: „Kungs, pasargā mani no nepareiza vīra. Dod mani tikai tādām vīram blakus, caur kuru es visvairāk varēšu tuvoties Tev.” Mums vienam otru nezinot, Svētais Gars sirdī bija ielicis vienas un tās pašas prioritātes. Priekšplānā nebija jāstāv nekam ārējam vai kaut kādām īpašām vēlmēm, bet vienīgi debesu Tēva gribai. Mūsu augstākā prioritāte atbilda tieši tam zvērestam, kādu Ābrahāms prasīja no sava kalpa **1Moz 24: 3-4: „...ka tu manam dēlam neņemsi sievu no kānaāniešu meitām, kuru vidū es dzīvoju, bet ka tu iesi uz manu zemi pie manas cilts piederīgajiem (maniem radiem) un tur ņemsi sievu manam dēlam Īzakam.”**

Kānaāns šajā stāstā simbolizē „pasauli”. Ābrahāma cilts piederīgo (radu) zeme, no kuras viņš bija izceļojis, turpretim, simbolizē – attiecībā uz mums – kristietību tās kopumā. Citiem vārdiem runājot, tā nekādā gadījumā nedrīkstēja būt kāda „no pasaules”! Mums abiem tas neatsaucami bija ierakstīts ciltsgrāmatā. Runa varēja būt tikai par Kristum ticīgu partneri. Taču visapkārt tādu bija simtiem. Neatkarīgi vienam no otra, mums bija skaidrs, ka mēs paši no sevis tik plašā radu lokā nemūžam nespēsīm izdarīt pareizo izvēli. Tādēļ mēs šīs lietas vadību atkal un atkal no jauna, pilni pašāvēības, ielikām debesu Tēva un Svētā Gara rokās.

Abrahamam, kā Dievam tīkamās ticības atbilstības pārstāvim, toreiz bija arī jāpamet savs tēva nams un sava tēvija. Kāda nozīme šai viņa rīcībai ir mums, šodienas kristiešiem? Kā sarkanu pavedienu vijamies cauri, visiem Rakstiem, mēs redzam, ka Dieva interese ir tikai dinamiskā, nepastarpinātā ticībā un nepārtrauktā pašāvēībā uz Viņu. Dievs šķiro arī kristietības dzīvo, remdenu vai mirušo ticību. Kā pie Īzaka un Izmaēla, kā pie Sāras un Hagares - Dievs nošķir miesīgo līniju no garīgās; īstos no neīstajiem „jūdiem” u.tml.: **Gal 4:29-30** : „Bet kā toreiz miesīgi dzimušais vajāja garīgi dzimušo, tā arī tagad. Bet ko saka Rakstī? – „Padzen kalponi un viņas dēlu! Jo kalpones dēlam nebūs mantot kopā ar svabadās dēlu”; **Rm 9:6-7**: „Tomēr nav sacīts, ka Dieva vārds ar to būtu zaudējis spēku. Jo ne visi, kas cēlušies no Izraēla, ir patiesi izraēlieši. Ne arī tāpēc, ka tie ir cēlušies no Ābrahāma, visi ir viņa bērni. Nē! „Pēc Īzaka tava cilts tiks noteikta.” Arī Mozum saiešanas telts bija jāuzceļ ārpus nometnes. Jaunā Derība Ebreju vēstulē arī mums saka tā: **Ebr 13:13**: „Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus

nometnes...” Attiecībā uz dievišķo partnerību tam ir svarīga nozīme, jo Ābrahāma kalps viņam jautāja: **1Moz 24:5-6:** „**Varbūt, sieva nevēlēsies nākt man līdzi uz šo zemi, vai man tad tavu dēlu aizvest atpakaļ uz zemi, no kuras tu esi nācis?**” Un Ābrahāms sacīja viņam: „**Sargies, ka tu neaizved manu dēlu turp.**” Tas norāda, ka pilnveidošanās Kristū nekad nedrīkst notikt un nenotiks tradicionālajā veidā. Katra dievišķi svētītā izvēle atrodas ārpus nometnes – ārpus cilvēciski izdarāmā vai aizsniedzamā. Jo sevišķi tas attiecas uz pilnīgumam iepriekš sagatavotu laulību. Tā nekad netiek sasniegta ar cilvēcisku spēku vai spējām, bet tā ir iemantojama tikai caur Viņa ticību, kas atrodas mūsos. Šajā vietā jau daudzi ir zaudējuši savu dievišķo aicinājumu. Tā, piemēram, kādai „tradīciju” meitai ir atskanējis Svētā Gara aicinājums pamest viņas kristīgo tradīciju un doties uz Ābrahāma dēla dinamisko ceļu. Taču šāda cena viņai izskatījās par lielu.

Arī starp mani un Anniju bija šāda „izšķiršanās” stunda. Annija bija iesaistīta īsti dinamiskā un revolucionārā draudzē, kas viņai bija viens un viss. Taču, neskatoties uz visām simpātijām, es noteikti zināju, ka mans ceļš nevedīs uz turieni. Tādēļ viņas vārdi toreiz iebīdījās starp mums kā nepārvarams kalns, kad viņa, tradīciju saistības spiesta, man teica: „Es nevaru ar tevi precēties, ja man tādēļ būs jāpamet mana tagadējā draudze. Man ir bail, ka tev blakus es netikšu galā.” Tajā brīdī, kad viņa pieprasīja, lai es *sekotu viņai*, es sajutu, kā mani satvēra „Ābrahāma zvērests”: „Sargies manu dēlu aizvest turp atpakaļ.” Un tā es ar smagu sirdi teicu Annijai: „Ja tev nav nekādas paļāvības uz Dievu, ka Viņš tevi, pie maniem sāniem, bez visām tavām līdzšinējām tradīcijām,

atvedīs pie mērķa, tad šeit, tieši šajā vietā, mūsu ceļi šķiras.” Tā vienlaicīgi bija cieta pārbaudījuma un mēģinājuma stunda, kurā jau daudzi nebija nostāvējuši un bija izvēlējušies palikt vecajā tradīcijā, tas ir – atgriezušies tajā. Pie tradīcijas ir pieskaitāms *viss*, kas kaut kādā veidā stāv pretī aktuālajiem Dieva norādījumiem. Nekad neizvēlies partneri, kas nespēj pilnīgi brīvprātīgi, no paša sirds, izšķirties par pakļaušanos dinamiskajam pašāvības ceļam un bez nosacījumiem pakļauties Galvai, Kristum. Vai es ar to gribētu teikt, ka katram, kas vēlas apprecēties svētīti, būtu jāpamet savas draudze? Nē, tas tālu nav tā! Es runāju par tradicionālās kristietības dzīves veida pamešanu, par visa tā, ko dara plašās masas. Dabiski, ja tas novedīs pie izslēgšanas no baznīcas aiz nespējas panest pastāvīgi dinamisko pielāgošanos Kristus dzīvei, tad tas ir kaut kas cits, tāpat arī, ja sievai, kā Annijas gadījumā, sekojot savam vīram, ir jāpamet sava dzīves vieta, respektīvi – ierastā draudze. Mēs pastāvīgi izmetam no savas dzīves visu, kas ir pilnīgi cilvēcisks, reliģiozs un pēc būtības tradicionāls nometnes iekšpusē. To mēs darām, *vienlaicīgi* ārēji vēl atrodoties tradicionālajā nometnē un tāpat arī, kad mēs, tīri ārēji, jau esam ārpus nometnes. Pamest tradīciju nozīmē nepārtraukti staigāt, esot pakļautiem aktuālajiem dzīvības impulsiem, pilnīgi neatkarīgi no tā, kādā draudzes ārējā formā mēs dzīvojam. „Ārpus nometnes” *vienmēr* ir *iekšēja* lieta, neatkarīgi no tā, vai ārēji mēs atrodamies nometnē vai ārpus tās. To pašu māci arī saviem bērniem.

Nākamais kritērijs Dievam tīkamā partnera izvēlē ir **1Moz 24:17-20**: „Un kalps skrēja tai pretī un sacīja: „Ļauj man nodzerties no tava trauka.” Tad viņa atbildēja: „Dzer, mans kungs!” Veikli viņa nolaida trauku savā rokā un

padzirdīja viņu. Un, kad viņa bija beigusi dot viņam dzert, tā teica: „Es pasmelšu arī taviem kamieliem, līdz tie būs padzēruši.” Un tā steidzās un izlēja savu trauku dzirdāmā silē un tecēja vēlreiz uz avotu, lai smeltu no jauna, un tā smēla visiem viņa kamieliem.” Tieši šādu noskaņojumu meklēja Ābrahāma kalps, kas bija Svētā Gara prototips. Par Ābrahāma dēla sievu var būt tikai tāda partnere, kura *brīvprātīgi ir gatava darīt daudz vairāk, nekā viņai tiek lūgts*. Pilnveidošanās ceļš Kristū ir ļoti prasīgs. Īsta, Dieva vadīta laulība atšķiras no normālās, cilvēciskās, apmēram tādā pat pakāpē, kā viena cilvēka slāpju dzesēšana pret desmit kamieli padzirdīšanu. Cilvēciskās partnerības investīcija līdz ar to atbilst īsajai dzeram trauka nolaišanai slīpi, lai ar to savas slāpes veldzētu viens vīrs, bet viens kamielis var izdzert līdz 70 litru ūdens. Un, ja ir desmit kamieļi, tad tas ir ap 500 litriem ūdens. Kā Dieva kopā savests laulātais pāris, mēs piedzīvojam tieši šādu investīciju intensitāti. Dienu un nakti mēs sniedzam viens otram dzīvības ūdeni, lai apmierinātu mūsu pašu un visas mūsu dzīves apkārtnes slāpes pēc Svētā Gara. Jo arī visiem mūsu sekotājiem ir jānonāk līdz pilnīgumam Kristū. Kopīgā staigāšana garā un patiesībā atšķiras no individuālistiskas, var teikt – tradicionālās, kristiešu dzīves kā diena no nakts. Slinks un kūtrs cilvēks te ir kā sastrutojums kaulos. Ceļā pie Kristus pilnības gandrīz vai nevar būt nekā sliktāka, kā būt slinkam, kūtram un ērtības mīlošam cilvēkam. Tādēļ bēdz no jebkāda slinkuma un kūtrības! Izden tos ārā no savas miesas un dzīves! Tāpat arī turies tālu no ikviena sliņķa un ērtā cilvēka. Nelaid viņus savā tuvumā. Dodies tik tālāk, kamēr tu būsi atradis cilvēku, kura būtība ir līdzīga Rebekas būtībai.

Es gribētu īsi parādīt vēl divus galvenos kritērijus. Kad Ābrahāma kalps bija runājis ar Rebekas vecākiem un vienu reizi tur pārnakšņojis, padzēris un paēdis, tad viņš no rīta teica: **1Moz 24:54-59**: „Atlaidiet mūs uz mūsu mājām (mani pie mana kunga)! Bet viņas brālis un viņas māte sacīja: „Lauj, lai meitene paliek kādas pāris desmit dienas vēl pie mums, pēc tam tu varēsi iet.” Bet viņš sacīja tiem: „Neaizturiet mani! Tas Kungs manam ceļam ir licis labi izdoties, atlaidiet mani, ka es aizeju pie sava kunga.” Tad tie sacīja: „Ataicināsim meiteni un jautāsim viņai.” Un viņi pasauca Rebeku un jautāja viņai: „Vai tu gribi sekot šim vīram?” Un viņa atbildēja: „Es iešu.” Un tie atlaida Rebeku...”

Katrs ideālais, Dieva sagatavotais partneris, nedrīkst *kavēties ar saviem lēmumiem*. Viņā ir jāsakrīt vārdiem un darbiem. Cilvēki, kas mēdz kavēties, katrā ziņā zaudēs savu skrējieni. Vai tu pieļautu, ka tavš bērns apprec cilvēku, kas ieradis visur kavēties, cilvēku, kas gan parāda vārdus, bet tādus pašus darbus – nebūt netur obligāti? Tad tu savu bērnu diezgan droši būsi zaudējis. Vismaz priekš iepriekš nolemtās pilnveidošanās Kristū viņš būs zudis, ja viņa partneris pamatīgi nenozēlos grēkus un neizmainīsies. **Dz 1:4**: „**Velc mani sev līdzī, tad tecēsim mēs! Ķēniņš ievēda mani savās dzīvojamās telpās.**” Tāda ir Dieva izvēlētā un viņam tīkamā partnera valoda. Bēdz no ikviena cilvēka, kas nerīkojas tieši tāpat, kā viņš runā un nerunā tieši tā, kā viņš rīkojas. Viņš var runāt lai vai cik skaistus vārdus, viņš tomēr ir lamatu virve, nāves lamatas katram Ābrahāma dēlam.

Tālāk ir redzams, ka Rebekai bija jādod otrais „jā” vārds. Tas tika viņai prasīts pēc tam, kad viņa bija nogulējusi vienu nakti

pēc satikšanās ar Ābrahāma kalpu. Pirmās sajūsmas iespaidā nav nekas sevišķs uzsākt iet Ābrahāma ceļu. Kad Ābrahāma kalps Rebekai aplika zelta un sudraba rotaslietas, tērpus un dārglietas, viņa, noteikti, jutās kā sapnī. Tādēļ ir nepieciešams pēc katras sajūsmas ļaut paiet vismaz vienai naktij. Ar to es domāju vienu dievišķo nakti - vienu krīzi, satricinājumu, vienu pārbaudījumu apstiprināšanai. Ar citiem vārdiem runājot – noteikti pārbaudi nākamā partnera gatavību pēc tam, kad pēc viņa pirmās sajūsmas ir pagājusi vismaz viena „nakts”. „Kā viņš izturas spiedīgos apstākļos?”, varētu būt tipisks pārbaudes jautājums. Vai tas ir cilvēks, kas grozās līdzīgi visiem vējiem, vai arī viņš paliek uzticīgs tam, ko ir apņēmis un savam aicinājumam? Vai viņš šo ceļu vēlas iet tikai tik ilgi, kamēr smaida saulīte, bet, kad pienāk nakts, viņš sāk šūpoties – uzmanies viņa priekšā! Ja viņš jau sava ceļa sākumā ir „grozīgs”, cik ļoti daudz vairāk viņš tāds būs ceļa vidū, dienas karstumā!

Un vēl pēdējais galvenais kritērijs no **1Moz 24:64 – 66**: „Un Rebeka pacēla savas acis un, ieraudzījusi Īzaku, nolaidās no kameļa. Un viņa sacīja kalpam: „Kas ir šis vīrs, kas tur staigā pa lauku, kas nāk mums pretim?” Un kalps atbildēja: „Tas ir mans kungs.” Tad viņa paņēma savu plīvuru un apsedzās. Un kalps izstāstīja Īzakam visu, ko bija izdarījis.” Īsta, Dieva nolikta partnerība apsedz savu miesu līdz saderināšanās dienai. Sievišķā puse nokāpj no sava „augstā kumelja” un, jau pirmās satikšanās laikā, iedodas pakārtošanās stāvoklī. Kad es iepazinu Anniju, viņa bija tikai 16 gadus veca. Toreiz es nemūžam nebūtu uzskatījis par iespējamu, ka viņa varētu kļūt par manu sievu. Arī daudzus gadus pēc tam es nekad par to nebiju iedomājies. Bet vienu

gan es pieminēju vienmēr, kad es ar kādiem brāļiem Kungā runāju par „ideālu sievu”. Es pazinu dučiem, ja ne simtiem kristīgu meiteņu, bet neviena nebija tāda kā Annija. Annijā jau no pirmās stundas es ieraudzīju, ka viņa nejāja „uz augstā kumeļa”. Un, pretēji tik daudzām meitenēm, viņa savu miesu turēja aizsegtu. Viņa vienmēr bija tīra, sievišķīga un tikumīgi apgērbta. Visa viņas būtne izstaroja neskartību. Viņa bija atvērta tikai pret Kungu. Viņa dzīvoja tikumīgu dzīvi un skaidri distancējās no jauniem vīriešiem. Viņa gan runāja kādiem, bet viņas seja pie tam bija kā aizsegta. Viņa nelika dzirkstīt savām acīm, kā to darīja tik daudzas meitenes. Katru mirkli viņa palika neitrāla, vēsa un neuzpērkama. Visa viņas būtība izstaroja pazemību, pakārtošanos un visu iedomājamo gatavību kalpot Kungam. Šīs kvalitātes viņu redzami atšķīra no visā citām jaunajām sievietēm. Ievērojiet to pavisam īpaši. Visām šeit minētajām kvalitātēm ir jābūt skaidri redzamām, pirms lieta nonāk līdz pirmajai uzrunai un bildināšanai. Jebkura kvalitāte, kura pirms tam nav klātesoša, arī vēlāk vairs neparādīsies. Tādēļ iespējamo partneri novērojiet ilgāku laiku un pārlicinieties, ka šīs kvalitātes pastāv un ir īstas. Kā Īzaks un Rebeka nepacietiet nekādus miesas ceļus pirms laulībām. Īzaks savas mātes Sāras teltī ievēda aizklātu, krietnu un pakļāvīgu sievu.

Starp kristiešiem pastāv kļūdains uzskats, ka mums, kā vīram un sievietei, vajag miesīgi un dvēseliski tuvoties viens otram tāpat, kā to dara pasaule. Vēl mani pašu tā mācīja. Bet tā ir nolaidīga kļūda, jo šis ceļš var būt Dieva iepriekš nolemts un daudz labāks. Pirms laulībām tikai vienam un vienam vienīgam vajadzētu interesēt, un tie ir šie garīgie kritēriji, par kuriem es šeit liecinu. Bet, pie tam ir arī pavisam

pašsaprotami, ka šīm attiecībām ir jābūt savstarpēji no visas sirds vēlamām. Ja nav šādas brīvprātības, tad nepastāv arī nekāda dievišķās iepriekš nolemtības kvalitāte. Bet, ja mēs esam kļuvuši garīgi „koherenti”, tad mēs beigās varam viens par otru teikt to pašu, kas par Īzaku ir teikts **1Moz 24:67: „... un viņš to ņēma, un tā kļuva viņa sieva, un viņš to mīlēja.”**

Tas, ka mēs ticam, ka mums pirms laulības noslēgšanas ir jāpārbauda, vai mēs saderam arī seksuāli, ir sekām smaga kļūda. Ar to, protams, nav teikts, ka cilvēkam, kas apzināti zina, ka ir nespējīgs radīt pēctečus (piem., „sašķaidīti” sēklinieki), ja viņam ir dzimumceļu slimības vai citādi traucējumi, tas būtu jāatklāj tikai pēc laulības noslēgšanas – tas būtu noziegums. Tāpat ar to nav teikts, ka dabiskajai pievilcībai nav nekādas nozīmes. Kur sirds nejut iekšējas simpātijas pret otru, tādā partnerī nevar piepildīties absolūtā sirds vēlme, tur kaut kas nav kārtībā. Tādēļ nekad neprecieties bez *iepriekšējām* sirds simpātijām un mīlestības! Tas, ko es gribu pateikt, ir tikai tas, - noliec nost pilnīgi visas dvēseliski- miesīgās mīlestības sajūtas. Valdi pār tām gara mīlestības spēkā un pie tam esi nedalīts, liekot mīlestībai patieso pamatu, kas ir – savienošanās Kristū. Nekad mēs nesaderēsīm kopā labāk arī pēc miesas un dvēseles, ja mēs pirms tam simtprocentīgi nekoncentrēsimies uz garīgajām kvalitātēm un uz pilnīgu harmoniju un koherenci Kristū. Ja cilvēki nesader seksuāli, dvēseliski vai kaut kā citādi, tad vienmēr dziļākais cēlonis ir meklējams garīgajos traucējumos. Jo tieši gara vienotība ir arī pilnīgas miesīgās vienotības noslēpums. Viena kļūšana miesā taču nav nekas cits, kā garā savienošanās ārējais attēls. Arī ikviena dvēseliskā sajūsma un sajūta ir tikai garīgas savienošanās

Kristū atspulgs. Viss, kas ir vērsts tikai uz dvēseli vai uz miesu, padara mūs aklus pret garīgajām kvalitātēm, kuras ir pats laulības pamats. Ne ārējais skaistums, ne cilvēciskais cēlums, ne bagātība, ne nabadzība, ne veselība, ne slimība, ne auguma garums, ne miesīgā izcelšanās nav būtiskie kritēriji, kas izšķirtu šo jautājumu. Izšķirošā ir tikai patiesa savienošānās Kristū pēc Īzaka un Rebekas kvalitātēm, lai laulībā sasniegtu dievišķo mērķi: pilnības sasniegšanu debešķīgajā Kristus aicinājumā.

5. Kas izvēlas partneri?

Mēs dzīvojam absolūta miesīguma laikos. Mūsu garīgā sajūta ir tik tālu iznīkusi, ka mums, eiropiešiem, dievišķi sagatavotas partnerības sasniegšana ir kļuvusi, kā teikt, neiespējamības lieta. Un sevišķi jaunatne, caur visu šo anti autoritāro vilni un tamlīdzīgi, ir gandrīz bezcerīgi pakļauta miesas kārībām un pasaulīgajam prātam. Šai paaudzei šodien nekas nebūtu bijis labāks, kā atgriezties pie Vecās Derības laiku partnera izvēlas veida. Tad tēvi, respektīvi vecāki, bija tie, kas rūpējās par pareizo partnera izvēli. Daudzās austrumu zemēs tas vēl šodien tiek darīts tā. Kad es 1981. gadā biju Indijā, tad visur vēl visnormālākais bija tas, ka tēvi un mātes, pēc saviem vecāku uzskatiem, saprecināja savus bērnus, tātad – tieši tā, kā to darīja Ābrahāms ar Īzaku un tā, kā agrāk bija noteikts par parastu Izraēlā. Apbrīnojamā kārtā, visās šajās zemēs, kas rīkojas pēc šīs vecās tradīcijas, esot nesalīdzināmi zemāks laulību šķiršanas rādītājs. Un nav nekāds brīnums, jo visas šīs laulības netika noslēgtas uz miesīgu vai dvēselisku dziņu pamata. Nekas mūsu miesas kārīgajai paaudzei nebūtu

labāks, kā atgriezties pie šīs Bībeles tradīcijas. Pie mums tagad tiek šķirta katra otrā līdz trešā laulība. Es esmu pārliecināts, ka tas „uz sitiena” izmainītos, ja atkal vecāki izvēlētos partnerus saviem bērniem. Bet, tā kā šī vecās Derības tradīcija ir tikai iepriekšējs „ēnojums” (ēnu zīmējums, norāde) uz Svētā Gara darbību Jaunās Derības laikā, tad nedrīkstēja notikt, ka mēs paliktu pie šīs vecās prakses, pie kam, paradoksālā veidā, tikai atgriešanās pie šīs vecās tradīcijas vien mums jau nozīmētu tikai progresu. Ak, mēs nožēlojamie cilvēki, kur mūs ir novedusi mūsu patmīlība?! Un problēma ir arī tur, ka mums, bez tam, šodien gandrīz nav nobriedušu laulības vīru un tēvu, kas arī garīgi būtu spējīgi bērnos panākt apzinātas, Dievam tīkamas, savstarpējas saiknes. Pēc manām domām, pastāv tikai viens ceļš – visiem ir jāieiet Dieva svētītā grēku nožēlā, lai Viņš mums atkal atvērtu acis un dotu sirds sapratni, lai mēs garīgo atkal varētu skatīt un izvērtēt garīgi.

Kopā savelkot, man izskatās, ka pašlaik ir labākais, ja mēs savus bērnus jau no mazotnes atkal audzinātu pēc šiem vecajiem Bībeles paraugiem. Es, piemēram, esmu darījis tā: vienmēr, kad es saviem bērniem stāstīju šos stāstus par Ābrahāmu un Īzaku u.c., es gribēju uzzināt, vai viņi šādu ceļu atzina par labu un vai viņi gribētu, lai reiz Papa izvēlētos viņiem partneri. Apbrīnojami bija tas, ka bērni par šo domu vienmēr bija sajūsmināti. Jo agrāk mēs viņus iepazīstinām ar šādam domām, jo brīvāki viņi vēlāk ir visos šajos jautājumos. Tādēļ runā ar saviem bērniem, tikko viņi prot runāt, par šādiem tematiem. Vairāk par visu, pastāvīgi uzsver viņiem nepieciešamību, savas sirdis paturēt noslēgtas līdz sava brieduma dienām. Viņiem nav absolūti nekāda problēma to izdarīt, ja viņi tā ir mācīti jau no mazām dienām. Tas ir

pamats, kādēļ mani bērni šodien ir tik atbrīvoti kalpošanai, kamēr citi, aiz tīriem mīlas sirds dēstiem, jau ir kļuvuši garīgi nelietojami. Cieši norunājiet, ka jūsu bērni ne ar jūtām, ne ar domām - nekādā veidā neatvērtos draudzībai ar otru dzimumu u.tml. Māciet viņiem aizklāties kā Rebekai un pacietīgi soļot uz partnera atklāšanas dienu. Ikviena draudzības forma, kāda tā tiek praktizēta pasaulē, izposta veselīgu garīgo sagatavošanos. Šādas „draudzības domāšanas” mūsu vidū nedrīkst būt! Lieciet saviem bērniem uzaugt nošķirti no šādiem pasaules paradumiem. Ir nepieciešams bērņus no mazotnes uzaudzināt skaidrā dzimumu atšķirtībā. Zēniem un meitenēm nav jādzīvo vienā istabā, un māciet viņiem šādu atšķirtību uzskatīt par dabisku. Ar to jūs viņiem neatrausiet neko. Es tagad kā labāko ceļu sajūtu šo, ka mēs savus bērņus izaudzinām lielus, viņiem nopietni sagaidot to, ka partnerus tiem kādu dienu pievedīsim *mēs kā vecāki*. Tā viņi var nobriest pilnīgi nedalīti un bez novēršanas. Un, ja tad notiek, kā, piemēram, ar mūsu bērņiem, ka viņi tik ļoti pieņemas garīgajā smalkjūtībā, atšķiršanas spējā un briedumā, ka visāda aizbildniecība šajā nozarē sāk izskatīties smieklīga, tad mēs varam atbildību nodot viņu pašu rokās.

Bet, neskatoties uz visu briedumu, mēs saviem bērņiem tomēr liekam principiāli zināt, ka, piem., *pirms* kārtīga mācību nobeiguma un mūsu pamatota „ok”, nekādā gadījumā nav īstais laiks, kaut vismazākajā mērā atvērties otram dzimumam. Tai pašā laikā mēs jau šodien saviem vecākajiem bērņiem dodam zināt, ka mums pa šo laiku ir tomēr mīļāk, ja viņi reiz paši sev izvēlēties partnerus. Taču neatsaucams paliek tas, ka mums, vecākiem, ir savlaicīgi un obligāti tajā jāpiedalās. Nevienam no viņiem nav kaut kādā veidā jāatver sava sirds kādam, pirms mēs, vecāki, tam neesam devuši zaļo

un tu esi izšķīries šādi iet šo ceļu, tad nostiprini jau šodien šo tavu izšķiršanos.

6. Mērīšana apustuliskajā kalpošanā

No trijiem eksistenciāli vissvarīgākajiem lēmumiem, kā jau minēts, atgriešanās no grēkiem ir visfundamentālākais, pamatus liekošākais, draudzes un apustuliskās kalpošanas piederības izvēle ir pēc ranga visaugstākā, bet dzīves partnera izvēle ir sekām vissmagākā. Ikvienai organiskai saistībai, kurā mēs šodien ieejam, ir liela seku ietekme arī uz pārējo draudzi Kristū. Lai organiskās draudzes, kuras Svētais Gars šajā laikā pamodina jaunai dzīvei, no pašiem pamatiem un pamat šūnām varētu augt „nesaskābētas” („vecais ieraugs”), es norādu uz to, ka arī katrai laulības noslēgšanai vajadzētu tikt izmērītai apustuliskajā un pravietiskajā kalpošanā. Jau gadsimtiem ilgi draudzēs šī mērīšana ir palaista garām. Katoliskā baznīca piedevām laulības noslēgšanu ir pasludinājusi par svēto sakrametu, un tā ar šo burvestību svētījusi un no ārpuses pārkrāsojusi visas laulības bez gara un pūžņojošās vietas tā vietā, lai tās atklātu un izdziedinātu. Tādēļ tēvi un mātes, es no jauna uzaicinu: „Māciet savus bērnus pēc šiem pamatprincipiem un atkal ejiet mērīšanas ceļu ar viņiem!” Ja jūs kādā lietā esat vienojušies, tad atvediet bērnus, vēl pirms jūs ļaujat tiem nākt kopā, uz savu apustulisko kalpošanu un ļaujiet tur izmērīt jūsu rezultātus. Šis gājiens pamatprincipā neko nemainīs faktā, ka Dievs katram cilvēkam ļauj dabūt tādu partneri, kādu viņš ir „pelnījis”. Bet tas, iespējams, var palīdzēt ļaut atpazīt pārargus vai nepareizus soļus un novērst nevajadzīgu nelaimi.

Lai Kungs tam dod gudrības un atziņas garu, lai katrā atsevišķā gadījumā varētu uzzināt Kunga gribu.

Pirmais izdevniecības datums: 2001g. Marts

Svarīgs noslēguma vārds

Ja šī grāmata tev ir atnesusi svētību, tad tu viņu vari saglabāt, tikai nododot tālāk: praktiski to iedzīvinot savā personīgajā dzīvē, tālāk izplatot šo vēsti, stāstot par to citiem.

Lai tevi Kungs svētī, lai tava sēja bagātīgi uzdīgtu un nestu daudz augļus.

Ja tu, lasot šo grāmatu, noskaidroji, ka nestaigā patiesībā, par ko tiek liecināts šajā grāmatā, un, ja tu gribi būt dzīvs posms Kristus organismā, tad mēs ielūdzam tevi izmantot mūsu ikmēneša kalpošanu – mērīšanu. Tiem, kas nerunā vāciski, mēs labprāt meklēsim iespēju kalpot jums vai nu pie mums, Valcenhauzenā, vai kaut kur citur.

Mūsu cirkulārajā vēstulē „Panorama Nachrichten” (Panorāmas ziņas) ir šīs kalpošanas saraksts.

Visas mūsu grāmatas un brošūras varam atsūtīt bez maksas, ja tās mums vēl ir. Adrese:

Gemeinde-Lehrdienst
Nord 33
Ch- 9428 Walzenhausen
Tel.: (41)(0)71 888 14 31
Fax: (41) (0)71 888 64 31

Jūs varat arī pasūtīt brāļa Ivo Saseka sprediķus kasetēs, tāpat arī cirkulāro vēstuli ar aktuālajiem sprediķiem vācu, krievu un arī latviešu valodās. Pasūtiet, lūdzu, izmantojot mūsu pasūtījuma lapu.

Citi Ivo Saseka un viņa ģimenes darbi

Grāmatas

„Ticīgais vai tāds, kas palaujas?”

Pasūtījuma Nr. 1 RUS

(RUS nozīmē, ka darbs ir pieejams krievu valodā).

Šī grāmata aicina dzīvi un dinamiski staigāt ticībā un tajā pašā laikā mēra mūsu dzīvi ticībā. „Ja mēs dzīvojam garā, tad mums ir arī jārikojas pēc gara”, ir teikts vēstulē Galetiešiem 5.25. Izsakoties tēlaini, varētu teikt arī tā: „Ja jau mums ir spārni, tad arī lidosim!” Grāmata derīga evaņģelizācijas mērķiem. Ivo Saseks, 152 lpp.

„Māci mani, Kungs!”

Tiek tulkota latviski

Pamatus liekoša mācību grāmata ar viegli uztveramām pamācībām, kā ikdienā iet kristieša ceļu. Šo grāmatu var saprast kā turpinājumu iepriekšējajai grāmatai. Īpaši labi der tiem kristiešiem, kas vēlas pastāvīgu un līdzsvarotu kristieša dzīvi. Ivo Saseks, 182 lpp.

„Laodikejas traģēdija”

NR.3 RUS

Pravietiskā gaismā no visām pusēm ir apgaismots kristietības drausmīgais kritums. Taču ir parādīti arī pilnīgi reāli ceļi izešanai no šīs vajadzības un posta. Bez tam, grāmatā tiek norādīts arī visa mērķis. Lai šī grāmata tiek dota tikai mīlošu kristiešu rokās! Ivo Saseks, 164 lpp.

„Visa atjaunošana”

NR.4 RUS

Jautājums par visa atjaunošanu nostāda mūs nepatīkamam un visai smagu risinājumu priekšā. Atkal un atkal mēs stāvam izvēles priekšā: cilvēki vai Dievs, debesīgais vai zemišķais, laicīgais vai mūžīgais. Attiecībā pret baznīcas pabeigšanu un visa atjaunošanu, izaicinājuma augstākais punkts ir jautājums; plānošana vai paveikšana? Arī šī grāmata ir paredzēta tikai patiesību mīlošajiem un ticībā nostiprinātiem kristiešiem. Ivo Saseks, 148 lpp.

„Karošana taisnīgumā”

NR.5 RUS (tiek tulkota latviski)

Šī grāmata ir kopsavilkums par garīgā kara vešanas principiem. Tā apskata mūžīgo cīņu, kādu Kungs ved sava goda dēļ. Tā rāda pārskatu par cilvēces glābšanas vēsturi un atklāj svarīgu kopsakarību starp ikdienas garīgām cīņām un Dieva augstākajiem mērķiem. Smalki tiek izskatīts jautājums par visu garīgo kauju rašanos un to vešanas mērķi. Šī grāmata ir jālasa tikai tam, kam Dievišķā Kunga nolikumi ir patiesi dārgi. Ivo Saseks, 124 lpp.

„Lūgt Dievu pēc Apustuļu veida”

NR.7b RUS

Autors zem lupas apskata Apustuļa Pāvila lūgšanas un nonāk pie garu aizraujošiem secinājumiem. Šī ir ieeja lūgšanu atom – sfērās! Ivo Saseks, 234 lpp.

„Kēnišķīgā kundzība”

NR.9 RUS

Izmēģinājuma eksemplārs lasīšanai, sastādīts no 1. – 5. grāmatai. Kopā ar grāmatu 1 (Ticīgais vai tāds kas paļaujas), šī grāmata ir derīga tiem jaunajiem, kas grib iestāties Ivo Saseka lasītāju lokā, taču pēc satura tā īpaši apstājas pie mūsu laika aktuālajām vajadzībām. Gaisma tumsā, orientēšanās apjukuma laikā, mūsu ticības pamatī un augstākie mērķi, praktiskas izejas no mūsdienu un nākamajām bēdām. Ivo Saseks, 180 lpp.

„Dieva iepazīšana”

NR.15 RUS

Iepazīt Dievu nenožīmē uzkrāt zināšanas par Viņu, bet, pateicoties saskarsmei ar Viņu, arvien ciešāka savienošanās ar Viņa būtību. Šī grāmata no trim pusēm atver mums ceļu un noteikumus, lai varētu savienoties ar Dievu. „Derības telts” apraksts atklāj, iespējams, pavisam jaunas kopsakarības. Ivo Saseks, 232 lpp.

„Pārmaiņu Kungs”

NR.19 LV

Ivo Saseka patiesā autobiogrāfija pierāda, ka lietas, kas ir pārāk grūtas cilvēkam, pārmaiņu Kungam ir vieglas. Aizraujoša grāmata ar izteikti evaņģelizējošu raksturu. Ivo Saseks, A6 formāts, 152 lpp.

„Dieva valstība starp plīti un velas grozu”

NR.22 RUS(tiek tulkota latviski)

Patiesībā atkal un atkal gadījās tā, ka grāmatas autorei bija saskaršanās ar Kungu tieši pie plīts, velas kalnu priekšā vai kādā no ikdienas neskaitāmajām situācijām ar saviem 10 bērniem. Pēkšņi viņai atvērās garīgas kopsakarības, sarežģītais kļuva vienkāršs un sprediķis, pateicoties bērniem, kļuva uzskatāms. Gribētos, lai šīs ģimenes piedzīvotais palīdzētu iet tālāk ikvienam, kas vēlas, lai Dieva valstība atainotos ne tikai vārdos, bet darbos un īstenībā - praktiskajā ģimenes ikdienas dzīvē. Annie Sasek, formāts 11x18 166 lpp.

„Miesas atpestīšana jeb izpirkšana”

„Die Erloesung des Leibes”

NR.23 (2011.gadā nebija krievu valodā)

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas tic uz Mani, tas arī mirdams, dzīvos. Un ikviens dzīvais un ticīgais uz Mani nemūžam nemirs. Vai tu tam tici?”(Jāņa Evaņģēlijs 11.25, 26). Šī grāmata apziņā atkal atsauc nesaprotamos apsolījumus un neizskaidrojamus

faktus. Miesas nāves pārvarēšana tajā kļūst par visaugstāko organisko pienākumu, bet vispārpieņemtā nāves gaidīšana, ir kļuvusi par draudošu un viltīgu epidēmiju. Tā ir grāmata visiem, kas grib dzīvot... Ivo Saseks, 319 lpp.

„Kristus-vietā” vai Kristus”

NR.25 RUS

„Kristus-vietā” neatnāks kaut kad. Viņš jau ir šeit. Tātad arī ilgi gaidītā Dieva valstība neatnāks kaut kad, jo tā jau atrodas šeit, tikai mēs to neuztveram! Šī grāmata atklāj faktu, ka, kā Kristus-vietā, tā arī Dieva valstība jau gandrīz 2000 gadus attīstās mūsu vidū, un, ka mēs tuvojamies „pilnīgā vīra” vecumam. Tas ir izaicinājums ikvienam lasītājam. Ivo Saseks, 263 lpp.

„Ikdiena – tramplīns uz godību”

NR.26 RUS

Grāmatas autores citāts: „Vārds „ikdiena” nekad nav bijis mans mīļotais vārds, tāpat kā arī tavējais, iespējams, ne, taču kalpošanā man ir atvērušās acis, ka tieši „pelēkā ikdiena”, un tikai tā, ir vieta, kur dzimst patiešs garīgais progress. Lai stāsti no manas ikdienas uzmundrina tevi, un lai šis vārds kļūtu arī par vienu no taviem mīļajiem vārdiem. Es esmu pārliecināta, ka ikdiena ar savām problēmām un nepatīkšanām arī tev ir vieta, kur dzimst taviem talantiem un spējām. Tā ir vienkārši tramplīns priekš Dieva godības izpaušanās.” Annie Sasek, 115 lpp.

„Satricinājums”

NR.27

Šī grāmata rāda iemeslus – darbības - izeju no satricinājumiem. „Kristus ir mums dots ne tikai ar mērķi, lai Viņš mūs izvestu no visiem satricinājumiem. Visi satricinājumi, savukārt, mums ir dot ar mērķi, lai tie mūs ievestu Kristū.” Ivo Saseks, 172 lpp.

„Charagma – zvēra zīme”

„Charagma – das Mahlzeichen des Tieres” NR.29

Gudrs sakāmvārds saka: „Ja kaut kas izskatās pēc zoss, pārvietojas kā zoss un vispār visā uzvedas kā zoss, tad tas, laikam, arī ir zoss”. Līdzīgas domas manī ienāk, kad es domāju par mūsdienu čipa (RFID - radiofrekvenču identifikācijas čips) atfistību. Tas izskatās kā kontroles tehnoloģija un tiek atklāti lietots kontroles nolūkiem. Ādā implantēta vai piestiprināta pie ādas, – kādus uzdevumus tā tad pildīs? Ivo Saseks, 150 lpp.

Nodaļu „RFID – radiofrekvenču identifikācija” var pasūtīt kā atsevišķu brošūru A5 formātā, NR.32

„Izraēls - ēna vai realitāte?”

NR.30 RUS Jūs - ebreji un pagāni, esat pienākuši ne pie uztverama kalna..., bet jūs esat pienākuši (burtiski – pārgājuši) pie Cīanas kalna un pie dzīvā Dieva pilsētas, pie Debesu Jeruzalemes ...” (Vēstule ebrejiem 12.18.22). Šī grāmata pamatīgi un teoloģiskos dziļumos atklāj, kādas praktiskas sekas sevī nes šī Rakstu vieta. Tā ievēd kārtību attiecībās starp Izraēlu, baznīcu un Dieva valstību. Secinājums – ne Izraēla atbalstītāju fanātisms, ne aizvietojošā Dievkalpošana (mācība, kas stāsta, it kā mēs, pagāni, būtu iestājušies Izraēla vietā), neved uz mērķi. Ivo Saseks, 125 lpp.

Ivo Saseka brošūras:

„Apustuliskās lūgšanas”

NR.7a RUS

Šos lūgšanas tekstus Ivo Saseks ir no jauna pārtulkojis no grieķu valodas. Tie kalpo par pamatu grāmatai – „Lūgšanas pēc apustuļu veida”. A6 formāts, Ivo Saseks, 60 lpp.

„Garīgie vienādojumi”

NR.10 RUS

Garīgie vienādojumi - tās ir Dieva valstības realitātes, kas formātā ir saspīestas līdz „rieksta čaumalas” lielumam. Šī brošūra patiesībā

ir ievads mācībā par Dieva valstības formulām, un, tajā pašā laikā, tā iedvesmo un vada uz sadarbību pie šīs garīgo formulu grāmatas. Jo nekad vēl Dieva tauta tik asi nav sajutusi vajadzību pēc īsas koncentrētības un noslīpētības attiecībā pret Bībeles mācību, kā šodien. Ivo Saseks, 44 lpp.

„Dieva bruņojums”

„Die Waffenruestung Gottes” NR.11 (izvilks no grāmatas „Satricinājums” (nr.27)).

Vai personīgā piepūle vai garīgā cīņa? Dieva ieroči nav lieta, bet ir Personība. Ivo Saseks, A6 formāts, 53 lpp.

„Iepriekš paredzētie laiki”

NR.12 RUS

Tā kā dabā ir noteikti laiki, kas dod zināmas iespējas vai neiespējamības, (piemēram, pavasaris, vasara, rudens un ziema vai augļa ieņemšanai derīgās dienas sievietei), tāpat tādi laiki ir arī garīgajā dzīvē. Tādēļ ir nepieciešams a) uzzināt šos laikus (grieķiski „kairos”), ar to piedāvātajām iespējām un b) pareizi tos izmantot. Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Reizēm mazāk ir vairāk”

„Manchmal Weniger ist mehr” NR.13

Garīgo izteicienu krājums no Ivo Saseka sprediķiem un lekcijām viņa kalpošanā dzimtenē un aiz robežām. Ideāls līdzeklis, lai iepazītos ar autora domāšanu, mācību un darbiem. Ivo Saseks, miniatūra grāmatiņa, 112 lpp.

„Abrahama ticība”

„Der Glaune Abrahams” NR.14

(Fragments no grāmatas „Ticīgais vai pašātvīgais” - Nr.1)

Abrahama ticība mums atgādina par to lielo noslēpumu, ka visu dzīves situāciju pieņemšana uz pašātvības pamata Dievam, vienmēr sevī nes lielākus pārveidojošus spēkus, nekā pretošanās tiem ticībā

vai manipulēšana.” Šī brošūra sasniegs savu mērķi attiecībā pret mums tad, kad vairs ne mēs ar Dievu, bet Dievs ar mums atkal varēs rakstīt vēsturi. Ivo Saseks, A6 formāts, 30 lpp.

„Miers no visām pusēm”

NR.20 RUS

(Fragments no grāmatas „Audzini ar redzējumu”, nr.8 RUS).

„Miers no visām pusēm!” Daudzsološs un neparasts nosaukums ģimenes mācību līdzeklim. Vai es to nepārspilēju? Ar „mieru no visām pusēm” mēs nedomājam dzīvi, brīvu no problēmām. Miers visapkārt runā par kopēju dzīvošanu, kas veiksmīgi stāv pāri problēmām un kopīgi tur tās kontrolē. To, ka tas praktiski ir iespējams, mūsu ģimene, kas sastāv no 12 cilvēkiem, piedzīvo jau daudzus gadus. Miers no visām pusēm visiem, kas ne tikai lasa šo vārdu, bet to arī izpilda!” Ivo Saseks, A6 formāts, 76 lpp.

„Pilnveidoti Viņā”

NR.24

(Fragments no grāmatas „Miesas izpirkšana”. NR.23)

„Nevis mums Svētie Raksti būtu jāpielāgo mūsu pieredzei, bet gluži otrādi, mūsu pieredze - Svētajiem Rakstiem! Tādēļ pārbaudi savu pilnīgumu Kristū nevis uz tavas pieredzes pamata, bet uz Svēto Rakstu pamata. Ivo Saseks, A6 formāts, 144 lpp.

„Kungs ir mans Gans”

NR.28

(Anni Sasekas personīga liecība)

„Kā ievainotu un sapinušos aitu mani atbrīvoja no ērkšķu krūma, paņēma rokās un maigi aiznesa uz sulīgu, ziedošu pļavu. Un šī pļava zied, zied, zied... Pateicība par kalpošanu, kura neaptekālē mani un neuzkundzējas man, bet ved uz Kristu - uz Viņa Personas dzīvo realitāti! Annie Sasek, A6 formāts, 60 lpp.

„Trakojošā jūra”

NR.31 RUS

(Fragments no grāmatas „Satricinājums”, nr.27)

„Es esmu Kungs un cita nav. Es veidoju gaismu un radu tumsu, Es radu mieru un izsaucu katastrofas; Es, Kungs, to visu daru!” (Jesajas 45.6.7) Mūsu laika satricinājumi: iemesli – sekas – augļi.” Ivo Saseks, A6 formāts, 72 lpp.

„Vēstule Efesiešiem”

(Starp rindu pilnā analīze, I-VO) NR.33

Jauna starp rindu analīze, pirmkārt, ir jāsaprot kā rokasgrāmata, nevis kā aizvietojušs parastajai Bībelei. Īpaši ticībā vēl jauni ļaudis viegli var zaudēt orientēšanos, ja uzreiz viņi sajūt pārāk daudz jauninājumu. Tādēļ mierīgi lasiet tālāk jūsu pašu Bībeles, bet tur, kur jūs gribat iedziļināties, tur lietojiet „starp rindu pilno analīzi”. Tā I-VO nesīs efektīvu labumu katram. Ivo Saseks, 72 lpp.

Traktāti

„Pravietisks vārds Kristiešu draudzēm”

Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Uguns katastrofa Kaprūnā”

Derīgs gan evaņģelizācijā, kā arī Kristiešiem. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Asins vainas likums”

Par abortu tēmu. Ivo Saseks. Ir krievu valodā.

„Bet viņi jautā, kādēļ”

Apskaidrojošs un apgaismojošs par aktuāliem notikumiem. Ir krievu valodā.

„Neredzamās pasaules dārgumi”

Loīze Saseka, toreiz 12 gadi. Evaņģelizēšanas traktāts. Ir krievu valodā.